சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டாள்...

சு. சமுத்திரம்

கங்கை புத்தக நிலையம்

சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டால்...

சு. சமுத்திரம்

கங்கை புத்தக நிலையம்

13, தீனதயாளு தெரு, தி. நகர், சென்னை-600 017

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 1992

விலை : ரூ. 26-00

நேரு அச்சகம் 43 அம்மையப்பன் தெரு சென்னை-600 014

முன்னுரை

ஜி. லட்சுமிநாராயணன் M. A., B.L.,
(தேசிய முழக்கம்—கரிகாலன்)

'சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டால்...' என்ற தலைப்புடன் அச்சிடப்பட்ட தாள்களை அடியேனின் கைகள் பெற்றபோது அதிர்ச்சி அடைந்தேன்—உடலெங்கும் புதுமை வெள்ளம் பரவிப் பாய்ந்தால் பெறும் ஒரு இன்ப அதிர்ச்சி.

நெடுநாளைய நண்பர் திரு. தர்மலிங்கம், நீண்டதொரு இடைவெளிக்குப் பிறகு பல இடங்களில் தோண்டித் துருவி என்னைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து என் கைகளில் அச்சுத்தாள் களைத் திணித்தபோது நான அடைந்த இன்பம் இவ்வுலகை நான் கையில் பெற்றது போலிருந்தது. இனிய முகத்துடன் என் எதிரில் இருந்த நண்பர் எனக்கு இமயமெனத் தோன்றினார்.

அலுவலகச் சிக்கல்கள், அன்றாடத் தொழிற் பிரச்னைகள், இவற்றிலே சிக்குண்டு இதயத்தை எங்கோ மறந்து, உணர்வு களை ஆழப் புதைத்துவிட்டு, சமுதாயத்திலே இன்று இயந்திர மாய் இரு கைகளும் பிணைக்கப்பட்ட சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைக் கைதியாய் இருந்த எனக்கு அவர் விடுதலை அளித்தார்.

கூற்றுகளை வடித்துக் குவலயத்திற்குத் தர வேண்டிய நீங்கள் குறிப்பாணைகளை எழுதிக் கூலிக்கு உழைப்பதோ என்று கண்களாலே கேட்டு கூண்டுக் கதவுகளைத் திறந்து விட்டார்.

சுத்தக் காற்றை சுவாசித்து சுதந்திரமாக வெளி உலகைக் காண வந்த என் இதயத்திலே உணர்ச்சிப் பெருக்காக ஓடிவந்த வரிகளை இங்கே வடிக்கின்றேன்.

சத்தியம் என்றால் என்ன என்று ஆராயும் காலம் இது. 'சத்தியமாகச் சொல்கிறேன்' என்றால், 'உண்மையாகச் சொல்கிறேன்' என்று பதிவாகிறது. சத்தியம் என்பது வெறும் உண்மை மட்டும்தானா? ஆழ்கடலின் முத்தை மூழ்கி எடுப்பது போன்று சத்தியத்தின் பொருளை ஆய்ந்து, அனுபவித்து அறிஞர்தம் துணைகொண்டுதான் சத்தியத்தின் பொருளை நாம் அறிய முடியும். என்றாலும் நானறிந்த வரையில் சத்தியம் என்பது ஒரு உயர் நெறி! ஒப்பற்ற ஒரு வழி! பழுதில்லாதொரு பண்பு! காசினியினை மேம்படுத்தும் கலாச்சாரம்!

நட்பு இறவாதது—இது ஒரு நெறி. நண்பர் தர்மலிங்கம் நட்பை மறவாது, தன்னை வருத்திக்கொண்டு, முப்பதாண்டு களுக்கு முன்னே பார்த்த என்னை, தேடிக் கண்டுபிடித்தது சத்தியத்திற்கு சாவில்லை என்பதைத்தானே பறைசாற்றுகிறது.

கண்டவுடன் என் கைகளில் திணித்த கதைத் தொகுப்போ இன்னொரு நண்பர் திரு. சமுத்திரத்தின் சிந்தனைக் கடலில் தோன்றிய ஒளிமுத்துக்கள்— இப்பொழுது சொல்லுங்கள் நட்பு நெறியும் ஒரு சத்தியந்தானே!

நண்பர் தர்மலிங்கத்தைப் போன்றே தளராத உழைப் பினால் இன்று தமிழர் உள்ளங்களிலே கொலுவிருப்பவர். கல்லூரி நாட்களிலிருந்தே நாங்கள் இணைந்திருந்தோம்.

சமுத்திரம் தடைகளைத் தாண்டி வந்தவரல்ல—தகர்த் தெறிந்து வந்தவர்—சவால்களைச் சந்தித்து—சதிகளை சவக் குழியிலிட்டு முன்னேறியவர். சமுத்திரத்திலே ஆர்ப்பரிக்கும் அலைகளும் உண்டு—அழகிய முத்தும் உண்டு—எரிமலை முகட்டுகளும் உண்டு—எழில் கொஞ்சும் பவழப் பாறைகளும் உண்டு.

சமுத்திரத்தின் படைப்புகளிலே இவை அத்தனையும் உண்டு. வாய்மையைப் போற்றி வெஞ்சமர் புரியும் இந்தப் பேனா வீரன் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் வளைந்து கொடுத்த தில்லை. சத்தியத்தைக் கட்டுப்பாடாக வாழ்வில் இலட்சிய மாகக் கொண்டவர். சமுதாயத்திலுள்ள சதிகாரர்களைச் சாம்ப லாக்கி சூதாடிகளைக் கழுவிலேற்றிடும் வரை சமர் புரிவேன், சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்படுவேன் என்று சூளுரைக்கும் இளைஞர்.

'சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டால்' என்ற தலைப்பைப் பார்த் ததும் அச்சுறுத்துகிறாரோ என்று பயந்தேன். இன்றைய உலகில் சத்தியம் துன்பத்தைத் தருகிறது! சோதனைக் குள்ளாக்குகிறது! உண்மை பல நேரங்களில் புதைக்கப்பட்டு ஆர்ப்பாட்டங்களே மிஞ்சும் காலமிது. 'உண்மை' ஓரிருவர் அறிந்த சொல்—ஊழல் உலகிலுள்ளோர் அத்தனைபேரும் ஜெபிக்கும் மந்திரம். சிந்தையிலே ஊழல், செயலிலே ஊழல், வாழ்விலே ஊழல்—ஏன் வையகம் முழுவதையுமே ஊழல் சேற்றிலே அமுக்கி, மனித இனத்தையே மரணக் குழியிலே போட்டு மூடும் மாபாதகம் பெருகி வருகிறது. இந்த கோர முடி வினின்றும் சமுதாயம் விடுபட வேண்டுமானால் சத்தியத் திற்கு நாம் கட்டுப்பட்டால் போதும்.

சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்படுவது கடினம்தான். அண்ணல் காந்தி அடிகளும் தனது வாழ்க்கைச் சரிதத்தை 'சத்திய சோதனை' என்றே அழைத்தார். சத்தியம் சோதிக்கும். ஆனால் முடிவில் சாதிக்கும். வெற்றி வாகை சூடும்போது பட்ட துன்பமெல்லாம் பறந்துபோகும். இமாலயச் சாதனை ஒன்றைப் புரிந்துவிட்ட பெருமை, இன்பமே சூழ்ந்திருந்து இந் நிலவுலகே சுவர்க்கமாகும் மேன்நிலை-இத்தனையும் தோன்றும்.

இன்றையச் சமுதாயத்தின் சீரழிவிற்கு பல காரணங்கள் உண்டு—ஆனால் எளிதில் தெரியாத ஆலகால விஷமாகப்

பரவி நிற்பது—அடுத்தவரை அடக்கியாள வேண்டுமென்ற வெறி, அராஜகத்திற்கு அஸ்திவாரமிட்டு அநீதிச் சுவர் எழுப்பி அநியாய சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்குகிறது. குடும்பம், அரசியல், சமூகம், வணிகம் அத்தனைக்கும் இது பொருந்தும்.

'ஆளுமை உணர்வு' எத்தனை கொடிய நஞ்சை கிடுக்கிப் பிடியில் அடக்குவதுபோல் இரண்டே சொற்களில் வெளிக் கொணர்ந்துவிட்டார் சமுத்திரம். புற்றிலிருந்த பாம்பை பலர் காணக் காட்டிவிட்டார். மனித சமுதாயம் இந்த ஆளுமை உணர்விலிருந்து விடுபட்டால்தான் அமைதியும் ஆனந்தமும் பெற முடியும்.

இரணகளரிகளிலிருந்து, இரத்தச் சேற்றிலிருந்து கரையேற ஒரே வழிதான்—சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்படுவது.

சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமானால் மனதில் தூய்மை வேண்டும்—தணிகாசலத்தைப்போல. ஆனால் தணிகாசலத்திடம தூய்மை இருந்ததே தவிர துணிவு இல்லை. அதனால்தான் சோதனை! நமக்கு இரண்டும் வேண்டும்.

சமுத்திரம் இலட்சியத்திற்காக எழுத்தைத் தொட்டவர். எளிய நடையிலே ஏற்றமிகு கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல் கிறார். தேசியம் வேரூன்ற வேண்டும்—தேமதுரத் தமிழ் பட்டி தொட்டியெல்லாம் பரவ வேண்டும் என்று வாதிடுபவர்.

தேசிய அரசு 1947-ல் ஏற்பட்டதாலேதான் முதன் முறை யாக தமிழ் கட்டாய பாடமாகக் கல்விக்கூடங்களிலே வந்தது. தமிழ் நாட்டு மாணவன் தமிழ் படிக்காமலேயே தாய்மொழியைத் தூக்கியெறிந்துவிட்டு பட்டம் பெற முடியும் என்ற அவல நிலையைப் போக்கியவர் திரு. ஓமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியார். தமிழ்த் தலைநகரில் பொறுப்பேற்ற முதல் தேசிய முதலமைச்சர். அன்னைத் தமிழ் அரியணையிலேறியது கர்ம வீரரின் காலம். பட்டிதொட்டிகளிலே பாமரர்கள், பாட்டாளிகளின் மத்தியிலே

தமிழிலே சங்கநாதம் செய்தவர் சத்தியமூர்த்தி. இவர்களின் காலடிச் சுவடுகளை கண்ணில் ஒற்றி கடமையாற்றும் சமுத்திரத்தை இளைஞர் சமுதாயம் சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட செந்தமிழர் கூட்டம் என்றும் ஏற்கும்—பாராட்டும்.

இதே நேரத்தில் விளக்கிற்கு தூண்டுகோலாக பல நல்ல படைப்புகளை தமிழ் மக்களுக்குத் தந்து, சீரிய எண்ணங்களை வரிகளிலே வடித்துத் தரும், எண்ணற்ற எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்து வாழ்வளிக்கும் வானதி திருநாவுக்கரசு அவர் களைப்பற்றி நான் எண்ணாமல் இருக்க முடியாது.

இந்து தியாலஜிகல் பள்ளியின் ஒன்பதாவது வகுப்பு மாண வனாக இருந்தபோது தம்பு செட்டித் தெருவில் இருந்தேன். மாலை நேரங்களில் தெருவில் விளையாடுவது உண்டு. ஒரு நாள் மூன்றாவது வீட்டிலிருந்த ஒருவர் அழைத்தார். 'தம்பி பள்ளியில் படிக்கும் நீ எழுத்தாளனாகலாமே' என்றார். அந்தக் காலகட்டத்தில் வை.கோவிந்தனின் 'அணில்' பள்ளி மாணவர் களின் சொத்தாக இருந்தது. 'எனக்கு எழுத வராதுங்க' என்றேன். 'நிச்சயம் வரும்—முயற்சி செய்—நாளை வந்து பார்' என்றார். காளிதாசனின் நாவில் அன்னை எழுதியவுடன் காளி தாசன் கவிமேகமானான் என்பதுபோல் மறுநாளே எழுத வேண்டும் என்ற ஆசை வந்தது. இவ்வளவிற்கு நான் தமிழில் முப்பதுக்கும் குறைவாக மதிப்பெண் பெறுபவன்.

> ''டேய், நான் தேன் சொட்டச் சொட்ட ஒரு கதை எழுதியிருக்கேன்—படிக்கிறேன் கேளுடா''—இது ஒரு நண்பன்.
>
> ''வேண்டாம்டா—வீடெல்லாம் எறும்பு வந்திடும்—வா வீதிக்குப் போவோம்—அங்கே படி''

இதுதான் என் கன்னிப் படைப்பு—கண்ணுற்ற அவர் 'தம்பி ஜோராக இருக்கிறது—'ஜில் ஜில்' பத்திரிகையில் வரும் பார்''

என்று சொல்லி ஐந்து ரூபாய் நோட்டு ஒன்றைப் பரிசளித்தார். 'ஜில் ஜில்' பத்திரிகையில் ஓவியர் ரெஸாக்கின் படத்துடன் அட்டைப் படத்திலே இந்தத் துணுக்கு பிரசுரமானது. பிரசுரித் தவர் ஜில்ஜில் திருநாவுக்கரசு—இன்றைய வானதி திருநாவுக் கரசு.

இன்றைக்கு நான் மீண்டும் எழுத முயலுகிறேன் என்றால், சில ஆண்டுகள் முன்பு வரை எழுதினேன் என்றால் என் இரத்தத்திலே, சிந்தையிலே வானதியார் தந்த எழுச்சி ஊக்கம் தான் காரணம் நண்பரை சந்தித்ததிலே துவக்கி வழிகாட்டி வானதியாரை நினைப்பதிலேயே இதை முடிக்கிறேன்.

தந்தையின் அடிச்சுவட்டில் தனயனும் ஈடுபட்டு இந் நாவலை வெளியிடும் கங்கை பதிப்பக அதிபர் திரு. இராம நாதன் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன்.

சமுத்திரத்தின் கதைகளைப் படிப்பது மட்டும் போதாது' சமுதாயக் கொடுமைகளைச் சாடிட, அலைகடலின் அலை களாய் ஆர்ப்பரித்து எழுங்கள். ஏய்ப்பர்களையும் மேய்ப்பர் களையும் எரித்து சாம்பலாக்கும் எரிமலைகளாய் குமுறி எழுங்கள்.

'பாதகம் செய்தோரைக் கண்டால் பயங் கொள்ளலாகாது—மோதி மிதித்திடுவோம் அவர்கள் முகத்தில் உமிழ்ந்திடுவோம்' என்று அமரகவி நமக்காகவே பாடினான்.

வீறு கொண்டு எழுங்கள்—புதிய விடுதலைப் போரைத் துவக்குங்கள்! ஆனால் சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு!

அன்பன்

ஜி. இலட்சுமிநாராயணன்
(தேசிய முழக்கம்—கரிகாலன்)

சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டால்..

1

மேற்கே தெரிந்த அந்திமச் சூரியன் பானுமதிக்கும் செல்வத்திற்கும், வேறு வேறு விதமாகத் தெரிந்தது. வெள்ளைத் தட்டில் வைக்கப்பட்ட பீட்ரூட் தோசைபோல் அவளுக்கும், ஆகாய வெளியை கண்களால் செதுக்கிய அவனுக்கு அது ஸ்படிக லிங்க உருவமாகவும் தோன்றியது. கைகளில் மண்ணைப் பிசைந்தபடி இருந்த செல்வம், அந்தக் கதிரவனையே மேல்நோக்கிப் பார்த்தான். அந்த ஆகாய லிங்க வடிவில் சூரியன் குங்குமப் பொட்டாய் அவனுக்குத் தோன்றியது.

எதிர் திசை கடலோரம் ஜோடி ஜோடிகளாய் பிரிந்த காதலர் கூட்டம் பாடி பாடிகளாய் ஒன்றிக் கிடந்தன. சற்று தொலைவான மணல் மேட்டில் சின்னஞ்சிறு ஆட்டுக்குட்டி ஒன்றை நான்கு சொறி நாய்கள் வட்டமாய்ச் சூழ்ந்து கொண்டு, அதை நெருக்கிக்கொண்டு இருந்தன. காதுகளை நிமிர்த்தி, வால்களை விறைப்பாக்கி வாய்களை அகலப் படுத்திய நாய் பட்டாளத்தின் மையமாய் நின்ற வெள்ளைப் புள்ளிமான் போன்ற ஆட்டுக்குட்டியின் கூக்குரலும், நாய்களின் குரைச்சலும், கடலோர கள்ள நாயக-நாயகிகளுக்குப் பொதுவாகக் கேட்கவில்லை. கேட்ட ஒருசில ஜோடிகள், ஓல ஒலியும், உயிர் தின்னி ஒலியும் இரண்டறக் கலந்த

இடத்தைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, தங்கள் ஸ்வீட்— நத்திங் உரையாடலுக்கு அவை இடையூறாக இருப்பது போல், கடலோரம் பார்த்து, தங்கள் மேனிகளை நகர்த்திக் கொண்டார்கள்.

செல்வம் வீறிட்டு எழுந்தான். அவன் கரத்தை கீழே இருந்தபடியே செல்லமாக இழுத்த பானு, அவன் பார்வை பட்ட இடத்தில் நடந்துகொண்டிருந்த விபரீத சம்பவத்தைக் கண்டு, "அய்யயோ" என்று கத்தியபடியே, அவன் கையை விடுவித்தபோது, விடுபட்டவன் ஒரே ஓட்டமாய் ஓடினான். காலை இடறிய கல் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டே மூச்சைப் பிடித்தபடி, முன் நெஞ்சை நிமிர்த்தி, நாய்ப்பட்டாளத்தின் மீது எறிந்தான். அவனைக்கூட குரைத்துப் பார்த்த நாய் கள், இறுதியில், ஆட்டுக்குட்டியைக் கறுவியபடியே பார்த்த வண்ணம், ஓட்டமெடுத்தன. செல்வம் திரும்பி நடக்கப் போனான். இதற்குள் 'மே மே' என்றபடி அந்த ஆட்டுக் குட்டி அவனையும், தொலைவில் நாக்குகளை தொங்கப் போட்டுக்கொண்டிருந்த நாய்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்தது. அவன் அதன் உயிர் அச்ச உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டவன்போல் அவன் நடக்காமல் நின்றபோது, எங்கிருந்தோ ஓடிவந்த தாய் ஆடு, தன் குட்டியை வயிற் றுக்குள் அடைக்கலமாக்கி, ஏதோ நடந்திருக்கிறது என் பதைப் புரிந்ததுபோல் தலையை நிமிர்த்தி சுற்றுப்புறத்தை நோட்டம் விட்டது.

செல்வம், தன்னையறியாமலே, அந்த வாயில்லா ஜீவன் கள் பக்கம் போனான். திடீரென்று இருபது வருடத்திற்கு முன்பு கிராமத்தில் தன்னை படிப்பில் ஜெயிக்க முடியாத சில பெரிய இடத்துப் பையன்கள், அவனை வாயால் திட்டி, கையால் குதறப்போனதும், ஊர்ப் பெரியவர் ஒருவர் அவர் களைத் துரத்தியதும், விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டு வந்த அம்மா, அவனைத் தன் வயிற்றோடு ஒட்டிப்பிடித்து, தலை யைக் கோதி விட்டதும் நினைவுக்கு வந்தது. ஆட்டில்

அம்மாவையும், குட்டியில் தன்னையும் ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டிருந்தவன் தோளில் பட்ட வளைக்கரத்தை நிமிர்த்தியபடியே, அவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பானு படபடப்பில் கேட்டாள்.

''நாயுங்கள நல்லா துரத்திபிட்டிங்களா, பழைய படியும் வரப்போகுதுங்க. இங்கேயே உட்காருவோமா?''

உட்கார்ந்தார்கள்.

மீண்டும் மண் கொள்ளப்போன அவன் கையை, அவள் பிடித்துக்கொண்டாள். மஞ்சள் நிறப் புடவை மங்கலப் புடவைபோல் தோன்ற, சிவப்பு கரங்களில் உராய்ந்த தங்கக் காப்புகள் முத்து மேடுகளோடு குலுங்க, அவன் இடையில் கைக்கோர்த்தபடியே, பானு கடலைப் பார்த்தாள். இந்தச் சமயத்தில்தான் வாங்குவார்கள் என்பதுபோல், கடலை கொண்டு வந்த விடலைப் பையனை கண்களால் துரத்தினாள். பிறகு அவனை உசுப்பினாள்.

''போவோமா? அப்பா காத்திருப்பார்.''

''எனக்கு பயமா இருக்கு பானு!''

''வெண்ணெய் திரளும்போது தாழியை உடைக்கிறீங்களே!''

''இன்னொரு நாளைக்குப் பார்த்துக்கலாம்!''

''என்ன டியர்... உளறுறீங்க, சொல்றது சினிமாவுக்குப் பொருந்தும். டிராமாவுக்குப் பொருந்தும். பட் இதுக்குப் பொருந்துமா? ஞாபகம் இருக்கட்டும். இன்னைக்கு நடக்கப் போறது பாதிக் கல்யாணம்...''

''நீ பாதியை நினைக்கிறே! நான் மீதியை நினைக்கிறேன். எனக்கு பயமா இருக்கு பானு!''

''அப்படின்னா ஒன்னு செய்யலாம்... அதோ, அந்த படகு பக்கமாப் போவோம். என் புடவையை நீங்க கட்டிக்கலாம். ஒங்க வேட்டியை நான் கட்டிக்கிறேன்.''

"சட்டையையும், ஜாக்கெட்டையும் மாற்றிக்கணுமா... அதையும் சொல்லிடு."

பானு வாய்விட்டு சிரித்து, மனம் விட்டுப் பூரித்தாள். அவனோ அனிச்சையாக ஜோக்கடித்தவன்போல், அவள் சிரிப்பில் தன் சிரிப்பை சிந்தவிடாமல், சீரியசாக சொன்னான்:

"ப்ளீஸ்... நான் சொல்றதைக் கேளு பானு! எனக்கு என்னமோ இன்னைக்கு மனசே சரியில்ல. இன்னொரு நாளைக்கு..."

"இன்றைக்கு முடிந்தாகணும்; இன்னொரு நாளைக்கு என்றால், இனிமேல் அது கல்யாணமாகத்தான் இருக்கணும். எழுந்திருங்க, போயும் போயும் இன்னைக்குப் பார்த்து குட்டாம்பட்டி வேட்டியைக் கட்டிட்டு வந்திருக்கீங்க பாருங்க.. அசல் சந்நியாசி மாதிரி இருக்குது. சரி புறப்படுங்க."

"வேண்டாம் பானு!"

"என்னங்க நீங்க? ஆனானப்பட்ட அப்பாவே சம்மதிச்சுட்டார். ஆறு மாதமாய் யோசிக்க டயம் கேட்டவரு. 'சரிம்மா, பையனைக் கூட்டிவாம்மா. பார்த்துட்டு முடிவு சொல்றே'ன்னு சொல்லிட்டார். நீங்க என் திட்டத்துக்கே முடிவு கட்டுறீங்களே."

"எனக்குக் கூச்சமா இருக்குது."

"இது எனக்கு வரவேண்டியது."

"வெட்கம் வேற, கூச்சம் வேற, நல்லது நடக்கும்போது பெண்களுக்கு வெட்கம் வரும். இல்லன்னா அவள் பெண்ணில்ல! நல்லது நடக்கும்போது ஆணுக்குக் கூச்சம் வரணும். இல்லன்னா அவன் ஆணில்ல."

"சுவாமிகளே! உங்க தத்துவத்தை, போய்கிட்டே பேசலாமா? எழுந்திருங்க."

''ஒன் வீட்லே, நான் சொத்துக்கு ஆசைப்பட்டு வரதா நினைக்கப் போறாங்களோன்னு எனக்கு ஒரு மாதிரி இருக்கு...''

''இதுக்கு பேர்தான் தாழ்வு மனப்பான்மை என்கிறது.''

''தப்பு, தாழ்வு மனப்பான்மை இல்லை. சுயமரியாதை உணர்வு.''

''அளவுக்கு மீறிய சுயமரியாதை, ஒருவித தாழ்வு மனப் போக்குதான்.''

''சரி அப்படியே இருக்கட்டும். இன்னொரு நாளைக்குப் பார்த்துக்கலாம்.''

''சொல்றதை நல்லா கேளுங்க டியர். இன்னொரு நாளைக்குன்னா அது என்னை இன்னொருவருடன் நீங்க மணவறையில் பார்க்கிறதாய்தான் இருக்கும். அதை என்னால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியல. ஒவ்வொரு தற்கொலைக்கும் பின்னணியாய் பல கொலைகாரங்க இருப்பாங்க. ஓ...கே...யு...கேன்...கோ...என் பிரச்சனைக்கு முடிவு கிடைக்கலன்னா, வாழ்க்கைக்காவது முடிவு வரட்டும்.''

பானு எழுகிறாள், அவனின் நீட்டிய கரத்தை முரட்டுத் தனமாய் தட்டிவிட்டபடி. சிறிது தூரம் நடந்து, கண்களை இமைகளாலும், முகத்தை கரங்களாலும் மூடியபடி நின்றாள். செல்வம் படபடத்து எழுந்து, அவள் கையை பிரிக்கப்போனபோது, அவள் உள்ளங்கை விரல் கண்ணீரால் அலம்பப்பட்டது போலிருந்தது.

''என்ன பானு! பைத்தியம்மாதிரி...''

''ஆமாம்! நான் பைத்தியமேதான். இந்தப் பைத்தியத்தை, அதன் போக்கிலேயே விடுங்க. யூ கேன் கோ!''

''பானு...''

"பின்ன என்ன ஸார்! மூணு வருஷத்திற்கு முன்னாடியே இதை நீங்க யோசித்திருக்கணும். சின்ன வயசில இருந்து ஒன்னா பழகுன என் மாமா பையன், என் பின்னாலயே சுற்றிக்கிட்டு இருந்தாலும், அவன்மேல பாசம் வருதே தவிர, ஆசை வர்ல! ஒங்கமேலேகூட எடுத்த எடுப்பிலேயே எனக்கு எதுவும் வர்ல!

"உங்க மறந்துபோற நினைவுக்காக நம் சந்திப்பின் துவக்கத்தை நான் சொல்றேன். அப்புறம் முடிவையோ அல்லது முடிவு கட்டுறதையோ நீங்க சொல்லுங்க. ஒங்க கம்பெனி, என் காலேஜ் பக்கத்துலேயே இருக்கது என் தப்பில்ல. அங்கே, ஒரு அட்டெஸ்டேஷனுக்காகவும், டிராமா ஸ்கிரிப்டை டைப் அடிக்கவும் நான் வந்ததுதான் தப்பு. பத்து பக்கம் டைப் அடித்த உங்களுக்கு நான் பத்து ரூபாயை நீட்டியபோது, என்னை கோபத்தோடு முறைச்சதையும், நான் உடனே கூட ஐந்து ரூபாயை நீட்டியதும், 'நீங்க என்றைக்கும் உதவிக்குப் பிச்சை போடாதிங்க' என்று சொல்லி, ரூபாயை திருப்பிக் கொடுத்திங்க, அதனால் தானோ என்னவோ, அதுல வந்த காதலையும் திருப்பி எரியுறிங்க.

"ஒங்களைவிட ஒங்களோட மனப்போக்கும், நல்லதோ கெட்டதோ...உங்களுக்குன்னு இருக்கிற பிரின்ஸ்பிள்களும், எனக்கு பிடிச்சுப்போச்சு! படிப்படியா உங்களைக் காதலிக்கிறது தெரியாமலே காதலிச்சேன். அப்பா மாமா பையனை ஃபிக்ஸ் பண்ணப் போனபோதுதான், ஒங்கமேல உயிரையே நான் வச்சிக்கிட்டு இருக்கிறது எனக்கு புரிஞ்சுது. ஓடோடி வந்து ஒங்ககிட்டேயே நான் முறையிட்டேன். அப்போவாவது நீங்க எனக்கு புத்திமதி சொல்லியிருக்கலாம்! நான்தான் உங்களிடம் வலியப் பேசினேன் என்கிறதை மறக்கலே! நான்தான் உங்களுக்குக் காதல் நிர்பந்தம் கொடுத்தேன் என்கிறதையும் நான் நினைக்காமல் இல்ல. அதேசமயம் உங்களுக்கு என்மேல் காதல் இல்லங்கறதை அப்போதே சொல்லியிருக்கலாம்.

செல்வம் குழைந்தான்:

"ஒன்மேல எனக்கு இருக்கிற காதல் ஒரு பிரச்சனைக் குரிய விவகாரம் இல்ல! நீ சொல்லிட்டே... நான் சொல்லல! அவ்வளவுதான் விஷயம்; உயிரை அதன் வெளிப்பாடுலதான் பார்க்க முடியும்; தனித்துப் பார்க்க முடியாது. அதுமாதிரி நீ இல்லாமல் என்னைத் தனித்துப் பார்க்கமுடியாது. அப்படி ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டால், உயிரை... அதை விடுறவனால எப்படிப் பார்க்க முடியாதோ...அப்படி என்னை என்னையே பார்க்க முடியாது. தாயில்லாமல் தனித்து ஹாஸ்டல்ல படித்த எனக்கு, தாய் மாதிரி வாஞ்சை காட்டியவள் நீ! ஒன்மேல எனக்குக் காதல் இல்லங்கறது...என்மேல எனக்கு உயிர் இல்லை என்கிறது மாதிரி. உனக்கோ நான் உறவில் ஒரு கூறு... உனக்கு அப்பா இருக்கார். அண்ணன் இருக்கார். சொந்த பந்தம் இருக்குது. ஆனால் எனக்கு என் உறவின் முழுக்கூறே நீதான். நீ இல்லாமல் ஒருவேளை நான் வாழலாம்! ஆனால் அந்த வாழ்க்கை சுமையாய் இருக்குமேதவிர சுவையாய் இருக்காது பானு..."

செல்வத்தின் குரல் தழுதழுத்தது. அவன் உடம்பெல்லாம் ஆடியது. விழப்போகிறவன்போல் துடித்த அவன் கரங்களை அவள் பிடித்துக்கொண்டாள். கண்ணீர் கரங்களால் அவன் கண்களைத் துடைத்துவிட்டாள். அவ்வப்போது மனதுக்குள் எட்டிப் பார்த்த சந்தேகம் ஒரேயடியாய் தேகத்தை விட்டும், தேகத்துடன் நீக்கமற நிறைந்த மனதை விட்டும் போனது போன்ற திருப்தி; செல்லச் சிணுங்கலோடு—பொய்க் கோபத்தோடு, ஆள் காட்டி விரலால், அவன் நெற்றிப்பொட்டை அடித்தபடியே கேட்டாள்.

"ஒவ்வொருவரும் மனதால் தீர்மானிக்கப்படுறது கிடையாது. செய்கையால்தான் நிர்ணயிக்கப்படுறாங்க. காதல் பூஜைக்குத் தயாராகும்போது, அதன் மூலவரே கரடியானால் எப்படி..."

''நான் அதைத் தள்ளிவைக்கச் சொல்றனே தவிர, தடை போடச் சொல்லலியே!''

''ஒரு பிரச்சனைக்கு தீர்வு... அதை எதிர்நோக்குவதில் தான் இருக்குது. அதிலிருந்து ஓடுறதுலயோ... தள்ளிப் போறதுலயோ இல்லன்னு சொல்ற நீங்க, இப்போ தள்ளிப் போடுறது. ஓடுறதைவிட மோசமானது! நீங்க வீட்டுக்கு வரதை தள்ளி வைக்கிறது மூலம் என்னை தள்ளி வைக்கிற தாய்தான் அர்த்தம் பண்ண முடியும்.

''நான் சொத்துக்கு ஆசைப்படுகிறதாய்...!

''சொத்து சொத்து—மண்ணாங்கட்டி சொத்து... இது உங்களோட சொத்தை விவாதம் சார்! இதே புடவையோடு ஒங்க பின்னால வாறேன்; கோயிலிற்குப் போவோமா, ரிஜிஸ்டர் ஆபீஸிற்கு போவோமா, இல்லன்னா...குட்டாம் பட்டியில் ஒங்க சித்திகிட்டே போவோமா! எனக்கு இப்பவே முடிவு தெரியணும்! ஏன் யோசிக்கிறீங்க.''

''நீ நினைக்கிற மாதிரி விஷயம் சிம்பிள் இல்ல பானு!''

''இப்படி நெனச்சுதான் பலர், சிம்பிள் விஷயத்தை, காம்ளிகேட் செய்துடுறாங்க. வீட்ல ஒங்களைக் கடித்தா தின்னப்போறாங்க? ஒங்ககிட்டே சில கேள்விகள் கேட்கப் போறாங்க.' வீட்டுக்கு வார மாப்பிள்ளை, நல்ல பையன் தான்னு உறுதிபடுத்த நினைக்கிறாங்க. அதுக்கு, அவங்களுக்கு உரிமை உண்டு. அதை நிறைவேத்துற கடமை ஒங்களுக்கு. சரி. இன்னும் ஒங்க மனசு மாறல்லன்னா, நான் இங்கே நிற்கிறதுல அர்த்தமில்ல! அப்பா பங்சுவாலிட்டிக்கு மதிப்பு கொடுக்கிறவர். நிச்சயித்த நேரம் போய் கால்மணி நேரம் ஆகுது. அப்புறம் ஒங்க இஷ்டம். சரி நான் போகட்டுமா!''

''அவள் கேள்விக்குப் பதிலை வாயால் சொல்ல முடியாதவன்போல் செல்வம் மெள்ள நகர்கிறான். அவள் கரங்கள் இரண்டையும் கூம்பாய் எடுத்து கண்களில் ஒற்றிக்

கொண்டபின், தலைகவிழ்ந்து கடலை நோக்கி நடக்கிறான். இதை சற்றும் எதிர்பாராத அவள் தொப்பென்று மணலில் உட்கார்ந்தாள். குறுகி வைத்த கால்களில், முகத்தைப் புதைத்து, பிடறியில் கை பின்னியபடியே, உயிரற்றவள் போல் கிடந்தாள். சிறிது தூரம் நடந்த செல்வம், திரும்பிப் பார்த்தான். அவனால் தாளமுடியவில்லை. ஒரே பாய்ச்சலில் ஓடிவந்து, அவளின் அருகே வேக வேகமாய் உட்கார்ந்து, அவள் முகத்தை "பானு...பானு" என்று சொன்னபடியே தொடப்போனான். அவளோ, அவன் கையை பலவந்தமாய் விலக்கினாள்.

அவனை நேருக்கு நேராய் பார்த்தாள். "நீங்கள் ஒரு ஆண் மகனா?" என்றுகூட கேட்கப்போனாள். ஆனால் நிர்மலமான முகங்காட்டி, அப்பாவிக் குழந்தைபோல், மோகனமாய், கேள்விக்குறியாகிய அவனைப் பார்த்ததும், அவளால் கேட்கப்போனதைக் கேட்க முடியவில்லை. ஆனாலும் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கேட்டாள்.

"நீங்க யார்? நான் யார்? என்னைத் தொடாதீங்க... என் தற்கொலைக்கு யாரும் காரணமில்லன்னுதான் எழுதப் போறேன். சாகிறதே சாகிறாள்...எதுக்காக லட்டர் எழுதி வச்சுட்டு சாகணுமுன்னு நினைக்கிறீங்களா... என் தற்கொலையை, கொலையாய் நெனச்சு போலீஸ் உங்களுக்கு தொல்லை கொடுக்கப்படாது பாருங்க, அதுக்காகத்தான். நீங்க போகலாம்!"

"நானும் அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன். எழுந்திரு போகலாம்! ஒன்னைத்தான் பானு, நான் உன்னோட வாறேன் எழுந்திரு! ஒன்னைத்தான்...ஒன்னோடு தற்கொலை செய்ய வாறேன்னு சொல்ல... ஒன் வீட்டுக்கு வாறேன்னு சொல்றேன்!"

இரண்டு கரங்களையும், பக்கவாட்டில் சிறகுகள்போல் மடித்து வைத்த வண்ணத்துப் பூச்சிபோல் கிடந்த பானு மெள்ள மெள்ள முகத்தை மெல்ல மெல்ல தூக்கினாள்.

கலங்கிய கண்ணிமைக்குள் கிடந்த நீலக் கருமணிகள், அங்குமிங்கும் அரைவட்டமடித்தன. விழிகள், உதடுகள் போல் துடித்தன. செக்க சிவந்த மேனி உயரமாகிக்கொண்டிருந்தது. நெற்றி முனைகளில் படர்ந்த மோதிர நெளிவு முடி கற்றைகளை, அனிச்சையாய் தடவியபடியே, அவனையே நிதர்சனமாய் பார்த்தாள். பிறகு அவன் கழுத்தில் கரங்களை சங்கிலி வளையமாக்கியபடியே ''பழையபடியும் முருங்கை மரத்தில் ஏறமாட்டீங்களே'' என்றாள்.

அவன், அவள் முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தபடியே சொன்னான்.

''நான் வாறேன். நீ எனக்கு முன்கூட்டியே சொல்லாமல், இப்போ சொன்னதாலதான் என்னால நிலைப்படுத்த முடியல!''

''அரசியல் சதிக்கும், கொலை, கொள்ளைக்கும்தான் முன்கூட்டியே நோட்டீஸ் கொடுக்க வேணும். உண்மைக்கு எதுக்கு நோட்டீஸ்?''

''உண்மைக்கில்ல. உண்மையை நம்ப வைக்கிறதுக்கு. சூரியன்கூட, காலையில சேவலை கூவவைத்துத்தான், படுக்கையில் இருந்து எழுந்திருக்கிறான்.''

''தப்பு! சூரியன் உதிக்கப் போறதாலதான், சேவல் கூவுது. சேவல் கூவுறதனால சூரியன் உதிக்கல! என்னை நீங்க மனதார விரும்புறதாலதான், என்னோடு வீட்டுக்கு வாறீங்க. வீட்டுக்கு வாரதால விரும்பல!''

''ஒன்கிட்டே பேசி ஜெயிக்க முடியுமோ?''

''காதல் ஊடல்ல தோற்கிறவங்கதான் ஜெயிக்கிறதாய் அர்த்தமாம்! உம்... புறப்படுங்க.''

"ஆனால் ஒரு கன்டிஷன். என்கிட்டே ஒங்க அப்பா, உன் ஜாதி எதுன்னு கேட்டால் என்னால ஒங்க ஜாதின்னு சொல்ல முடியாது. உண்மையான பொருளை உண்மையான வழியில்தான் அடையனும்."

"அய்யய்யோ...இது நீங்க வீட்டுக்கு வராமல் இருக்கறத விட மோசம்."

"அதனாலதான் வரலேன்னேன்!"

"பழையபடி ஒங்க புத்தியைக் காட்டுறீங்க, பாருங்க... என்ன டியர், நாம் ஜாதிகளை அங்கீகரிக்கலை; அதனாலேயே அது இல்லனு ஆயிடாது. அப்பாகிட்ட நீங்க நம்ம ஜாதின்னு சொல்லியிருக்கேன்."

"தர்மர் அஸ்வத்தமா செத்துட்டார்ன்னு சொன்ன மாதிரி..."

"தப்பு! அவர் பொய்க்கு உண்மை முலாம் பூசினார். நான் உண்மைக்கு பொய் முலாம் போட்டுப் பார்த்தேன்! உலகத்துல நம்ம ஜாதி என்கிற மனித ஜாதியைத் தவிர, எந்த ஜாதியும் கிடையாது. இந்த உண்மையை பொய்யாச் சொன்னேன். நீங்களும் சொல்லணும் அவ்வளவுதான்..."

"ஸாரிம்மா..."

"சரி, ஒரு காம்ரமைஸ்... நீங்களா எதுவும் சொல்ல வேண்டாம்! அப்பா இதைப்பற்றி பேசும்போது நீங்க மௌனமாய் இருக்கணும். என்ன சொல்றீங்க? ஏன் பேசாமல் இருக்கீங்க..."

"மௌனம் மூலம் பேசுறேன். சம்மதமுன்னு சொல்லாமல் சொல்றேன். ஏய்... ஏய்... இது பப்ளிக் பிளேஸ்... கழுத்தை விடு!"

இருவரும் சாலையை நோக்கி நடந்தார்கள். அவன் வேட்டியில் படிந்த மண் துகள்களை அவள் தட்டிவிட்டாள். பஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடக்கப் போனவனை, அவள்

கைப்பிடித்தாள், அவர்களுக்காகவே தவமிருப்பதுபோல் நின்ற ஆட்டோவில் ஏறிக்கொண்டார்கள். பானு ஆணை யிட்டாள்.

''எங்கள்ல யாரும் ஜம்ப் பண்ணமுடியாதபடி,ஸ்பீடாய் போங்க!'' செல்வம் அவளின் உட்பொருளை உணர்ந்தது போல் சிரித்தபடி பேசினான்.

''அதுக்காக ஆட்டோ ஜம்ப் பண்ணிடப்படாது. பார்த்து ஓட்டுங்க.''

ஆட்டோ டிரைவர் பார்த்து ஓட்டினார். ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் என்று பிறக்கவில்லையானாலும், இறக்கத் தயாராய் இருப்பவர்கள்போல தோன்றிய அந்த இளம் ஜோடியை பார்த்துத்தான் ஓட்டினார். பல்வேறு ஜோடி களை அனுபவத்தால் கண்டுணர்ந்த அந்த டிரைவர், ஒரு நிஜ ஜோடியைப் பார்த்த திருப்தியில் நிமிர்ந்து ஓட்டினார்.

2

அசோக மரங்களும், தூங்குமூஞ்சி மரங்களும் நிறைந்த புல்வெளியின் நடுநாயகமான பங்களா. அதன் வரப்பு போலிருந்த குரோட்டன்ஸ் செடிகளை வேலையாள் ஒருவர் அழகுபட சிகையலங்காரம் செய்துகொண்டிருந்தார். டிரைவர், காரை கழுவிக்கொண்டிருந்தார். ஆட்டோவில் பானுவோடு இறங்கியவனைப் பார்த்ததும், இவர்களுக்கெல் லாம் தங்கள் இனத்தவனைப் பார்த்தது போன்ற திருப்தி, அல்லது அதிருப்தி. ஆனாலும் அவனின் கம்பீரமான தோற்றத்தையும் பங்களாவையும், பகட்டான காரையும் பார்த்து மயங்தவன்போல் நடந்த செல்வத்தைப் பார்த்த கண்களோடு, அவர்கள் தங்களுக்குள்ளே கண்ணடித்துக்

கொண்டார்கள். சற்று தொலைவில் துணிகளை துவைத்துக் கொண்டிருநத முத்தம்மா அந்த ஜோடி உள்ளே போனதும், ''காதலுக்குக் கண்ணில்லை என்கிறது சரிதான்'' என்றாள்.

உடனே தோட்டக்காரர் ''கண்ணில்லாட்டிலும் மூளை இருக்குற மாதிரி தெரியுது.'' என்றார். முத்தம்மா அதை அங்கீகரிப்பவள்போல பேசினாள். நாற்பது வயதுக்காரி. உழைப்பு உளியால் செதுக்கப்பட்ட காமாட்சி அம்மன் சிலை போன்ற மேனி, மின்னல்போல் வெட்டும் கருப்பு உதடு களால், சிவப்பு வார்த்தைகளைப் பேசினாள்.

''காதலுக்கு, கண்களைவிட மனசுதான் காரணம். இன்னைக்கு நாட்ல வரதட்சணை கொடுமைன்னு பேசு றாங்க. இது நம்மை மாதிரி ஏழைகள்கிட்டே இல்லாத பிரச்சனை. பெரிய இடத்துப் பிரச்னைக. சின்ன இடத்துல போட்டுட்டு, சின்ன இடத்து பிரச்சனையை, சில்லரைப் பிரச்சனையாய் நினைக்கிற காலம் இது. இதை எதுக்கு சொல்ல வந்தேன்னா, நாட்ல படிச்ச பெண்கள், தன்னை விட எல்லா வகையிலிம் உயர்ந்தவனை புருஷனாய் கேட்கிறாங்க. இது கிடைக்கலன்னா, வரதட்சணை கொடுமையாம். இவள்கள் ஏன் வசதியில்லாத அதே சமயம் நல்ல பையன்களை கல்யாணம் பண்ணப்படாது! ஏதோ அம்மா பானு செய்து காட்டிருக்கு. அந்தப் பையன் பார்க் கறதுக்கு அன்னக்காவடி, பரதேசி மாதிரி இருந்தாலும், எவ்வளவு அழுத்தமாய் போகுது பாரு...''

''ஏதேது! இவங்க ரெண்டுபேருக்கும் இடையில், நீதான் லவ் லட்டரை கொடுத்திருப்பே போலிருக்கு!''

முத்தம்மா, விகற்பம் இல்லாமல் சிரித்தாள்.

இந்த வெளிப்பட்ட, ஓசைப்படாத சிரிப்புக்கு உள்வட்ட மான வரவேற்பு அறையில். பானுவின் அண்ணன் பாஸ்கர னிடம் எதையோ பேசிக்கொண்டிருந்த செல்வம், தணிகா சலத்தைப் பார்த்துவிட்டு, எழுந்து கும்பிட்டான். பிறகு

மணப்பெண்போல் நாணி நின்றான். சினிமாவில் வருகிற பண்ணையார் மாதிரி இல்லாமல், கதர் ஜிப்பாவும், கதர் வேட்டியுமாய் தோற்றங்காட்டி தணிகாசலம் அவனை "உட்காரு தம்பி" என்றார். அந்தக் கனிவான குரலைக் கேட்டதும், செல்வத்திற்கு தைரியம் வந்தது. நாற்காலியில் உட்காரப்போனான் பிறகு, அவர் உட்காராமல் இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, நாற்காலி சட்டத்தில் பிடித்த கையை எடுத்துவிட்டு நின்றான். தணிகாசலம், பயல் நடிக்கிறானோ என்பதுபோல் நோட்டம் விட்டபடியே உட்கார்ந்து, அவனையும் உட்காரும்படி சைகை செய்தார். செல்வம், அவரையும் அவருக்கு எதிர்ப்பட்ட சோபா செட்டில், கால்மேல் கால்போட்டு உட்கார்ந்திருந்த அவர் மகன் பாஸ்கரனையும் ஒரு சேரப் பார்த்தான் இது அறுபது; அது முப்பது; இது கதர் மயம்; அது டெர்லின் மயம்; அதன் கண்களில் சொத்தின் சுமை, இதன் கண்ணில் அதன் சுவை. அப்பனும் மகனும் தன்னை மாறி மாறி நோட்டம் விடுவதை நோட்டம் விட்டு ஆறுதலுக்குகாக பானுவைப் பார்த்தான். அவளோ கையில் உயிரை வைத்திருப்பவள்போல், அதைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தாள். நீண்ட மௌனம். விழிகளின் கண்காணிப்பு, உணர்வுகளை, எடைக் கற்களாய் கொண்டு மனத் தராசுத் தட்டுக்கள் அங்குமிங்கும் ஆடிக்கொண்டிருந்தன.

இதற்குள் மைதிலி, ஒரு தட்டில் பிஸ்கட்டுகளையும், அதனோடு நான்கு டீயையும் கையேந்தி நடந்து வந்தாள். அவளுக்கு இருபத்தெட்டு வயதிருக்கலாம். சிவப்பு நிறம் இல்லையென்றாலும, உடலில் பரவிய செழுமையும், முகத்தில் பூத்த மதர்ப்பும் ஒருவித கட்டழகு கவர்ச்சியைக் காட்டிக்கொண்டுதான் இருந்தது. அண்ணி செல்வத்தையே பார்த்தபடி நடந்து வருவதால், இடறி விழுவாளோ என்று பயந்தவள்போல், பானுமதி எழுந்து அண்ணியிடமிருந்து தட்டை வாங்கி டீபாயில் வைத்தாள். அவளுக்கு, பலமான

லேசான நாணம். இரண்டையும் ஒன்று சேர்த்த உறுதி; தணிகாசலம் ஒரு பிஸ்கட்டைக் கொறித்தபடியே செல்வத்தைப் பார்த்து, 'பிஸ்கட் எடுத்துக்கப்பா' என்றார்.

ஐந்து நிமிட இடைவெளிக்குப் பிறகு, தணிகாசலமே பேச்சைத் துவக்கினார்.

''ஒன் பேரு என்னப்பா?''

''செல்வம்.''

''என்ன படிச்சிருக்கே?''

''எம். ஏ. எக்னாமிக்ஸ்!''

''இப்போ வேலை பார்க்கிறியா?''

''ஆமாம் கே. ஆர். அன்ட்கோவ்ல டைப்பிஸ்டா இருக்கேன்.''

பாஸ்கரன் முகத்தை சுழித்தபடியே கேட்டான்.

'எம். ஏ. படிச்சுட்டு, போயும் போயும் டைப்பிஸ்டாவா இருக்கீங்க.''

''எந்த தொழிலும் இளக்காரமுன்னு இல்ல. நம்ம நாட்ல மட்டுமில்ல உலகத்துலயும், கஷ்டமான தொழிலை செய்ய முடியாத, பிரபுக்களும், முதலாளிகளும், அப்படிப் பட்ட தொழிலையே இழிவாக்கி வச்சுட்டாங்க. நம் தமிழ் நாட்ல பனையேறுற தொழிலும், மரம் வெட்டும் தொழிலும் நெஞ்சுத்திடமும், உடம்புத்திடமும், உள்ளவங்க செய்யுற வேலை. இந்த வேலைகளை செய்ய முடியாத பண்ணையாருகளும், முதலாளிகளும் இந்தத் தொழிலைக் கேவலப்படுத்தி அந்தத் தொழிலாளிகளை... அதைவிடக் கேவலமாய் வச்சுட்டாங்க. நீங்களும் அப்படி...''

பாஸ்கரன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தபடியே அவனையே பார்த்தான். பிறகு கேட்டான்.

''எதுக்காக இவ்வளவு பெரிய லெக்சர் அடிக்கிறீங்க.''

''போயும் போயும் டைப்பிஸ்ட் வேலையான்னு கேட்டீங்களே, அதுக்கு ஒரு சின்ன விளக்கம் கொடுத்தேன்!''

பாஸ்கரன், அப்போதுதான் தன் எதிரே உட்கார்ந்திருப்பவனை, சிறிது மரியாதையாய் பார்த்தான். அவன் அழுத்தம் திருத்தமாய் பேசியதை, நம்ப முடியாதவள்போல் இப்படிப்பட்டவனால் எப்படிப் பேச முடியுது என்பதுபோல் சோபாவுக்குப் பின்னால் நின்ற மனைவியை அண்ணாந்து பார்த்தான். அவள் படுக்கறையில், ''ஒரு பரதேசிப் பையனிடம் பேச்சில தோத்துட்டீங்களேன்னு'' சொல்லக் கூடாது என்பதற்காக பேசமுடியாமல் பேசினான்.

''நான் சொல்றதை நீங்க தப்பாய் நினைத்தாலும், நான் சொல்ல வேண்டியதை சொல்லியாகணும். எம். ஏ., படிச்சுட்டு எத்தனையோ பேர் ஐ. ஏ. எஸ்., ஐ. பி. எஸ்., என்று இருக்கும்போது, நீங்க டைப்பிஸ்டாய் இருக்கறதுனால, ஒங்களுக்கு இன்டெலிஜென்ஸும், இன்ஷியேட்டிவ்வும் இருக்காதோ என்கிற சந்தேகத்துலதான் கேட்டேன்!''

''நீங்க கேட்டதை நான் தப்பா நினைக்கல. அதே சமயம், நான் ஏன் ஐ. ஏ. எஸ். எழுதல என்கிறதைச் சொல்லணும். யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன்ல, ஹையஸ்ட் பீக், லாங்கஸ்ட் கான்டினென்ட். பிக்கஸ்ட் ஓசன் எதுஎதுன்னுதான் பொதுவா கேள்வி கேட்டுறாங்க, பப்ளிக் ஸ்கூல்ல போலித்தனமான ஆங்கில உச்சரிப்பில் நடமாடுறவங்களாலதான் இப்படிப்பட்ட கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லி ஐ. ஏ. எஸ். ஆக முடியும். இவங்களுக்கு குட்டாம்பட்டியைப் பத்தியோ, சட்டாம்பட்டியைப் பத்தியோ தெரியாது. அது தெரிந்திருக்க நியாயமுமில்ல. சர்வீஸ் கமிஷன்லயும் இவங்க சௌகரியத்துக்குத் தக்கபடிதான் கேள்வி கேட்கிறாங்க.''

''இது ஒங்களுக்கு ஒரு நொண்டி சாக்குன்னு நினைக்கிறேன்.''

''நொண்டி சாக்கோ... நொண்டாத சாக்கோ... எனக்கு இப்போ இருக்கிற டைப்பிஸ்ட் வேலை பிடிச்சிருக்கு. அதை மாத்திக்கிற உத்தேசமும் இல்ல.''

''அப்படின்னா நீங்க, இங்கே வந்திருக்கப்படாது!''

பானுமதி, 'அண்ணா...' என்று அலறப்போனாள். செல்வத்தின் முகத்தில் புன்னகை புழுக்கமாகிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும், அண்ணனைக் கோபமாக முறைத்தாள். இதற்குள் மைதிலி, கணவனின் கையை வலுவாகத் திருகி அவனை உள்ளறைக்குள் இழுத்துக்கொண்டு போனாள்.

தணிகாசலம், எதையுமே கண்டுகொள்ளாதவர்போல், கையிரண்டையும் மார்போடு சேர்த்துக்கட்டி ஆழமாக யோசித்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஐந்து நிமிடம்வரை, ஈயாடவில்லை.

பானுவுக்கு எதுவும் ஓடவில்லை.

செல்வம் எழுந்தான்.

தணிகாசலம் அவனைப் பார்க்காமலே ''உட்கார்'' என்றார்.

பானுமதி, ''உட்காருங்க... உட்காருங்க' என்று அறை குறையாக உளறினாள்.

தணிகாசலம், இப்போது அவனை நேருக்கு நேராய் பார்த்தார். புன்னகை மாறாமலே பேசினார்.

''என் பையன் தங்கைமேல இருக்கிற அன்பாலதான் கேட்டான். தன்னோட மைத்துனன் சொத்துக்களை சம்பாதிக்காட்டாலும், அதைக் கட்டிக் காக்கிறவனாக வாவது இருக்கணுமே என்கிற கவலை அவனுக்கு. காரணம் நியாயமானதுதான். ஆனால், கவலைதான் மோசமானது.

''ஐ ஆம் ஹாப்பி...என் மகள் மேனாமினுக்கிப் பயல்கள் மேல் ஆசைப்படாமல், ஒரு நல்ல பையனை— தனக்குன்னு ஒரு சமுதாயக் கண்ணோட்டம் வைத்திருப்பவனை தேர்ந் தெடுத்ததுக்காக சந்தோஷப்படுகிறேன். இந்த வீட்டுக் குள்ளே, பேசப்போற விவகாரம் தெரிந்தும், இந்தமாதிரி கசங்கிய உடையில் வந்த நீ ஒரு கசங்காத பையன்னு புரிஞ்சுகிட்டேன். பட் என் மகனுக்கும் சம்மதம் வேணும்!''

பானு எழுந்தாள். செல்வத்தை நாணத்தோடும், அப்பாவை மகிழ்ச்சியோடும் பார்த்தபடியே வீட்டுக்குள் ஓடினாள். அண்ணனை மடக்க வேண்டுமானால், அண்ணிக்கு கண்ணி போட வேண்டும். ''அண்ணி...அண்ணி'' என்று மனதுக்குள் கூவியபடியே ஓடியவள், எவரும் வரமாட்டார் கள் என்ற தைரியத்தில், மைதிலி கணவனை வாட்டி யெடுத்ததை காதுபடக் கேட்டாள்.

''ஒங்களுக்கு மூளை இருக்கா? இந்தமாதிரிப் பையன் எங்கே தேடினாலும் கிடைக்காது. நல்லவேளை அசட்டுப் பையனைப் பார்த்துப் பிடிச்சிருக்காள். வீம்பு பிடிச்சவனா இருந்தால் நாளைக்கே பாதி சொத்தைக் கேட்பான். பானு வுக்கு இப்படிப்பட்டவனே தேவை என்கிறதை மறந்துட்டீங் களா... இவன் பிடித்த இடத்துல பிள்ளையார் மாதிரி இருப்பான்!''

''சரியான அழுமூஞ்சாய் இருக்காண்டி.''

''சிடுமூஞ்சைவிட அழுமூஞ்சி எவ்வளவோ தேவல! இவள் புத்திக்கு இவன் போதும். இவள் ஆட்டத்துக்கும், பாட்டத்துக்கும் இப்படிப்பட்டவன்தான் தேவை. நமக்கும் இப்படிப்பட்டவன் கிடைத்தால்தான், சொத்து சுகம் சிதறாமல் இருக்கும். இப்போ எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷ மாய் இருக்குது தெரியுமா? ஒங்கப்பா மாட்டேன்டுடப் போறாரோன்னு பயமா இருக்கு— சீக்கிரமா சரி சொல்லுங்க!''

முன் வாங்கிய பானு, பின்வாங்கினாள். அண்ணிக்கு இப்படிப்பட்ட ஒரு நெகட்டிவ் திருப்தியா... எப்படியோ எந்த முறையிலேயோ, அண்ணனை சம்மதிக்க வச்சால் போதும். எனக்கு வேண்டியது சொத்துச் செல்வம் இல்லை. என் செல்வந்தான்... என்னுடைய செல்வந்தான்.

பானு திரும்பி வந்தபோது, அப்பாவும் 'அவரும்' சுவாரஸ்யமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவள் செல்வத்திற்கு எதிரே உட்காரப் போனாள். பிறகு நாணப் பட்டு அப்பாவின் நாற்காலிக்குப் பின்புறமாய் நின்று கொண்டாள். இதற்குள் பாஸ்கரனும், மைதிலியும் சிரித்த படியே வந்தார்கள். மைதிலி உட்காரும் முன்பே "சரி நல்ல நாளாய் பாருங்க" என்று சொல்லிவிட்டு, கணவன் எதுவும் குறுக்கே பேசிவிடக்கூடாது என்று அவனைக் கண்டிப்போடு பார்த்தாள்.

தணிகாசலம் நாற்காலியைத் தூக்கி செல்வத்திற்கு எதிரே போட்டுக்கொண்டு உட்கார்கிறார். வருங்கால மாப்பிள்ளையை வைத்த கண் வைத்தபடி பார்த்தார். இருபத்தாறு வயதில் ஞானி போன்ற முகம். ஆனாலும் பிஞ்சில் பழுக்காத நிர்மலமான முகம்; நீண்ட விரல்கள்; எல்லாவற்றையும் விலகியிருந்து பார்ப்பது போன்ற சலன மற்ற பார்வை; எதையும், எவரையும் பெரிதாகவோ சிறி தாகவோ எடுத்துக்கொள்ளாதது போன்ற தோரணை. இந்த பாஸ்கரனும் இருக்கானே... பகலில் ரேஸ்... நைட்டில் மசாஜ் பார்லர்; இவன்மட்டும் எனக்கு மகனாகப் பிறந்திருந் தால் எனக்கு இப்படிப்பட்ட பிரஷ்ஷரே பிறந்திருக்காது."

தணிகாசலம் குரலை கனைத்துக்கொண்டார். ஏற்ற இரக்கமற்ற குரலில் பேசினார்.

"ஒன்னை எங்களுக்கு பிடிச்சிருக்கு தம்பி. பானு கொடுத்து வைத்தவள். ஒன்னைமாதிரி குணமுள்ள பைய னுக்குத்தான் நானும் காத்திருந்தேன். ஒன்னோட வீட்டு

நிலைமையைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. ஆனால் என்னோட வீட்டு நிலைமையை நான் சொல்லியாகணும். நானும் ஒன்னை மாதிரி கஷ்டப்பட்டவன்தான். கிராமத்துல இருந்து ஓடிவந்து, ஒரு மளிகை கடையில் வேலைக்கு சேர்ந்து அப்புறம் படிப்படியாய், முன்னுக்கு வந்தவன். இப்போ எனக்கு ஒரு சினிமா தியேட்டர் இருக்குது. இவ்வளவு பெரிய வீடு இருக்குது; அம்பத்தூர்ல ஒரு சின்ன பேக்டரி இருக்குது; பாலவாக்கத்துல நூறு கிரவுண்ட் இடம் இருக்குது; தேனாம்பேட்டையில் பெரிய அரிசி மண்டி இருக்கு; பேங்க் லாக்கர்ல பானுவுக்கு நூறு பவுன் நகை இருக்குது; இதையெல்லாம் கணக்குப் பார்த்து செட்டில் செய்து உயில் எழுதிட்டேன். இந்த வீடு, அம்பத்தூர் பேக்டரி, நூறுபவுன் நகை பானுவுக்கு. அரிசி மண்டி, நூறு கிரவுண்ட் மனை, ரியல் எஸ்டேட், கார் பேங்க்ல இருக்கிற கேஷ் என்னோட மகனுக்கு...''

பானு குறுக்கிட்டாள்.

''இப்போ இந்த பேச்செல்லாம் எதுக்குப்பா...''

''நீ சும்மா இரும்மா! தாய் பிள்ளையாய் இருந்தாலும் வாயும் வயிறும் வேறம்மா. இந்த உயில் விவரத்தை இப்போ தான் சொல்றேன். ஒனக்கும் ஒன் அண்ணனுக்கும் செட்டில் பண்ணிட்டேன். ஒண்ணாய் இருக்கணுமா...தனியாய் இருக்கணுமா...என்கிறதை நீங்க, என் காலத்துக்குப் பிறகு முடிவு செய்துகொள்ளலாம். பானு நீகூட யோசிக்கலாம்; நான் ஏன் இவ்வளவு அவசரப்பட்டேன்னா, எனை உடம்புல ஹைபர் டென்ஷன், டயபடிக்ஸ்; ஒனக்கு ஒரு வழி செய்யணுமேன்னுதான் உயிர் ஓடிட்டு இருக்குது. இப்பவோ நாளையோன்னு...''

''அப்பா...அப்பா...''

''பொறும்மா... எனக்கு நீங்க கிடைச்சதுல ரொம்ப திருப்தி. நான் சொத்தை செட்டில் செய்திட்டாலும் இந்த சொத்தும், வீடும் பிரியாமல் இருக்கனுமுன்னுதான் விரும்பு

கிறேன். நீயும் என் மகனும் ஆயுள் முழுதும் ஒரே வீட்ல ஒரு தாய் பிள்ளை மாதிரி வாழணும் என்பதுதான் என் ஆசை. சொல்லு தம்பி... இந்தக் குடும்பமும் என் பிள்ளைகளும் வாழ்நாள் வரைக்கும் ஒண்ணா இருப்பதுக்கு என் பொறுப்புன்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லு தம்பி...''

சுவர் கடிகாரத்தையும், வீடியோ கேஸட் செட்டையும், வால் பேப்பரையும் பிளாஸ்டிக் தரையையும் ஏகாந்தமாய் பார்த்துக்கொண்டிருந்த செல்வம், அவரையே உற்று நோக்கினான். பிறகு அமைதியாகச் சொன்னான்.

தனிப்பட்ட முறையில் என் கருத்தைக் கேட்டிங்கன்னா, இந்த சொத்து விவகாரத்தை அண்ணன் தங்கை முடிவுக்கே விட்டிருக்கணும். ஆனாலும் இது உங்க பெர்ஸனல் விவகாரம். எனக்கு சம்பந்தமில்லை; அதே சமயம் என் அம்மா ஸ்தானத்துல ஒங்களை வச்சு உறுதியாய் சொல்றேன். உலகத்தில் இன்பத்திலேயே பெரிய இன்பம் எல்லாரும் ஒன்றாய் கூடி, ஒன்றாய் சாப்பிட்டு, ஒன்றாய் இருக்கிறதுதான். தனிப்பட்ட முறையில், நட்சத்திர ஹோட்டல்களுக்குப் போய் சாப்பிடுறதைவிட, கூழானாலும் அதை வீட்டில் ஒன்றாய் சாப்பிடுறதுல இருக்கிற திருப்தி எதுலயும் கிடையாதுங்க அய்யா. நான் சின்ன வயசுல கிராமத்தில இருக்கும்போது எங்க பங்காளிப் பையன்களை ஒன்றாய் சேர்த்து, குருகுலம் மாதிரி குடிசை போட்டு இருந்தவன். தோட்டத்துக்குக் காவலுக்குப் போகும்போது, சரல் மேட்ல எல்லாப் பையன்களும் ஒண்ணா படுப்போம், வீட்ல இருந்து கொண்டுபோற சாப்பாட்டை, ஒன்றாய் கலந்து சாப்பிடுவோம். அந்த ஆனந்தத்தை நினைக்கும்போது இப்போ கூட என் உடம்பெல்லாம் புல்லரிக்கிறது. இதை எதுக்கு சொல்றேன்னா ஒங்க சொத்து விவகாரத்துல நான் சம்பந்தப்படப் போறதில்ல! பானுவை என் சொத்தாகவும்; பாஸ்கரனை என் மைத்துனராகவும், இவங்களை என் சகோதரியாவும் நினைக்கிற உரிமை மட்டும் கிடைத்தால் எனக்குப் போதும்.''

உயில் விவகாரத்தை ஓசைப்படாமல் எழுதிய அப்பாவை கருவியபடியே பார்த்த பாஸ்கரன், சிறிது தெம்படைந்தான்

''பார்த்தீங்களா... ஒன் அப்பா செய்த காரியத்தை' என்று கணவனின் இடுப்பை அரவம் இல்லாமல் கிள்ளி செய்கையால் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள் மைதிலி.

பானுமதி தன் காரியம் இவ்வளவு எளிதாய் தீர்ந்து விடும் என்று எதிர்பார்க்காதவள்போல், தரையில் கால் பாவாதவளாய் அங்குமிங்குமாய் நடந்தாள். பரவா யில்லையே... செல்வம் வெளுத்து வாங்கிவிட்டாரே!...போடி அவரு வெளுத்தும் வாங்கல, மறுத்தும் வாங்கல. மனசுல இருக்கிறதை அப்படியே சொல்லிட்டார். அண்ணிமாதிரி அமுக்கத் தேவையில்லாதவர். மகாத்மா காந்தி சொன்னது மாதிரி வாழ்க்கையையே ஒரு செய்தியாக்க நினைத்தவரு. உண்மைக்கு எதுக்கு மேக்கப்?'

தணிகாசலம், செல்வத்தை வாஞ்சையோடு பார்த்தார். பிறகு பின்னால் நின்ற பானுவின் கையைப் பிடித்து முன் பக்கமாய் கொண்டு வந்து, அவள் இடையைப் பிடித்தபடியே பேசினார்.

''எப்படியோ... எல்லாம் நல்லவிதமாய் முடியுது. என்னோட அனுபவத்தை வச்சு, ஒன்னை பார்த்தபோது, நீ திறந்த மனசுக்காரன். பழி பாவம், பொய், மோசடி இதுக்குத் தவிர, எதுக்கும் பயப்படாதவன் என்கிறது எனக்கு புரிஞ்சுட்டுது. இந்த வீட்ல மூணும் மூணு விதம். இவன் முன்கோபி; சின்னவயசிலேயே செல்வமாய் வளர்த்த தால் கஷ்டத்தைத் தவிர, எல்லாவற்றையும் தெரிஞ்சவன். பானு சென்ஸிட்டிவ், தொட்டால் சுருங்கி; என் மருமகளோ தொடாமலே சுருங்கி. நீ குடும்பத்துல ஒரு ஆளாய் ஆயிட்ட தால ஒன்கிட்டே இதை சொல்லறதுல தப்பில்ல. ஆனாலும் மூணுபேரும் ஒருவர் குறையை இன்னொருவர் நிறை

வேற்றுவதுமாதிரி... மொத்தத்தில நல்லவங்கதான். என் ஆசையெல்லாம் நான் கண் மூடினபிறகும் என் பிள்ளைங்க இப்போ இருக்கறமாதிரியே இருக்கணும். அதனால ஒனக்கு இந்த வீட்ல தகப்பன் ஸ்தானம், பாஸ்கரன் ஒனக்கு திருப்தி தானடா... மைதிலி ஒனக்கு...?''

''பிடிக்காட்டி அப்பவே சொல்லியிருப்பேனே மாமா... அண்ணனை எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. பானுவைவிட, அதிகமாகவே பிடிச்சிருக்கு.''

எல்லோருமே சிரித்தார்கள்; செல்வம் அவர்கள் காட்டிய வாஞ்சையில் திக்குமுக்காடினான்.

இப்படிப்பட்ட பாசபாங்கை பார்த்தறியாத, செல்வத்தின் நெஞ்சம் நெகிழ, மேனி நெக்குருக, தலையை சாய்த்தபடி ஒவ்வொருவரையும் பாசம் பொங்கப் பார்த்தான்.

தணிகாசலம் முடிவுரை கூறினார்.

''நாளைக்கு ஜோஸ்யரைப் பார்த்து நல்லநாள் பார்க்கிறேன். டேய் பாஸ்கர்...ராஜேஸ்வரி கல்யாண மண்டபத்தை புக் பண்றதுக்கு ஏற்பாடு செய். எங்க ஜாதியிலேயே இப்படி ஒரு பையன் கிடைச்சதுல எனக்கு ரொம்ப ரொம்ப சந்தோஷம். வேற ஜாதிக்காரன், அவன் கடவுளாய் இருந்தாலும், என்னால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாது. ஆமாம் தம்பி, நம்ப ஆட்கள் பொதுவாய் தஞ்சாவூர்லயும் திருச்சியிலயும்தான் அதிகமாய் இருக்காங்க... திருநெல்வேலியில நம்ம சாதிக்காரங்க எந்தப் பக்கம் அதிகமாய் இருக்காங்க? மைனாரிட்டியாதான் இருப்பாங்கன்னு நினைக்கேன்; இல்லியா...''

செல்வம் நினைவற்றவன்போல் தவித்தான். இதற்கு எப்படி பதிலளிப்பது? பதிலளிக்க முடியும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. முடித்தவுடன், சென்னைக்கு வந்துவிட்டதால், சரியாய் தெரியாது என்று சொல்லிவிடலாம். அது பதிலுரையல்ல;

பழியுரை. மனந்திறந்து பேசிய ஒருவரிடம்—வாஞ்சையோடு பார்க்கும் ஒரு குடும்பத்திடம்—உண்மையையே மறைப்பது பஞ்சமா பாதகங்களில் படுபாதகம். நான் வேறு ஜாதிக் காரன் என்று சொல்லி, இவர்கள் என்னை உதாசீனம் செய்தால்... நான் என்னாவது பானு? என்னாவது? இது இருவர் பிரச்சினைதான். ஆனாலும் நம்பிக்கை பிரச்சினை யும்கூட. ஜாதிகள் போலிதான். அதற்காக அந்த போலித் தனத்தை மறைப்பதும் ஒரு போலிதானே! உண்மையைச் சொல்லத்தான் வேண்டும். அது சுட்டாலும் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். என்னை இந்த வீட்டுக்கு தகப்பன் ஸ்தானத்தில் வைப்பதாகக் கூறும் ஒரு பெரியவரிடம் நான் பொய்யுரைக்கக்கூடாது. தப்பு... பெருந்தப்பு!

செல்வம் எழுந்தான். தணிகாசலத்தைப் பார்த்தான். பிறகு ஒப்புவித்தான்.

''இதுவரைக்கும் ஒரு உண்மையை நான் சொல்லாமல் இருந்ததுக்காக நீங்க என்னை மன்னிக்கணும். எனக்கு ஜாதி களில் நம்பிக்கை கிடையாது. 'ஜாதிகள் இருக்கென்று சொல் வாறும் இருக்கின்றானே' என்ற பாரதிதாசன் வரிகளை அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்பவன் நான்; அந்தப் பின்னணியில் தான் இப்போ சொல்றேன்: நான் உங்க ஜாதியில்ல... வேற ஜாதிக்காரன். அப்பா, ஊர்ல பிறத்தியார் நிலத்துல கூலி வேலை செய்துட்டு இருந்தவரு. அஞ்சாறு வயசிலேயே என் அம்மா இறந்துட்டார். அதுக்கு ஆறாவது மாசமே அப்பா இரண்டாவது கல்யாணம் செய்துட்டார். எங்க சித்தி என்னை செய்யாத கொடுமை இல்ல; எப்படியோ பல்லை கடிச்சிட்டு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரை படித்தேன். அப்புறம் அரசாங்க ஹாஸ்டல்ல தங்கி எம்.ஏ. வரைக்கும் ஒரு வழியாய் படிச்சுட்டேன். நான் ஒரு அனாதை. பானுவுக்கு இது தெரியும். அவள், ''ஸார், நீங்க எங்க ஜாதின்னே சொல்லுங்க'' என்று சொன்னபோது, ஜாதி போலி என் கிறதாலயும், அவங்களோட காதலுக்கு உட்பட்டும் சம்மதிச்

கூட்டேன். ஆனாலும், நீங்க என்மேல் இவ்வளவு அன்பு காட்டும்போது நான் என்னைப்பற்றி சொல்லாவிட்டால் அது பெரிய துரோகம். நான் வேற ஜாதிக்காரன்தான்; இப்போ சொல்லுங்க... ஒங்களுக்கு பானுவைக் கொடுக்கச் சம்மதமுன்னா, உட்காரச் சொல்லுங்க. உட்காருறேன்... இல்லேன்னா, போறேன்!''

எல்லோரும் மௌன முகமாகிறார்கள். ஆயிரம் மரபுகளை உதறினாலும், ஜாதியை உதறமுடியாத தணிகாசலம் நிலைக்குத்திய கண்களோடு மௌனம் சாதித்தார். உயில் விவகாரம் இருக்கும் வரை, ஜாதி விவகாரம் இருக்கட்டும் என்பதுபோல், பாஸ்கரன் தம்பதி ஊமையானார்கள்.

பானுதான் படபடத்து அவன் முன்னால் வந்தாள். ''உட்காருங்க... உட்காருங்க...'' என்று கத்தினாள்.

''அப்பா, அவரை உட்காரச் சொல்லுங்க. அண்ணி, அவரை இருக்கச் சொல்லுங்க! அண்ணா ஆஸ்கிம் டு சிட்'' என்று ஆவேசக் குரலில் அச்சப்பட்டது போலவும், அச்சுறுத்துவது போலவும் கூவினாள்.

தணிகாசலம், தன்பாட்டுக்கு உட்கார்ந்திருந்தார். பாஸ்கரன், அவனை அங்கே இல்லாததுபோல் பாவித்தான். மைதிலி ''பானு கொஞ்சம் அடக்கமாய் பேசு'' என்று எச்சரித்தாள். செல்வம், அந்த அறையையும், அதன் வாசிகளையும் கண்களால் சுற்றிப் பார்த்தான். பிறகு மௌனமாய், வேகமாய் வெளியேறினான்.

3

செல்வம், தனித்திருந்தான். பத்து நாட்களில் முகத்தில் ரோமக் கணைகள், அம்புக்குறிகளாய் நின்றன. அலுவலகத்திற்கு, பானு பல தடவை டெலிபோன் செய்

தாள். எப்படியோ, அவன் அவற்றைத் தள்ளுபடி செய்து விட்டான். கடைசியாக ஒரு நாள் தீர்மானமாகச் சொல்லி விட்டான். ''உன் அப்பாவாய் மனம் மாறி, என்னைக் கூப்பிடும் முன்னால், நாம் தனித்துப் பேசுவதில் அர்த்த மில்லை'' என்று கூறிவிட்டான்.

ஆனால், அன்றைக்கு அவனுக்குப் பிரிவின் உச்சகட்டம். அவளைப் பார்க்காமல் இருக்க முடியாத தவிப்பு; பார்த்துத் தான் ஆக வேண்டும் என்ற துணிவு; அவளில்லாமல் வாழ முடியாது என்ற நிதர்சனம். அதேசமயம், ஒரு குடும்பத் திற்குள் ஆமைபோல் புகலாகாது என்ற கண்டிப்பான எண்ணம். வாழ்க்கை, காதலைவிடப் பெரியது என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான். ஆனாலும், கண் முன்னால் அவளே வந்தாள். கடற்கரையும் அவ்வப்போது அவளோடு பார்த்த திரைப்படங்களும், அவனை அலைக் கழித்தன. அலுவலகத்திற்கு அவள் டெலிபோன் செய்வாள் என்று எதிர்பார்த்தான். அவளும் வைராக்கியமாயிருந்தால், அதில் தவறில்லை என்றும் மனதுக்கு புத்திமதி சொன்னான்.

அறைக்கு வந்தவனால், நிலைப்பட முடியவில்லை. தன்னையும்மீறி, மளிகைக் கடைக்குப் போய், அவள் வீட்டுக்கு டெலிபோன் செய்யப் போனான். ரிஸீவரைக்கூட எடுத்துவிட்டான். ஏனோ டெலிபோன் செய்ய இயல வில்லை; திரும்பி அறைக்கு வந்து அலைமோதினான். ஒரு வேளை தான் நடந்துகொண்ட விதம் தவறுதானோ என்று நினைத்துக்கொண்டான். இருக்க முடியவில்லை. எழுந்தான். எழ முடியவில்லை இருந்தான். இரண்டையும் செய்ய முடியாமல் படுத்தான்.

வளையல் சத்தம் கேட்டும், அவன் கண் திறக்கவில்லை. காதுக்கு இப்படிப்பட்ட சத்தத்தை பல நாளாய் கேட்கிற அவனுக்கு, அப்போது அந்தச் சத்தமும் ஒரு பிரமை போல் தான் தோன்றியது. ஆனாலும், முகத்தில் ஏதோ ஒன்று தடவுவதைப் பார்த்துவிட்டுக் கண் விழித்தான்.

பானுமதி, கண்ணீரும் கம்பலையுமாக அவனை குனிந்து உற்றுநோக்கினாள். கண்ணீர், அவள் கண்ணில் சொட்டுச் சொட்டாகி, அவன் மார்பில் திட்டுத் திட்டாய் விழுந்தது. அவன் ஆவேசமாய் எழுந்து, அவளை அழுந்தப் பற்றிக் கொண்டான்.

''நான் இல்லாமல், ஒன்னால இருக்கமுடியுதா பானு? என்று அவளுக்குக் கேட்காத குரலில், கேட்டுக் கொண்டான்.

அவளோ அவனை விடப்போவதில்லை என்பதுபோல், உடலாலும் பிரியப்போவதில்லை என்பதுபோல் அவனை தன் மார்பின் கவசமாக்கிக்கொண்டாள். அப்படியும் இப் படியுமாய், ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரிந்து விலகினார்கள். அவள் ஏதோ பேசப்போனாள், அழுகை வந்தது. பிறகு கேவியபடியே கேட்டாள்.

''நான் இல்லாமல் இருக்கிற அளவுக்கு ஒங்களுக்கு தைரியம் வந்துட்டது என்ன...?''

''ஆமாம். அதனாலதான், இப்படி படுத்த படுக்கையாய் தாடியும் மீசையுமாய் கிடக்கிறேன்!''

''இது புரிந்தால், நீங்க அப்பாகிட்டே, இப்படி ஏடாகோடமாய் பேசியிருப்பீங்களா...''

''இப்பவும் நான் சொன்னதுக்காக வருத்தப்படல. உண்மை பேச விரும்புகிறவன், அதன் விளைவுகளுக்கும் தயாராய்த்தான் இருக்கணும் பானு! எப்படியோ...ஒன்னை பாத்துட்டேன். அது போதும் எனக்கு.''

''அப்படின்னா, என்னை திரும்பிப் போகச் சொல்றீங்களா?'

''என்ன சொல்றே?'

"அப்பாகிட்டே எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தேன்! அவர் மௌனம் சாதிக்கிறார். உங்ககிட்டே பேசினார் பாருங்க. அதுதான் அவர் பேசிய கடைசி பேச்சு. அதுக்குப் பிறகு, ஒரே மௌனமாயிட்டார். ஜாதில என்னப்பா இருக்குதுன்னு கேட்டேன். நீங்க கஷ்டப்பட்டப்போ, நம்ம ஜாதில எவர்பா உதவுனான்னு கேட்டேன். கேட்டதுக் கெல்லாம் மௌனம். கோபத்துலயோ இல்ல ஆத்திரத் துலயோ... மாத்திரை சாப்பிட மறுக்கிறார். பிரஷ்ஷர் கூடிட்டு. அவருக்கு வேளாவேளைக்கு மாத்திரைகளை மட்டும் கொடுத்தேன். நம்ம பேச்சை எடுக்கிறது இல்ல. இப்போ அப்பாவுக்கு உடம்பு தேவல. உங்களை என்னால பார்க்காமல் இருக்க முடியல. ஒரு முடிவோடு, கட்டின புடவையோடு, கைவளையல்களையும், சுழற்றி வச்சுட்டுப் புறப்பட்டுட்டேன். இனிமேல் அந்த வீட்டுக்கு போகிறதா இருந்தால் ஒங்களோடுதான் போவேன்."

"இப்போ என்ன செய்யலாம் என்கிறெ."

"இதுகூடவா சொல்லித் தெரியணும்... ரிஜிஸ்டர் ஆபீஸ் எந்தப் பக்கம் இருக்குது? ஏன் யோசிக்கிறீங்க. என்னை மனைவியாய் ஏற்றுக்க மறுக்கிறதுக்கு வேற சாக்கில்லையேன்னு யோசிக்கிறீங்களா?"

"இப்படிப்பட்ட ஒரு எண்ணம் ஒனக்கு வந்ததே தப்பு பானு!"

"அப்படின்னா என்னைக் கல்யாணம் செய்துக்க சம்மதமா..."

"இது என்ன கேள்வி? ஒன்னை கைவிடணுமுன்னு எப்பவும் நினைக்கல. எப்போவாவது என்னை மறந்துடுன்னு உன்கிட்டே சொல்லியிருக்கேனா?"

"வாயால் எப்பவும் சொன்னதே இல்ல."

"செய்கையாலயும் காட்டியதில்லே. ஆனாலும் கடைசி யாய் சொல்றேன் பானு... நான் டைப்பிஸ்ட். ஐநூறு ரூபாய் சம்பளக்காரன். இந்த அறைதான் நம்மோட பங்களா. இந்த

கொசுக்கள்தான் நம் தோழர்கள். வெளியில் இருக்கிற பம்பு தான் நம்மோட ஷவர். இந்தக் கட்டில்தான் நம்மோட டைனிங் டேபிள்..."

"ஏன் அபத்தமாய் பேசுறீங்க. எல்லாவற்றையும் விட்டுட்டு, அப்பாவையும் விட்டுட்டு வந்திருக்கேனே, இதுல இருந்து என்ன நீங்க புரிஞ்சுக்கலியா? இப்போகூட நான் சொல்றேன். நீங்க இல்லாமல் நான் வாழ முடியாது. அதே சமயம் நான் இல்லாமல் உங்களால் வாழ முடியுமுன்னால், சொல்லுங்க, நான் விலகிக்கிறேன்!"

செல்வம், அவள் கரங்களை எடுத்துத் தன் தோளில் போட்டுக் கொண்டான். அவளையே உற்று நோக்கினான். அவளோ அவனை தீர்க்கமாகப் பார்த்தபடி "சொல்லுங்க, நான் இல்லாமல் நீங்க வாழ முடியுமுன்னால்...தாராளமாய் விலகிக்கிறேன்" என்றாள்.

செல்வம், அவளை மார்போடு சேர்த்து, மணிப்புறா வைப் பிடிப்பதுபோல் பிடித்துக்கொண்டான். பானு தேம்பிய படியே பேசினாள்.

"என்னைப் பொறுத்த அளவில், நான் சாகிறதாய் இருந்தாலும் உங்க மடியில் படுத்தபடியே சாகணும் என் கிறதுதான் என் ஆசை."

"அபசகுனமாய் பேசாதே!"

"அப்போ சுபசகுனமான காரியத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்க..."

"எழுந்திரு."

4

தணிகாசலம், படுத்த படுக்கையாகிவிட்டார். ஏற்கனவே உடல்நலம் குன்றிப்போன அவரிடம் பாஸ்கர் வந்து, ''பானு, நம்ம தலையில் கல்லைப் போட்டுட்டா அப்பா! செல்வத்தை ரிஜிஸ்டர் மேரேஜ் செய்துக்கிட்டாளாம்! நீங்க வரச்சொன்னால் வருவாளாம்... என்ன சொல்றது'' என்று சொன்னபோது அவர் மௌனியானார். கூந்தலை வலது தோள் வழியாகத் தொங்கப் போட்டபடி ஜடை பின்னிக் கொண்டே வந்த மைதிலி, ''அவள் பெயருக்கும் சரிசமமாய் சொத்து எழுதிவச்ச திமிர்ல அவள் செய்திட்டாள். நம்ம ஜாதில இல்லாத வழக்கமாய் உயில் எழுதுனதால தான் அவள் இப்படி வேற ஜாதில, நம்ம சொல்லையும் மீறி செய்துகிட்டாள்'' என்றாள்.

தணிகாசலம், பதிலளிக்கவில்லை. பேசிய மருமகளையும், பேசப்போன மகனையும், ஏறெடுத்துப் பார்க்கவில்லை. கூனிக் குறுகியவராய், குப்புறப் படுத்தார். தனக்குள்ளேயே பேசிக்கொண்டார்.

என்னதான் மனம் பல கோணங்களில், மகளின் செய்கையை நியாயப்படுத்திப் பார்த்தாலும் வாழையடி வாழையாய், ஆயிரமாயிரம் ஆண்டாய் சப்த நாடிகளில் ஊடுறுவிய ஜாதிய உணர்வை, அவரால் உதற முடியவில்லை. வேற ஜாதிக்காரனை, மாப்பிள்ளையாக நினைக்கும்போதெல்லாம், அவருக்கு பிரஷ்ஷர் ஏறியது.

ஒரு வாரம் விடாப்பிடியாய் ஓடியது.

தணிகாசலம், எலும்பும் தோலுமாகி, இறுதியில் அவை கூட இல்லாதது போலாகிவிட்டார். அதுவரை அபயக்குரல் கொடுத்த டாக்டரும், அபாயக்குரல் கொடுத்துவிட்டார், மாத்திரைகளோடு வந்த மருமகள், மாமனாரிடம் வாஞ்சையோடு பேசினாள்.

''அந்த பாவிப் பொண்ணால், எப்படி இருந்தவர் எப்படி ஆயிட்டீங்க... ஒங்களை எட்டிக்கூடப் பார்க்காதவள் இனிமேல் இருந்தென்ன, போயென்ன! கவலைப்படாதிங்க. ஒங்களுக்குப் பிறகு, நாங்ககூட அவளைக் கிட்டே சேர்க்க மாட்டோம். ஒங்க மகன் உயிலை மாற்றி எழுதலாமுன்னு அப்பாகிட்டே கேளு. ஒருவேளை, அப்பா கண்ணை மூடின பிறகு அவள் புருஷன், அதுதான் அந்த நடிகன், அவளை உருட்டி மிரட்டி சொத்துக்களைச் சூறையாடி அவளை நடுத் தெருவில விட்டுட்டால் நமக்குத்தானே அவமானமுன்னு சொன்னார். அதனால உயிலை மாற்றி எழுத வக்கீலைக் கூட்டி வரலாமான்னு கேட்கச் சொன்னார். என்ன சொல்றீங்க...''

தணிகாசலத்திற்கும், அவள் சொல்வது நியாயமாகப் பட்டது. புருஷன் பெண்டாட்டியை மோசம் செய்யலாம். ஆனால் அண்ணன் செய்யமாட்டான். ஒருவேளை அந்தப் பயல் நடிகனாய்கூட இருக்கலாம். அவன் கிடக்கட்டும், என் மருமகள் ஏன் நடிகையாய் இருக்கப்படாது. இவளாவது அடுத்தவன் பெண். நான் பெற்ற பெண்ணே, என்னை வந்து எட்டிப் பார்க்கலேயே! காலையில் எழுந்தவுடனேயே என் காலைத தொட்டுக் கும்பிட்டு ஆசீர்வாதம் வாங்கும் என் மகளே என்னைப் புறக்கணிச்சுட்டாளே! ஒருவேளை அப்பா தான் பாதிச் சொத்தை நமக்கு எழுதி வச்சுட்டாரே என்கிற திமிராய் இருக்குமோ? ஒருவேளை அந்தப் பயலே அவளை வரவிடாமல் வைத்திருப்பானோ... அவன் சொன்னாலும், அவளுக்கு எங்கே புத்தி போச்சுது? அவளே என்னை அப்பா

இல்லன்னு ஒதுக்கும்போது, என் சொத்து ஏன் அவளுக்குப் போகணும்? அவள் உருப்படியாய் வச்சிருப்பாள் என்கிறது என்ன நிச்சயம்?

தணிகாசலம், தன்னை ஏங்கிய முகத்தோடோ அல்லது வீங்கிய முகத்தோடோ பார்த்த மருமகளிடம், ''வக்கீலை வரச் சொல்'' என்று சொல்லப்போனார். ஆனாலும் அதற்கான வார்த்தைகள் வரவில்லை. ஆயிரந்தான் இருந்தாலும், பானு அவர் மகள். ஒருவேளை அவள் நிலைமை எப்படியோ, விட்டுப் பிடிப்போம்.

அவர் திக்குமுக்காடிச் சொன்னார்.

''இன்னைக்கு யோசித்து நாளைக்குச் சொல்றேன்.''

மைதிலி ''இதுல யோசிக்கறதுக்கு என்ன இருக்கு?'' என்று கேட்டபடியே மாமனாரைப் பார்த்தபோது, அவர் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார். அப்போது அந்த பக்கமாக வந்த வேலைக்காரி முத்தம்மாவிடம், மாத்திரைகளைக் கொடுத்துவிட்டு, மைதிலி கால் செருப்புகள் தரையை மத்தளம் போல் தேய்க்க ஆங்காரமாக திரும்பிப் போனாள்.

முத்தம்மா அந்தப் பெரியவரைத் தூக்கினாள். அவர் தலையை மடியில் போட்டபடியே மாத்திரைகளை நீரில் கரைத்து, குவளையில் ஊற்றி குழந்தைக்குக் கொடுப்பது போல் கொடுத்தாள். அதைக் குடித்து முடித்த தணிகாசலம் இதுவரை தன்னால் ஒரு பொருட்டாக நினைக்கப்படாத அவளிடம், தன் தாயைக் கண்டார். குழந்தைபோலவே முறையிட்டார்.

''முத்தம்மா!''

''என்னங்க அய்யா...''

''என் மகளை எப்படி வளர்த்தேன்னு நான் சொல்ல வேண்டியதில்ல. அவளுக்காகவே இரண்டாவது கல்யாணம் செய்துக்காமல் இருந்தேன். அவளுக்கும் சொத்துல சரிக்குச்

சமத்தையாய் உயில் எழுதி வச்சிருக்கேன். சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போயிட்டாள் பாரு! நான் கண் மூடின பிறகாவது அவனைக் கட்டியிருக்கலாம் சரி எப்படியோ அவனைக் கட்டிக்கிட்டாள். போகட்டும்... தொலையட்டும்... புருஷன் வந்துட்டதனால் பெத்தவனை மறந்துடணுமா முத்தம்மா... நான் உயிருக்குப் போராடிக்கிட்டு இருக்கேன்னு அவளுக்கு தெரியாமலா இருக்கும்? அப்படியே தெரியாவிட்டாலும் என்னை ஒரு தடவை, ஒரே தடவையாவது வந்து பார்க்கக் கூடாதா... சொல்லு முத்தம்மா... நீயும் பிள்ளைகுட்டிக் காரி! ஒனக்கு இருக்கிற கரிசனத்துல என் மகளுக்கு ஆயிரத்துல ஒன்று இல்லாமல் போயிட்டுது பாரு!''

முத்தம்மாவுக்கு அழுகை அழுகையாய் வந்தது. வேலையாட்களையும், பிள்ளைகள் மாதிரி பாவிக்கும் அந்தப் பெரியவரின் கண்களைத் துடைத்துவிட்டாள். பிறகு, அக்கம்பக்கம் பயத்தோடு பார்த்துக்கொண்டே ஜாக்கிரதையாகப் பேசினாள்.

''அந்த பாவிப் பொண்ணு... தினமும் வீட்டு கேட்டு வரைக்கும் வந்துட்டுத்தான் போகுதுங்க அய்யா! ஒங்க மகன், அதை உள்ளே விடப்படாது; அப்படி விட்டால் நாங்க வேலையில் இருக்கமுடியாதுன்னு கண்டிப்பாய் சொல்லிட்டது. இன்னைக்கு வந்து கண்ணீர் விட்டு கதறிச்சுது... 'அப்பா உங்களைப் பார்த்தால், அவருக்கு உடம்பு மோசமாயிடும். அதனால பாக்க முடியாது'ன்னு இதோ, இந்தப் பாவியே, சின்ன முதலாளி சொல்லிக் கொடுத்ததை ஒப்பிச்சேன். அப்போ, நான் எடுத்து வளர்த்த பொண்ணு அப்பாவை அவருக்குத் தெரியாமல் தொலைவில் நின்றாவது பார்த்துட்டுப் போறேன்னு கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் புலம்பிச்சுது. நான், என்னோட ஒரு சாண் வயித்துக்குப் பயந்து ஒங்க பொண்ணை துரத்திட்டேன். அவளை

உள்ளே விட்டால் ஒன்னை சுட்டுப் பொசுக்கிடுவேன்னு அய்யா வேற மிரட்டியிருக்கார். இருதலைக் கொள்ளி எறும்பாய் தவித்தேங்க அய்யா!''

தணிகாசலம் திடுக்கிட்டவர்போல் விழிகளை உருட்டினார். மேலே ஓடிய மின்விசிறிகளையே வெறித்துப் பார்த்தார். முத்தம்மா, அவரைக் கட்டிலில் கிடத்திவிட்டு, ஒடுங்கிப்போய் நின்றாள். அவளுக்கு அவரைப் பார்க்கப் பாவமாகவும் பயங்கரமாகவும் தோன்றியது. தணிகாசலம் தட்டுத் தடுமாறிப் பேசினார்.

''நாளைக்கும் வருவாளா முத்தம்மா?''

''கண்டிப்பா வருங்க அய்யா...''

''நீ ஒன்று செய்...அவளைப் பார்த்ததும், பார்க்காதது மாதிரி ஒதுங்கிக்கோ!''

''நீங்க உத்தரவு கொடுத்திட்டிங்க. நான் எதுக்கு ஒதுங்கணும். இப்பதான் எனக்கு விஷயமே புரியுது. என்ன ஆனாலும் சரி, துப்பாக்கிக் குண்டு பாய்ஞ்சாலும் சரி, நாளைக்கு அம்மாவைக் கையோட கூட்டி வாரேங்க அய்யா...''

தணிகாசலம் திருப்தியோடு தலையாட்டியபோது, முத்தம்மா வெளியேறப்போனாள். அவளை சின்னக்குரலில் கூப்பிட்டார்.

''என்னங்க அய்யா!''

''ஆள் எப்படி இருக்காள் முத்தம்மா?''

''கண்ணால் பார்க்க முடியாதுங்க அய்யா...''

''அப்படின்னா...''

''குடும்ப வாழ்க்கையில குறை இருக்குது மாதிரி தெரியலிங்க அய்யா! ஏன்னா... இன்னைக்கு அந்தப் பிள்ளையாண்டானும் வந்தாரு. நம்ம அப்பாவைப் பார்க்க முடியலியே

என்கிற ஏக்கந்தான், பாவிப் பொண்ணை, கண்கொண்டு பார்க்க முடியாமல் கண்ணு உள்ளுக்குப் போயிட்டுது. கன்னம் பள்ளமாயிட்டுது. அழுது அழுது, கண்ணே கண்ணீர்ல கரைஞ்சது மாதிரி ஆயிட்டுது."

"முத்தம்மா, நான் ஒன்று சொல்றேன், கேட்பியா?"

"சொல்லுங்க அய்யா!"

"அப்படியே என் மகளை நான் பார்க்க முடியாமல், இன்னைக்கே என் உயிரு போயிட்டுதுன்னா, பானுகிட்டே சொல்லு... அப்பாவுக்கு ஒன்மேல கோபம் இல்லியாம்மா. சாகும்போதுகூட ஒன்னை நெனைச்சுட்டுத்தான் செத்தா ராம்னு சொல்லு... சொல்வியா முத்தம்மா?"

"அய்யா... அய்யா... இதைவிட நீங்க என்ன கொன்னுடலாம். ஆண்டவன், என்ன என்ன வார்த்தை கேட்கும் படியா வச்சுட்டான்..."

5

மகளைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற வைராக்கியத்தாலோ அல்லது இயல்பாகவோ, டாக்டருடைய நாட்குறிப்பையும் தாண்டி, தணிகாசலம் மறுநாளும் பிழைத்திருந்தார். ஆனாலும் முன்பைவிட அதிகமாய் பலவீனப்பட்டிருந்தார். நீரிழிவும் ரத்த அழுத்தமும், அரசியல் கட்சிகள் போல் கூட்டணி வைத்து, அவர் உயிரை தொகுதி உடன்பாடு செய்து, துண்டாடிக்கொண்டிருந்தன. அவர் கட்டிலில் மல்லாக்கப் படுத்து சுழன்ற தலையை வைத்து சுழலாத மின்விசிறியை சுழல்வதாக நினைத்துக்கொண்டிருந்த சமயம், மகள் வருவாளோ மாட்டாளோ என்று மனம் அல்லாடிக்கொண்டிருந்த நேரம், மகளின் வருகையை

எதிர்பார்த்து வாசலை நோக்கி தலையைத் திருப்ப முடியாத பலவீனம். எதிரே தென்பட்ட முத்தம்மாவிடம், மன மிருந்தும் கேட்கமுடியாத சோகம். பலாப்பழம்போல், விம்மி இருக்கும் அவர் மேனி, புடலங்காயாய் கூம்பிக் கிடந்தது. உடம்பு ஒடுங்க ஒடுங்க, உள்ளமோ, பூதாகார மாய் பேரிரைச்சல் போட்டுக்கொண்டிருந்தது. பானுமதி, ஜட்டிபோட்ட குழந்தையாகவும் பிராக் போட்ட சிறுமியாக வும், பாவாடை தாவணி பருவத்தாளாகவும், புடவை கட்டிய பேரிளம் பெண்ணாகவும் மாற்றி மாற்றி வடிவு காட்டிக்கொண்டிருந்தாள். அவர் மனம், பிராக் போட்ட சிறுமி பானுமதியிடமே லயித்திருந்தது. அம்மாவைப் பிணமாக தேரில் வைத்தபோது, கைதட்டிச் சிரித்து, எல்லோரையும் அழவைத்த அந்த மோகன உருவத்தையே அவர், சிந்தனை சித்ரவதைக்குள் சிறைப்படுத்திக்கொண் டிருந்த வேளை.

திடீரென்று சப்தநாடிகளை ஊடுருவிய ஓலம். 'அப்பா... அப்பா...' என்ற அவல ஒலி. 'ஒங்களை இந்த கதிக்காக்கிய நான் பாவிப்பா... எனக்கு மன்னிப்பே கிடையாதப்பா...' என்று நெஞ்சே வெடித்து, வாயாய் வ வெடுத்து, வார்த்தை வடிவங்களாய் சின்னா பின்னமாய் சிதறு தேங்க. யாய், விழுந்து கொண்டிருப்பது போன்ற ஓல ஒலி. தணிகாசலம் லேசாய் முதுகை வளைத்துப் பார்த்தார்.

பானுமதி, அவர் கால் பாதங்களை கட்டிக்கொண்டு, கதறிக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு தந்தையை, பாதாதிகேசம் வரை பாவித்து, அவர் மார்பில் தலைபோட்டு, அதை உருட் டிக்கொண்டிருந்தாள். சொல்லுக்கு சொல் அப்பா... அப்பா! வார்த்தைக்கு வார்த்தை நான் பாவிப்பா... படு பாவிப்பா... என்ற ஓலப் பெருவொலி!

முத்தம்மா, அவளைப் பிடிக்கப் போனாள். தணிகாசலமோ, அவளைக் கையாட்டி தடுத்துவிட்டு, துவண்டு கிடந்த கையை எடுத்து, அவள் தலையில்

போட்டார். உதடுகள் வெடித்தன. தூக்கிய தோள்கள் துடித்தன. எடுத்த கைகள், அவள் கழுத்தில் பட்டன. பிறகு, சன்னமான குரலில் 'மாப்பிள்ளை...' என்று சொன்னதை, பானு கேட்கவில்லை. அவள் அழுகையே, அவள் காதுக்கு தாழிட்டது.

முத்தம்மாதான் கேட்டாள்.

"கேட்டுக்கு வெளியே... அந்த பிள்ளையாண்டான் நிற்கிறார். கூட்டிட்டு வரட்டுங்களா அய்யா!"

"கூப்... கூப்" என்ற சத்தம்; மகளைப் பார்த்துவிட்ட மன நிறைவு; மருமகனைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல். மகள் கழுத்தில் கிடந்த மஞ்சள் கயிறு, தன் உதட்டில் பட்ட தால் ஏற்பட்ட சோகக் கலப்பான மகிழ்ச்சி. முத்தம்மாவை நோக்கி 'இன்னுமா போகவில்லை' என்பது போன்ற பார்வை. முத்தம்மா வெளியேறியபோது, பானுமதியின் ஊனை உருக்கும் ஓலங்கேட்டு, காரோட்டி பெருமாள், தோட்டக்கார துரைராஜ் உட்பட, வேலையாட்கள் உள்ளே வந்துவிட்டார்கள்.

தந்தையையும் மகளையும் அழுதழுது பார்த்தார்கள். அவர்களோ, ஒருவர் கண்ணில் இன்னொருவர் முகம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இதற்குள், செல்வம் உள்ளே வந்தான். அவர் கிடந்த கோலத்தை எதிர்பார்க்காதவன் போல் திடுக்கிட்டான். பின்பு அவர் கால்களில் தன் கண் களை ஒற்றிக்கொண்டு, கைகளைக் கட்டியபடியே அவரைப் பார்த்தான். அவரைப் பார்க்க, அவன் கண்கள் வேர்த்தன. அவரோ அவனையும், மகளையும் அடுத்தடுத்து பார்த்தார். பிறகு மகள் கையைப் பிடித்து செல்வத்தின் கையில் கொடுக்கப் போனார். அழுகையைக் கேவலாக்கிய பானு, மீண்டும் குய்யோ முறையோ என்று கூப்பாடு போட்டாள். செல்வம் அவளை ஆதரவாகப் பிடித்துத் தன் தோளோடு தோளாய் அணைத்துக்கொண்டான். அதைப் பார்த்த திருப்தியில் தணிகாசலம் புன்னகைப்பது போலிருந்தது.

திடீரென்று ஸ்கூட்டர் சத்தம். அதிலிருந்து மனைவி யுடன் இறங்கிய பாஸ்கரன் வேகமாய் உள்ளே வந்தான். அண்ணனைப் பார்த்ததும், ஆற்றமுடியா துக்கத்தோடு அவனைக் கட்டிப் பிடிக்க வந்த பானுமதியிடமிருந்து விலகிய படியே அவன் கர்ஜீத்தான்.

''ஒன்னை யார் இங்கே வரச்சொன்னது? ஒன்னாலேயே என் அப்பாவுக்கு உடம்பு இப்படி ஆயிட்டுது! அவரை தேற்றுவதற்கு நான் படாத பாடு பட்டுகிட்டு இருக்கேன். இந்தச் சமயத்தில இருக்கிற உயிரையும் எடுக்கவா வந்தே? சதிக்காரி! மானங் கெட்டவள்! கெட் அவுட்...ஐ சே கெட் அவுட்...ஒன்னைத்தான்...ஒன் புருஷனை கூட்டிட்டு மரியா தையாய் வெளியேறு...''

தணிகாசலம், மகனைப் பார்த்து ஏதோ சொல்லப் போனார். கை கால்களை ஆட்டப் போனார். அவன் அவரைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. கூப்பாடு போட் டான். கெட் அவுட்...அவுட் என்றான்.

எதுவுமே நடக்காததுபோல் கைகளைக் கட்டியபடி தலை தாழ்த்தி நின்ற செல்வத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க அவனுக்கு ஆத்திரம் அசிங்கமான வார்த்தைகளாய் வந்தன.

''ஏய் ஸ்கவுண்ட்ரல்... என் அப்பாவைக் கொல்றதுக்கா வந்தே...''

அண்ணனின் வார்த்தைகளை காதில் வாங்காமல், பெற்ற பாசப் புயலில் சிக்குண்டிருந்த பானுவுக்கு, அவன் வார்த்தைகள் லேசாய் உறைத்தன. மெள்ள அடித்தொண் டைக் குரலில் கேட்டாள்.

''நீ பேசறது ஒனக்கே நல்லா இருக்குதா அண்ணா?''

''அண்ணான்னு சொல்லாதடி அடங்காப்பிடாரி... முத்தம்மா இவங்களை ஏன் உள்ளே விட்டே?''

''பெற்ற மகளை... சாகப்போகிற அப்பாகிட்டே விடாமல் இருக்கிறதுக்கு நான் ஒன்றும் மிருகமில்ல. அரக்கி இல்ல... நாயில்ல... பன்றியில்ல...''

''ஒன்கிட்ட எனக்கென்ன பேச்சு...யோவ் செல்வம், ஒன் பெண்டாட்டியைக் கூட்டிட்டு மரியாதையாய் வெளியே போறியா... இல்ல கழுத்தைப் பிடிச்சு நானே தள்ளணுமா?''

செல்வம், அவனுடைய வார்த்தைகளை உள் வாங்காமல், கட்டிய கைகளை விலக்காமல், மாமனாரை நோக்கிய விழிகளைத் தாழ்த்தாமல் நின்றான். தணிகாசலம் ''போயிடாதிங்க...'' என்ற வார்த்தைகளை உதடுகளால் ஓசையின்றி உச்சரித்து, திரையிட்ட கண்களால் தீவிர சோகத்தோடு பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்.

பாஸ்கரன் அதட்டினான்.

''யோவ் ஒன்னைத்தான்...தானா போறிங்களா...நானா போக வைக்கணுமா...''

சில்லிட்டவளாய் நின்ற பானு, சிலிர்த்து எழுகிறாள்.

''எங்களைப் போகச்சொல்ல நீ யார்?''

''என்ன சொன்ன...''

''என்னைப் போகச்சொல்ல நீ யாருன்னேன்? இது என்னோட அப்பா... இது நான் பிறந்த வீடு... இன்னும் சொல்லப்போனால் என் பெயர்ல பதிவாகியிருக்கிற வீடு... ஒன்னை நான்தான் போகச் சொல்லமுடியுமே தவிர, நீ என்னைப் போகச் சொல்ல முடியாது!''

பாஸ்கரனால் பதிலளிக்க முடியாமல், கோபம் வந்தாலும், கொப்பளிக்க வார்த்தைகள் கிடைக்கவில்லை. இதுக்குத்தான் இந்தக் கிழவனை உயிலை மாற்றச் சொன்னேன். கிழவர் சம்மதிக்கப்போகிற சமயத்தில் இந்த கிராதகி வந்துட்டாள். என்னமாய் மகளைப் பார்க்கிறார்!

இனிமேல் இந்த வீடும் அம்பத்தூர் பேக்டரியும் வந்தாப் போலதான்! பானு, அண்ணனை முறைத்தபடியே, கண் களை எடுக்காமல் கற்சிலையாய் நின்றாள். பதிலளிக்க முடியாத பாஸ்கரன், இடுப்பில் கைவைத்தபடி பின்னால் நின்ற மனைவியை மருவி மருவிப் பார்த்தான். அவள், அவன் இடுப்பை யாருக்கும் தெரியாமல் கிள்ளி, கண்களை சிமிக்கிச் சிமிக்கி, கையை ஆட்டி முன்னால் வந்தாள்.

"ஒங்களுக்கு கொஞ்சமாவது மூளை இருக்குதா? சொந்த தங்கையை, கூடப்பிறந்த தங்கையைப் பார்த்தா இந்தக் கேள்வி கேட்கிறது? அவளுக்கு இல்லாத வீடு ஒங்க ளுக்கு எப்படி வந்துட்டுது. அவள் கேட்டதுல என்ன தப்பு? மாமாவுக்கு நீங்க மட்டுந்தானா பிள்ளை? அப்படி யாராவது வெளியேற வேண்டுமுன்னால், அது நீங்கதான். சீ... கொஞ்சமாவது பாசத்தோட பேசத் தெரியணும்..."

பானு, அண்ணியைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு, ஒப்பாரியிட்டாள்; "அண்ணி... அண்ணி... நான் தாய்க்குத் தாயாய் நினைக்கிற அண்ணி...நீங்க அண்ணியில்லை... எனக்கு தாய்... தாயேதான்..." என்று அரற்றினாள். மைதிலியின் மார்பில், முகம் புதைத்து கழுத்தில் கை போட்டு புலம்பினாள். அண்ணிக்காரி, தன்னருகே வந்த தன் சொந்த மகளை தலையைத் தடவியபடியே, மைத்துணியின் முதுகைத் தட்டிக்கொடுத்தபடி ஆற்றுவித்தாள்.

"அழாதம்மா... இந்த அண்ணி இருக்கும்போது நீ எதுக்கு அழணும்? உங்க அண்ணனைப்பற்றி ஒனக்கு தெரியாதா! முரடுலையும் முரடு...சரியான முரடு. வாய்க்கும் மனதுக்கும் சம்பந்தமில்லாத பிறவி! வேணுமின்னால் பாரு... ஒன்கிட்டேயே அப்புறமாய் மன்னிப்புக் கேட்பார். தங்கச்சி, வேற ஜாதிக்காரரை கல்யாணம் செய்து, அப்பா படுக்கையில விழக் காரணமாயிட்டாளேன்னு ஆத்திரத்தில

பேசிட்டார். தங்கை வாழ்க்கையைக் கெடுத்துட்டாளே என்கிற கோபம். இதுக்கும் அன்புதான் அடிப்படைக் காரணம். விட்டுத் தள்ளும்மா...''

பானுமதி, கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள் மைதிலி, பாஸ்கரனைக் கிள்ளியதையும், கண்களால் குறிப் புணர்த்தியதையும், எதேச்சையாக அந்த நிலையிலும் பார்த்து படபடத்தார் தணிகாசலம்.

''அவளை நம்பாதிங்க... ஏதோ திட்டம் போட்டு பேசறாள்'' என்று மகனைப் பார்த்துப் பேசப் போனார். முடியாதுபோகவே, தன்னையே தவிப்போடு பார்த்த மருமகனிடம் சமிக்ஞை செய்யப் போனார். உள்ளம் நினைத்தாலும் உடல் அதுக்கு உருக்கொடுக்க மறுத்தது. பிரம்மப் பிரயத்தனம் செய்தும், அவரால் முடியவில்லை. மகனை நோக்கிக் கையெடுத்துக் கும்பிடப் போனார். மருமகளைக் கண்களால் கெஞ்சப்போனார். எதுவுமே எடுபடவில்லை, இறுதியில் இயலாமையில் தவித்து, ''பா...பா...என்ற கோரக் குரலிட்டபடியே, எங்கோ கண்கள் மொய்த்து, பிறகு மூடிக்கொண்டன. வாய் சொல்லமுடியாத தோல்வியில், திறந்து கிடந்தது. கைகள் சமிக்ஞை செய்யமுடியாத ஏமாற்றத்தில் துடித்துக் கொண்டிருந்தன.

இதுவரை, அழாமல் நின்ற செல்வம், வாய்விட்டுக் கதறினான், எதிரே தென்பட்ட முத்தம்மாவைக் கட்டிப் பிடித்தபடியே, கண்ணீர் விட்டான். பானு ஸ்தம்பித்து நின்றாள். மைதிலி வாய்விட்டு அழுதாள்.

6

அப்படியும், தணிகாசலத்தின் உயிர், இரண்டுநாள் உடலோடுதான் கிடந்தது. அப்புறம் அவரும் முடிந்து, அதற்கான காரியங்களும் முடிந்து, ஒரு வாரத்திற்கு மேலாகி

விட்டது. அவ்வப்போது 'அப்பாவைக் கொன்னுட்டனே... நானே கொன்னுட்டனே...' என்று செல்வத்திடம் அரற்றிய பானு, குற்ற உணர்வில் இருந்து மீண்டுகொண்டிருந்தாள். அண்ணன் பாஸ்கரனும், "நீ என்னம்மா செய்வே. காக்கை உட்காரப் பனம்பழம் விழுந்த கதைதான்" என்று சொன்னதில் லேசான ஆறுதல்.

பானுவும், செல்வமும் மாடியில்; பாஸ்கரனும் மைதிலியும் கீழே; மற்றபடி சாப்பாடு வரவு செலவு எல்லாம் ஒன்றாகத்தான். அன்றைக்கும் செல்வம் சாப்பாட்டுப் பொட்டலத்தை கைப்பைக்குள் போட்டபடி, டைப்பிஸ்ட் வேலைக்கு புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். குளித்துவிட்டு ஈரத்துணியால், கொண்டையைக் கட்டிப் போட்டபடி வந்த பானு, அவன் தோள்பட்டையில் கிடந்த துரும்பைத் தட்டி விட்டுவிட்டு, முட்டி கைகளில் படிந்திருந்த சுண்ணாம்புக் கோலத்தை, முந்தானையால் தேய்த்துவிட்டபடியே கேட்டாள்:

"நான் சொல்றது ஒங்க காதுல உறைக்கவே செய்யாதா..."

"நெனச்சேன்... இன்னைக்கு இதுவரைக்கும் குண்டு போடாமல் இருக்கியேன்னு..."

"எத்தனை நாளைக்கு இந்த டைப்பிஸ்ட் உத்தியோகத்தைக் கட்டிட்டு அழப்போறீங்க!"

"கட்டிட்டு இருக்கேன்... ஆனால் அழல!"

"என்ன டியர் நீங்க... அம்பத்தூர் பேக்டரி நிர்வாகம் சரியில்லாமல் லாஸில் போகத் துவங்கிட்டதாம்! அண்ணனுக்கு சினிமா தியேட்டரையும், கிண்டி ரேஸையும் கவனிக்கவே நேரம் இல்ல. நீங்களாவது பேக்டரி பொறுப்பை ஏற்று நடத்தப்படாதா. பேக்டரி லாஸானால், அப்புறம் வீடே லாஸாகிடும்!"

''ஒனக்கு எத்தனவாட்டி சொல்றது மேடம்! பிளீஸ்... என்னை ஒங்க சொத்துபத்து வம்புல இழுக்காதே! ஒன் பாடு, ஒன் அண்ணன் பாடு. எனக்குக் கிடைச்ச இந்த ஹஸ்பென்ட் உத்தியோகமே போதும்மா!''

''சும்மா மழுப்பாதிங்க. எனக்கு ரெண்டுல ஒன்று இன்னைக்குத் தெரியணும். நீங்க நம்ம பேக்டரி பொறுப்பை எடுத்துத்தான் ஆகணும்.''

''நான் டைப்பிஸ்ட் வேலை பார்க்கிறது ஒனக்குக் கேவலமாய் தெரியுதா?''

''இதுல இருந்து என்னைத்தான் நீங்க கேவலமாய் நினைக்கற மாதிரி தெரியுது.''

''நெவர்...நெவர்...''

''நான் ஒங்களைத்தான் கட்டினேன்...ஒங்க டைப்பிஸ்ட் பதவியை இல்ல!''

''நானும் ஒன்னைத்தான் கட்டினேன்...ஒன் அம்பத்தூர் பேக்டரியை இல்ல.''

''எனக்கும், என் புருஷன் டிப்டாப்பாய் டிரஸ் போட்டு, கார்ல போய்... ஒரு பெரிய நிர்வாகியாய் இருக்கணுங்கற ஆசை இருக்காதா? இல்ல இருக்கத்தான் கூடாதா?''

''இதுக்குப் பெயர்தான் ஆளுமை உணர்வு. இது கூடவே கூடாது. இப்போ நாட்ல பலர் பதவிக்காக, நாக்கைத் தொங்கப் போட்டுட்டு அலையறாங்க... பதவியில் கிடைக்கிற போலி மரியாதைக்காக, சுயமரியாதையையே விட்டுக்கொடுக்கத் தயாராக இருக்காங்க. சத்தியமாய் சொல்றேன். எனக்கு அமைச்சர் பதவி கொடுத்தால்கூட, நான் ஏத்துக்கமாட்டேன்.''

''சரியான ஆளு! யாரோ கொடுக்கப்போறது மாதிரி!''

"கொடுக்கவும் வேண்டாம். என் டைப்பிஸ்ட் பதவியை கெடுக்கவும் வேண்டாம். சரி நான் புறப்படட்டுமா..."

"ஒங்களைக் கடவுளாலயும் திருத்த முடியாது!"

"கடவுளே இப்போ திருத்தத்துக்கு உரியவராகிறார்!"

"அப்போ... அம்பத்தூர் பேக்டரியை..."

"நிச்சயம் ஏற்றுக்க மாட்டேன்! நீயே, ஏன் ஏற்றுக்கக் கூடாது?"

"நான் பெண்ணாய் பிறந்து தொலைச்சுட்டேனே..."

"இந்த நாட்டோட பிரதமரே பெண்தான்!"

"ஒங்க மனசுல என்னதான் நெனைப்பு..."

"பானு கண்ணு... என்னை என் வழில விடுப்பா. நான் சொத்துக்கு ஆசைப்பட்டு ஒன்னைக் கட்டல. பேக்டரி நிர்வாகத்தை ஏற்றுக்கிட்டால், அப்புறம் என் பானு கண்ணுகிட்டே பேசக்கூட டயம் கிடைக்காது. என் வாழ்க்கை, பேக்டரி நிர்வாகத்தோட பெரிது. அந்தப் பெரிய வாழ்க்கையைவிட, என் பானு டார்லிங் ரொம்ப பெரிசு. மகிழ்ச்சியை விலையாய்க் கொடுத்து, பொறுப்பை எடுத்துக்க நான் தயாராய் இல்ல. தயவுசெய்து என்னை வற்புறுத்தாதே மேடம்!"

பானு, அவனிடம் கோபமாக ஏதோ சொல்லப்போன போது, முத்தம்மா வந்தாள்.

"என்ன முத்தம்மா!"

"பாஸ்கரன் அய்யா என்னை வேலையில் இருந்து நிற்கச் சொல்லிட்டார்."

"ஒன்னையா... எதுக்காம்?"

"அதுக்கான காரணத்தைச் சொன்னால், என்னை ராமாயண கூனியாய் நினைப்பாங்க. அவருக்கு என்மேல ஆயிரம் சங்கடம். நிறுத்திட்டார். அம்மாகிட்டேயும் சொல்லிட்டுப் போகலாமுன்னு வந்தேன்."

''சொல்லு. அதுக்காக போகாதே! இருபது வருஷமாய், இந்த வீட்டுக்குத் தொண்டு செய்த ஒன்னை, நிறுத்த யாருக்கும் உரிமை இல்ல. வா, நானே அண்ணன்கிட்டே கேட்கிறேன்!''

''எதுக்கும்மா என்னால ஓங்களுக்குள்ள தகராறு! ஏதோ என் தலைவிதி!''

''நீ பேசாமல் என் பின்னால் வா முத்தம்மா. நியாயத்துக்கு அண்ணன் தம்பி கிடையாது.''

''பானு கணவனோடும், முத்தம்மாவோடும் கீழே இறங்கியபோது, பாஸ்கரன் கழுத்தில் டையைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தான். பானு யதார்த்தமாய் கேட்டாள்.''

''பாவம்... முத்தம்மா அண்ணா... இந்த வயசுல அவள் எங்கண்ணா போவாள். வேலையை விட்டு நிறுத்திட்டியாமே!''

''ஆமாம். அவள் போக்கு சரியில்ல.''

''இருபது வருஷமாய் வேலை பார்க்கிற ஜீவன்... எதுல அவள் சரியில்ல!''

''எனக்கு பிடிக்கல. நிறுத்துறேன்!''

குடும்ப விவகாரத்தில் தலையிடுவதில்லை என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருந்த செல்வத்தால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை.

''காரணத்தைச் சொல்லி நிறுத்தினால், அவங்க திருந்திடுவாங்க. அப்படியும் திருந்தலன்னா நிறுத்தலாம். ஏதோ ஆடு மாடை விரட்டுறது மாதிரி விரட்டுறது மனிதாபிமானமில்ல அததான்!''

''மாப்பிள்ளை இதை நீங்க கண்டுக்கப்படாது!''

''என்னை நீங்க இந்த வீட்டைவிட்டு நிறுத்தினால் கண்டுக்கமாட்டேன்! பட் ஒரு ஏழையை நிறுத்துறது என்கிறது...''

''ஒரு வேலைக்காரியை நிறுத்தக்கூட எனக்கு உரிமை இல்லையா?''

பானு குறுக்கிட்டாள்.

''முத்தம்மாவை வேலைக்காரியாய் நினைக்கப்படாதண்ணா... நம்மை எடுத்து வளர்த்தவள்.''

''அதுக்காக...''

''அவளை அந்தத் தாயை நிறுத்த, ஒனக்கோ எனக்கோ உரிமை கிடையாது.''

''நீ வரம்புமீறி பேசுறே பானு! வரவர ஒனக்கு அண்ணன் என்கிற மரியாதை இல்ல!''

''என்னண்ணா நீ... ஒனக்கு மரியாதை கொடுக்காமல், நான் யாருக்குக் கொடுப்பேன். முந்தாநாள்கூட என்னை இவரு முன்னாலேயே அடிக்க வந்தே... ஏதாவது கேட்டேனா?''

''ஒன்னை அடிக்க உரிமை இல்லையா?''

''நிச்சயம் உண்டு. ஆனால் முத்தம்மாவை நிறுத்துறதுக்கு இல்ல.''

''அதாவது... இந்த வீடு ஒன் பேருக்கு இருக்கறதுனால, எனக்கு உரிமை இல்லங்கற.''

''ஒன்கிட்டே மனுஷி பேசுவாளா... அண்ணி, அண்ணி... கொஞ்சம் இந்தப் பக்கம் வாறீங்களா...''

''பாருங்கண்ணி இந்த முரட்டுத் துரையை... முத்தம்மாவை வேலையில் இருந்து நிறுத்துறேன்றாரு. நான் வேண்டான்னால், என்னவெல்லாமோ பேசுறாரு.''

மைதிலி தலையில் அடித்துக்கொண்டே ஓடி வந்தாள்.

''ஆரம்பிச்சுட்டீங்களா... அண்ணன் தங்கை போரை! இதோ பாருங்க, ஒங்களைத்தான். முத்தம்மா நமக்கு தாய் மாதிரி, அவளை ஏன் நிறுத்துறீங்க...''

"எப்படியோ தொலைஞ்சு போங்க. நான் யாரையும் இனிமேல் நிறுத்தல."

மைதிலி, முத்தம்மாவுக்கு ஆணையிட்டாள்.

"முத்தம்மா... ஏன் பிராக்கு பார்க்கிற? போய் வழக்கமாய் செய்யுற வேலய பாரு. அவரு குணந்தான் ஒனக்குத் தெரியுமே... என்கிட்டே சொல்லியிருந்தால் நானே முடிச்சிருப்பேன். நீ ஏன் அண்ணன் தங்கைக்கு இடையில் கலகம் மூட்டுறே?"

"தப்புத்தாம்மா..."

"சரி சரி ஒன் வேலையை போய்ப் பாரு. பானு! ரெடியாயிட்டியா? நல்லிக்கு போகணுமுன்னு சொன்னேனே மறந்துட்டியா."

"இதோ அண்ணி!"

செல்வம், திருப்தியோடு புறப்பட்டான். பாஸ்கரன், முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான். முத்தம்மா, மைதிலி முகத்தை ஆழப் பார்த்தபடியே, துடைப்பத்தை எடுத்தாள்.

7

இரவு வந்தபோது, பாஸ்கரனுக்கு கோபமும் வந்தது. கழுத்தில் கைபோட்ட மனைவியை, முரட்டுத்தனமாய் தள்ளிவிட்டு, அவன் வேறு பக்கமாய் புரண்டு படுத்தான். மைதிலி அவனை பலவந்தமாய், தன் பக்கம் திருப்பப் போனாள். முடியவில்லை. பிறகு சிரித்தபடியே எழுந்து, கட்டிலின் மறுபுறம் போய், அவன் முகம் நோக்கிப் படுத்தாள். அவன் மீண்டும் மனைவிக்கு முதுகைக்காட்டப் போனபோது, அவள் அவன் தலைமுடியைப் பிடித்திழுத்தாள், பாஸ்கரன் கோபமாகக் கேட்டான்.

''நீ ஒன்றும் என்கிட்டே கொஞ்ச வேண்டாம்...''

''ஏன், கொஞ்சறதுக்கு ஒங்களுக்கு வேற ஒருத்தி கிடைச்சிருக்காளா?''

''ஒன் புத்தி சந்தேகப் புத்தி! ஒன்னை விட்டுப் போகுமா?''

''வலிய வாற மனைவியை உதறுற நீங்கல்லாம் ஒரு புருஷனா?''

''சொல்றபடி செய்யுற புருஷனை, காலை வாரிவிடுற நீயெல்லாம் ஒரு மனைவியா?''

''நான் மட்டும் ஒங்களுக்கு பெண்டாட்டியாய் வரா விட்டால் இந்நேரம், பானு ஒங்களை பந்தாடியிருப்பாள். ஞாபகம் இருக்கட்டும்.''

''ஞாபகம் இருக்கறதாலதான் கேட்கிறேன். ஆமாண்டி, தெரியாமல்தான் கேட்கேன். ஒன் மனசுல என்னதான் நினைச்சுகிட்டு இருக்கே. அப்பாவைப் பார்க்கவிடாமல் பானுவை தடுக்கச் சொன்னதும் நீதான். அப்புறம் எல்லார் முன்னாலயும், என்னை முட்டாளாக்கிட்டே, பொறுத்துக் கிட்டேன். இன்னைக்குக் காலையில் முத்தம்மாவை நிறுத்தச் சொன்னதும் நீதான். அப்புறம் என்னை அசடாக் கிட்டே. ஒன்னால எனக்கு எவ்வளவு அவமானம் பாரு. எனக்குப் பிறகு பிறந்தவள், நான் மிச்சம்வச்ச எச்சிப்பாலை குடிச்ச பானுமதிகிட்டே தோற்றுவிட்டேன். அவள்கிட்டே தோற்றது பரவாயில்லை. கேவலம் வேலைக்காரி முத்தம்மா கிட்டே முழுசாய் தோற்றுவிட்டேன். என்னை இந்த பாடு படுத்துறதுல, ஒனக்கு ஏண்டி இவ்வளவு ஆசை! இதுக்கெல் லாம் இப்பவே பதில் சொல்லணும்!''

''ஒங்க தங்கச்சி என்னை கிள்ளுக் கீரையாய் நினைக்கற மாதிரி, நீங்களும் என்னை நினைக்காதிங்க. ஒங்களுக்கு ஒரு அவமானமுன்னால் அது எனக்கும் சேர்த்துதான். மறந்திடாதிங்க.''

''ஒன்னை புரிஞ்சிக்கவே முடியலடி.''

''பொறுத்துப் பாருங்க அத்தான். ஒரு காயை நகர்த்தும் போது, ஒங்க தங்கச்சி இன்னொரு காயை நகர்த்தறாள். பார்த்துடலாம். விளையாட்ல ஜெயிக்கப்போறது என் புருஷனா, அவள் புருஷனா, பார்த்துடலாம்...''

''நீ என்ன சொல்ற...''

''நான் எதையும் சொல்றவள் இல்ல. செய்யுறவள். என் புருஷனுக்கு இணையாய், அந்தப் பரதேசிப்பயல் செல்வத்தை ஆக்குறதுக்கு முயற்சி செய்யுற பானுவோட திட்டம் பலிக்குதா? இல்ல என் புருஷனை எல்லாச் சொத்துக்கும் ஏகபோகியாய் மாற்ற நினைக்கிற என்னோட திட்டம் பலிக்குதான்னு பார்த்துடலாம்!''

''கொஞ்சம் விவரமாகத்தான் சொல்லேன்பா...''

''ஒரு திட்டத்தின் வெற்றிக்கு அதை ரகசியமாய் வச்சுக்கிறதுதான் முக்கியம். பொறுத்துப் பாருங்க. எல்லாம் நல்லாவே முடியும்.

''பானு போடுற ஆட்டத்தைப் பார்த்தியா?''

''எல்லாம் ஓங்கப்பன் கிழவன் பார்த்த வேலை. நல்ல வேளையாய் செத்துட்டான். அதனால என் புருஷன் அனாதையாகல. அவனை அப்படி ஆக்கப்போறவங்களை நான் விடவேமாட்டேன்!''

''ஒனக்கு என்மேல இருக்கிற பாசம் புரியுதுடி...அவன் இவன்னு ஏண்டி பேசறே!''

''ஸாரி...அதுக்கு அபராதமாய் ஒரு முத்தம் கொடுக்கட்டுமா?''

''சொல்லாதே!''

கணவனை முத்தமிட்ட மைதிலி, திடீரென்று எழுந்தாள். விளக்கைப் போட்டாள். வெளிச்சத்தில் நெளிந்த மூட்டைப் பூச்சிகள், ஒவ்வொன்றையும் சுவைத்து நசுக்கிக் கொன்றாள்.

8

ஒரு மாதம் ஓடிவிட்டது.

அன்று இரவு மணி பதினொன்று இருக்கலாம்.

தூங்கிக் கொண்டிருந்த செல்வம், ஒரு குலுக்கலோடு எழுந்தான். ''என்ன சத்தம்'' என்று சொன்னபடியே படுக்கையில் மனைவியைப் பார்த்தான். அவளைக் காண வில்லை. ''பானு... பானு'' என்று சொன்னபடியே ஸ்விட்சைப் போட்டான். பானு இருந்த கோலத்தையும் கீழே கேட்ட சத்தத்தையும் கண்ணாலும், காதாலும் உள் வாங்கிக் கொண்டவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

நைட் கௌனோடு, கீழே தரையில் மூலையில் சாய்ந்து தலையில் கைவைத்தபடி உட்கார்ந்திருந்த பானு. பார்த் தாளே தவிர, பதிலளிக்கவில்லை. செல்வம் ஓடிப்போய் அவளைத் தூக்கி நிறுத்தி, படுக்கையில் உட்கார வைத்து விட்டு, அருகே அமர்ந்தான்.

''ஏன் பானு, ஒரு மாதிரி இருக்கே?''

''கீழே போடுற சத்தம் ஒங்க காதுல உறைக்கலியா?''

''இல்ல. கர்ணன். எனக்கு வந்த தூக்கம் ஒனக்கும் வரணும் என்று நினைக்கிறவன். இந்தச் சத்தத்தையே தாலாட்டாய் நெனச்சுட்டு தூங்கலாம்.''

''நானும் எத்தனையோ சத்தத்துல தூங்குனவள் தான்.''

''பிறகு ஏன் இப்போ...''

''பொறுப்பை உணராத ஓங்ககிட்டே நான் என்னத் தைச் சொல்ல...''

''பொறுப்பு என்கிறது வேற, ஆசைப்படுறது என்கிறது வேற மேடம்.''

''என்னமோ...என்னால தூங்க முடியல!''

''சுலபமாய் தூங்குறதுக்கு ஒரு வழி சொல்லித் தரட்டுமா? உடம்புல இருபத்தேழு சென்டர் இருக்குது. இவற்றை வசியப்படுத்த ஒரு வழி.''

''மொத்தத்துல, இந்த சத்தத்துக்கான வழி தெரியுமா உங்களுக்கு?''

அப்போதுதான் செல்வமும் உற்றுக் கேட்டான். கீழே 'ஆஹா...ஓஹோ' என்ற ஓங்கார கூச்சல். சோடா பாட்டில்கள் 'உஷ்' சத்தத்துடன் உடைந்துகொண்டிருந்தன. சிக்கன்—சிக்ஸ்டி சிக்ஸ் தீர்ந்து போச்சுதா என்ற தின்னிக் குரல்கள். ''இன்ஸ்பெக்டர் சாருக்கு இன்னும் கொஞ்சம் போடுங்க, என்ற காக்கா குரல்; பாஸ்கரன், போதையில் நாக்குழறி, ''இந்த பாஸ்கரன், நட்புக்காக என்னவேணுமுன்னாலும் செய்வான். ஏய்... மைதிலி பிரிட்ஜை திறந்து கேஸ்டி எடு. தப்பு தப்பு. ஒரு கேஸ் எடு. இன்ஸ்பெக்டர் திம்மையாவுக்கு என்னவேணுமுன்னாலும் செய்யலாம். டேய் சீதாராம், போடுடா...நான் இருக்கேண்டா...போடுடா!''

திடீரென்று பட்டுபட்டென்ற சத்தம். பாஸ்கரன் நண்பர்களுக்காகவே தான் இருப்பதாகவும் மார்தட்டும் சத்தம். புதிய பாஸ்கரனையும், புதிய சூழலையும் கண்டுவிட்ட ஆதங்கத்தில், செல்வம், தன் மடியில் சாய்ந்த பானுவின் தலையை உருட்டியபடியே, அசைவற்று இருந்தான். திடீரென்று கதவு தட்டும் சத்தம். பானு எழுந்து கதவைத் திறந்தாள். பாஸ்கரன் மகள் பாமா, ''அத்தெ, அத்தே, நான் இங்கேயே படுத்துகிறேன் அத்தே'' என்றபடி கண்

களை கசக்கிக்கொண்டு நின்றாள். பானு அவளை வாரி யெடுத்துக்கொண்டு, கதவைத் தாழிட்டாள். பிறகு கணவனை உஷ்ணமாகப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

"என்ன பானு இப்படி குதியாட்டம்? ஆமா... ஏன் முகத்தை திருப்புறே? நான் என்னமோ இதுக்கு ஏற்பாடு செய்தது மாதிரி..."

"கிட்டத்தட்ட அதேதான்."

"ஏய்..."

"சிலர் செய்து கெடுப்பாங்க. சிலர் செய்யாமல் கெடுப் பாங்க. தான்தோன்றி போக்கைப் பார்த்தும் பார்க்காதது மாதிரி இருக்குறது, தான்தோன்றித்தனத்தைவிட மோச மானது!"

"என்னோட தத்துவம் ஒனக்கு வந்துட்டுது. அதனால கோபம் எனக்கு வரும்."

"நீங்க கோபப்பட்டால், நான் எவ்வளவோ சந்தோஷப் படுவேன். கேட்கிறிங்களே கீழே நடக்கிற கூத்தை. லோகல் சப்-இன்ஸ்பெக்டருக்கு பதவி உயர்வாம். அதுக்கு ஒங்க அருமை மைத்துனன் கொடுக்கிற பார்ட்டியாம் இது.

முத்தம்மாள்தான் சொல்லிட்டுப் போனாள். முன்னால ஒருநாள் இப்படிச் செய்தான். அப்பா கண்டிச்சார். சொத்தை கோவிலுக்கு எழுதி வச்சிடுறதாய் மிரட்டினார். அப்போ அடங்கிவிட்டான். இப்போ அதையெல்லாம் கணக்குவச்சு பார்ட்டி பார்ட்டியாய் ஆடுறான்!"

"ஏதோ இன்னைக்கு பார்ட்டின்னு...போகட்டும் விடு."

"இன்னைக்கு மட்டுமான்னால் நான்கூட கண்டுக்க மாட்டேன். அப்பா செத்தபிறகு இது பத்தாவதோ, பதினைஞ்சாவதோ தெரியல. இவ்வளவு நாளும் பகலுல நடக்கும். இன்றைக்கு நைட்ல. நாளையில் இருந்து பகலுல யும், நைட்லயும் நடந்தாலும் ஆச்சரியமில்லை!"

''ஒங்க அண்ணி ஏன் இதையெல்லாம் அனுமதிக்கிறாள்?''

''அதுதான் எனக்கும் புரியல!''

பானுவின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்ற பாமா, ''அம்மாவும். அவங்களோட சேர்ந்து குடிச்சுட்டு தலையை பம்பரம் மாதிரி ஆட்டுறாள். அதனாலதான் பயந்து வந்துட்டேன்.'' என்று சொல்லிவிட்டு, இருவரையும் உயரமாய் பார்த்தாள்.

பானு, கணவனைப் பொருள்பட பார்த்தாள். அண்ணன் குடிப்பதை, இதுவரை அண்ணி, ஒப்புக்குக்கூட கண்டிக்காததை, அவள் யோசித்துப் பார்க்கிறாள். நினைக்க நினைக்க அவளுக்கு அழுகை வந்தது. கீழே குனிந்து உட்கார்ந்து, அண்ணன் மகளை தோளில் சாய்த்துக் கொண்டாள். பிறகு தன் பாட்டுக்கு அழுகைக் குரலில் பேசினாள்.

''தினமும் இந்த வீட்ல பார்ட்டியாய் போச்சு. அதுவும் விஸ்கி பார்ட்டிதான். அண்ணன் அசல் குடிகாரனாயிட்டான். குடிச்சுட்டு ரேஸுக்கு போறதும், ரேஸுல தோற்ற துக்கத்தை மறக்க, குடிக்கறதும் அவனுக்கு வாடிக்கையாய் போயிட்டு. போனவாரம் ரேஸ்ல செமத்தையா விட்டுட்டானாம். பாலவாக்கத்துல இருபத்தஞ்சு கிரவுண்டை விற்றுட்டாராம். இது எதுல கொண்டுவிடப் போகிறதோ தெரியல. காலையில் பேக்டரி மானேஜர் வந்திருந்தார். பேக்டரி பணத்தையும், அண்ணன் எடுத்துச் செலவழிக்கிறாராம். பேக்டரி லாஸ்ல ஓடத் துவங்கிடுமா! இதைவிட அதை நீங்க இழுத்து மூடிடலாம். நாளைக்கு நீங்க என்மேல குறை சொல்லக் கூடாதென்று, சொல்றேன்'னு சொல்லிட்டுப் போனார். அண்ணன் பாலவாக்கத்தைக் கடித்து, சினிமா தியேட்டரைக் கடித்து, கடைசில பேக்டரியையும் கடிக்கப்போறார். எல்லாரும் தெருவுல நிற்கப்போறோம்! நீங்க நல்லா வேடிக்கை பார்க்கலாம்.''

''என்ன பானு நீ! அண்ணன் குடித்து உடம்பைக் கெடுத்துக்கிறாரேன்னு கவலைப்படுறேன்னு நெனைச்சேன்! கடை-சில பேக்டரி போயிடுமேன்னுதான்...''

''என்ன இன்னும் ஒங்களால புரிஞ்சுக்க முடியலியா? இல்ல என்னாலதான் ஒங்களுக்குப் புரியவைக்க முடியலியா? அண்ணன் குடிச்சு, உடம்பைக் கெடுக்காரேன்னு எந்தத் தங்கையாவது கவலைப்படாமல் இருப்பாளா? அந்தக் கவலையில், சொத்தும் அழியுதென்னு இன்னொரு கவலையும் வந்தால், அதுல என்ன தப்பு? அவனைக் கண்டிக்க ஆளில்லாமல் போயிட்டு. அதனாலதான் இந்த ஆட்டம்.''

''சரி நான் போய் ரெண்டு அதட்டல் போட்டுட்டு வரட்டுமா.''

''ஒங்களுக்கும் வாய்ல பலவந்தமாய் ஊற்றிவிடுவான். நீங்க கீழே போனால் அவன் மீண்டும் வீம்புக்குத்தான் குடிப்பான். வேறுவிதமாய் அவனைப் பிடிக்கணும்.''

''எப்படி?''

''அம்பத்தூர் பேக்டரி பொறுப்பை நீங்க ஏற்றுக்கணும்.''

''ஆரம்பிச்சுட்டியா...அதிகார போதை, குடி போதையை விட மோசமானது!''

''பொறுப்பற்ற தனம். இந்த ரெண்டு போதையையும் விட பெரிய போதை. என் முகத்தைக்கூட நீங்க பார்க்க வேண்டாம். இதோ என் அண்ணன் மகள் முகத்தைப் பாருங்க. நாளைக்கு, அண்ணா எல்லாத்தையும் அழிச்சுட்டு, கடன்காரன்கிட்டே மாட்டினால், நிச்சயம் நானே பேக்டரியை விற்றுக் கொடுப்பேன். அப்படியும் ஒரு நிலைமை வந்தால் இவளோட எதிர்காலம் என்னாகிறது? அது மட்டுமல்ல. பொறுப்பில்லாத ஒருவன், இந்த வீட்டு மாப்பிள்ளையாய் காலெடுத்து வச்சான். வீடே தரைமட்டமாயிட்டுன்னு ஒரு பழிச்சொல் வந்தால்...''

''இது ஒன் கருத்தா, ஊர்க் கருத்தா?''

''எப்படி வேணுமுன்னாலும் எடுத்துக்கலாம்.''

''ஆக, நான் அம்பத்தூர் பேக்டரியை கட்டிட்டு அழணும் என்கிற.''

''ஆமாம். நீங்க டைப்பிஸ்ட் வேலையை விடணும் என்கிறதுக்காக கேட்கல. அம்பத்தூர் பேக்டரி ஒங்க பொறுப்புல வந்துட்டால், அண்ணன் இஷ்டத்துக்கு பணம் எடுக்க முடியாது. கண்டபடி செலவழிச்சால், நாம் தட்டிக் கேட்போமுன்னு ஒரு பயம் வரும். இதனால அவனும் உருப்படுவான், நாமும் உருப்படுவோம். எல்லாத்துக்கும் மேல, இந்தக் குழந்தையும் உருப்படும். இனிமேல் உங்களைக் கேட்கப்போறதில்ல. சொல்லுங்க. உங்களால குடும்பப் பொறுப்புல கொஞ்சத்தை எடுக்க முடியுமா?''

''சரி எடுத்துத் தொலைச்சிகிறேன்.''

''ஆஹா...எவ்வளவு மங்கலமாய் பேசிட்டிங்க?''

''நான்தான் எப்படியோ சம்மதிச்சுட்டேனே. இன்னும் ஏன் முகத்தைத் திருப்புற.''

பானு, தோளிலேயே தூங்கிய பாமாவை எடுத்துக் கட்டிலில் ஒரு புறமாய் போட்டுவிட்டு, விளக்கை அணைத்து விட்டுப் படுத்தாள். செல்வம், உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு ''தூக்கம் வர்லியா...'' என்றாள்.

''எப்படி வரும்? புதுப் பொறுப்பை எப்படித்தான்...''

''அப்போ ஏதோ சொன்னீங்க. உடம்புல இருபத்தேழு சென்டர் இருக்குது. அதை வசியப்படுத்தினால் எந்த சந்தர்ப்பத்தையும் தாங்கலாமுன்னு.''

''வாஸ்த்தவந்தான். ஆனால் புதுசாய் அம்பத்தூர் பேக்டரி, இருபத்தெட்டாவது சென்டராய் வந்து, எல்லா சென்டரையும் அடைச்சுட்டுது.''

"அப்படியா சேதி, நானும் இருபத்தொன்பதாவது சென்டராய் வாரேன்!"

பானு எழுந்தாள்... கட்டிலில் உட்கார்ந்தவனை நின்ற படியே, தன் மார்போடு சேர்த்து அணைத்தபடியே, அவனருகே உட்கார்ந்திருந்தாள். பிறகு, அவனை வளைத்துப் பிடித்துத் தன் மடியில் கிடத்தியபடியே "தூங்காதே டியர் தூங்காதே, பேக்டரியில் தூங்காதே," என்று தாலாட்டுப் பாடினாள்.

9

மறுநாள் காலையில், ஒன்பது மணியளவில், பானுவும், செல்வமும், பாமாவுடன் கீழே இறங்கினார்கள். பாஸ்கரன், மானேஜர் சுந்தரத்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். பானு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து, அவர்கள் விவாதத்தை உன்னிப் பாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு மானேஜரைப் பார்த்துப் பேசினாள்.

"மிஸ்டர், சுந்தரம் இனிமேல் பேக்டரி நிர்வாகத்தை என் ஹஸ்பெண்ட் கவனிச்சுக்குவார். உங்களுக்கு பாரம் குறைஞ்சுபோச்சு."

மானேஜர், ஆனந்தக் கூச்சலிட்டார்.

"ஒங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னே தெரிய லம்மா. சாருக்கு என்னோட முழு ஒத்துழைப்பும் உண்டு."

இன்னொரு நாற்காலியில் உட்காரப்போன செல் வத்தை, பாஸ்கரன் பல்லைக் கடித்துப் பார்த்தான். பிறகு சொற்களை, கடித்துக் கடித்துவிட்டான்.

"என்ன மாப்பிள்ளை! சொத்துபத்துக்கு ஆசைப்படாத மாதிரி பேசுனீங்க!"

உட்காரப்போன செல்வம், துணுக்குற்று, அப்படியே நின்றான். பானு, கோபத்தை அடக்கியபடியே குறுக்கிட்டாள்.

"அவரு இப்பவும் ஆசைப்படல. நான்தான் வற்புறுத்தி அவரை சம்மதிக்க வைச்சிட்டிருக்கேன். நீ எதுவும் பேசனுமுன்னால் என்கிட்டே பேசு!"

"இப்போ மூணாவது ஆளுக்கு என்ன அவசரம்? பேக்டரி நல்லாத்தானே நடக்குது."

"பேக்டரி நடக்கிற லட்சணத்தை சுந்தரம் சார் நேற்றே என்கிட்டே சொல்லிட்டார்."

"என்ன சுந்தரம், இது ஒங்க வேலைதானா..."

"சட்டப்படி அம்மாதானே, பேக்டரிக்கு ஓனர். பேக்டரி இதே நிலைமையில் ஓடி, அதை மூடவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டால், என்மேல...கையாடல் குற்றம் வரப்படாது பாருங்கோ...யார் யாரெல்லமோ எடுக்கிற பணத்துக்கு, நான் பொறுப்பாகக்கூடாது பாருங்கோ..."

"ஓஹோ! நான் ஒரு அவசரத்துக்குப் பணம் எடுத்ததை சொல்லிக் காட்டுறீங்களா..."

முறைத்துப் பார்த்த பாஸ்கரனை, சுந்தரம் பதிலுக்கு முறைத்துவிட்டு, பானுவைப் பார்த்தார். அவள் சமாதானமாகப் பேசினாள்.

"இப்போ, இவர் பேக்டரி நிர்வாகத்தை எடுத்துக்கிறதால குடியா முழுகிடும்? இதுக்குப்போய் எதுக்குக் கத்துறே."

"எப்படியோ போ... ஒன் பேக்டரி, ஒன் இஷ்டம். வீடும் ஒன் பெயருக்குதான் இருக்குது. வேணுமுன்னால் சொல்லு! காலி பண்ணிடுறோம்!"

செல்வம், முதன் முதலாக, பானுமேல், லேசாய் கோபப் பட்டான்.

"இந்த வம்பு வேண்டாமுன்னுதான்...நான் இவள் கிட்டே படிச்சு படிச்சு சொன்னேன். ஒங்களுக்கு உதவி செய்யுறதாய் நெனச்சுத்தான் நான் ஒப்புக்கொண்டேன். உபத்திரவம் செய்யுறதுக்கு இல்ல. ஆளை விடுங்க சாமி!"

"விடாமல் பிடிச்சா வச்சிருக்கேன். நல்லாத்தான் நடிக்கிறீங்க!"

"அண்ணா! என்னைப் பேசு, பொறுத்துக்கிறேன். வேணுமுன்னால் அடி, பட்டுக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட பிரதர் இன்லா கிடைச்சதுக்கு நீ கொடுத்து வச்சிருக்கணும். வேறொருவராய் இருந்தால்..."

"சொல்லு ஏன் நிறுத்திட்டே..."

"சொல்லிடுறேன். வேறொருவராய் இருந்தால், நீ ரேஸுக்கு போய் ஆயிரம் ஆயிரமாய் விடுறதுக்கு, ஐயாயிரம் கேள்வி கேட்டிருப்பார்."

"சபாஷ்! நான் ஒன்னை தங்கச்சியா நினைக்கிறேன். நீ என்னை பங்காளியா நினைக்கிற!"

"அப்படி நினைத்திருந்தால், இந்த வீட்ல நேற்று நீ ஆடுன ஆட்டத்துக்கு என்னவெல்லாமோ நடந்திருக்கும்!"

"அந்த அளவுக்கு வந்துட்டியா? மவராசியா ஒன் புருஷனை பேக்டரிக்குப் போகச் சொல் நான் யார் கேட்க!"

"ஏண்ணா பைத்தியம் மாதிரி உளறுறே. ஒன் மைத்துனர் பேக்டரி நிர்வாகியாய் இருந்தால், ஒனக்கும் பெருமைதானே! இதை ஏன் மறந்துடுறே. நாம் ஆயிரம் சண்டை போட்டாலும் அண்ணன் தங்கைன்னு இல்லாமல் போயிடுமா? ஏதோ குத்துபழி வெட்டுபழி நடக்கிறது மாதிரி ஏன் பேசுறே!"

மைதிலி ஈரக் கூந்தலோடு ஓடி வந்தாள்.

"அடடா ஆரம்பிச்சுட்டிங்களா...ஒங்க சண்டையை? ஏன் இப்படி எலியும் பூனையும் மாதிரி நிற்கிறீங்க!"

"நீங்களே சொல்லுங்க அண்ணி! பேக்டரி நிர்வாகத்தை எடுத்துக்கும்படி, இவரை கெஞ்சிக் கூத்தாடி, நான் எப்படியோ சம்மதிக்கவச்சேன். அண்ணன் ஒங்க சொத்து என் சொத்துன்னு பிரிவினை பேசுறாரு. இப்போகூட இந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து சத்தியமாய் சொல்றேன். அண்ணாவா, சொத்தான்னு ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டால் எனக்கு அண்ணன்தான் வேணும்."

செல்வம், குறுக்கிட்டான்.

"டைப்பிஸ்ட் வேலையா, பேக்டரி நிர்வாகமான்னு நீங்க என்னைக் கேட்டிங்கன்னா? நான் டைப்பிஸ்ட் வேலையைத்தான் வேணும்பேன்! என்னைத்தான் யாரும் கேட்க மாட்டேன்றீங்களே! அப்படிக் கேட்டாலும், நான் நடிக்கிறேன்தான். அத்தான் கேட்டாலும்."

மைதிலி, சிறிது நேரம் பேச்சற்று நின்று கணவனை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தாள். பிறகு அட்டகாசமாகப் பதிலளித்தாள்.

"ஏங்க, ஒங்களுக்கு ஏன் தடி வார்த்தையாய் வரது? அண்ணன் பேக்டரியை கவனிக்கிறதால, ஒங்களுக்கு என்ன கஷ்டம்? அண்ணனை எதுக்காக நடிக்கிறதாய் சொன்னீங்க? ஒங்க தங்கையை என்ன வேணுமுன்னாலும் பேசுங்க. எங்க அண்ணனை எப்படிப் பேசலாம்? சரி பேசினது போதும்; வர திங்கட்கிழமை பௌர்ணமி நிறைந்த நாள். அன்றைக்கு அண்ணன் பேக்டரில போய் பொறுப்பை எடுத்துக்கணும்... இந்தப் பேச்சும் இதோட நிற்கணும்."

"அதுவரைக்குமாவது... நான் என் டைப்பிஸ்ட் வேலைக்குப் போறேன்!"

"என்ன அண்ணா நீங்க, சின்னப்பிள்ளை மாதிரி பேசறீங்க. நாம் எத்தனையோ பேருக்கு டைபிஸ்ட் வேலை கொடுக்கிற நிலையில் இருக்கோம். ஓங்க ஆபீஸுக்கு போன் போட்டு வேலையை ராஜினாமா செய்துட்டதாய் சொல்லுங்க."

மைதிலி, களைத்துப் போனவள்போல் மூச்சு வாங்கினாள். பானு, செல்வம் வேலையிலிருக்கும் கம்பெனி எண்களை டெலிபோனில் சுழற்றினாள்.

10

செல்வம், பேக்டரி நிர்வாகத்தை மேற்கொள்ளப் போவதற்கு முந்திய நாள்—ஞாயிற்றுக்கிழமை.

அவன், ஒரு புத்தகத்தை முடித்துவிட்டு, இன்னொரு புத்தகத்தை எடுத்தான். பானு கேட்டாள்.

"என்ன புக்?"

"'பிஸினஸ் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன்'. இதை முடிச்சுட்டு 'லேபர் லா', அப்புறம் 'லேபர் பிராப்ளம்ஸ்'. இன்னைக்குள்ளே படிச்சு முடிச்சுடனும். இப்போ நான் அரை நிர்வாகியாக்கும்."

"இந்த மத்தியான வெயிலுல, எப்படித்தான் ஓங்களால படிக்க முடியுதோ? டார்லிங், பேசாமல் ஒரு பிக்சருக்கு போயிட்டு வர்லாமா?"

"ஈவினிங்ல டி.வியில்தான் பிக்சர் காட்டப்போறாங்களே!"

"இப்போ ஓங்களைக் கூப்பிடுறது சும்மா; சினிமாவுக்காக இல்லே. அது ஒரு சாக்கு. அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை, பேக்டரி பிரச்சினையை நெனச்சு மூளையை குழப்பிட்டு

இருந்தாலும் இருக்கலாம். நாளையில் இருந்து எந்த இடத்துல எந்தப் பிரச்னை பற்றி தலையைப் பிச்சுட்டு இருக்கப்போறீங்களோ...இன்றைக்கு மட்டும், ஒரே கதியாய் பிரச்னை இல்லாமல் இருக்கிற இந்த சந்நியாசியோடு சினிமாவுக்குப் போயிட்டு, பீச்சில நாம் வழக்கமாய் உட்காருற அதே இடத்துல உட்கார்ந்து வேர்க்கடலை கொறிச்சுட்டு வரலாமுன்னு அடியாளுக்கு ஒரு ஆசை! போகலாமா சுவாமி!''

''நோ நோ... இந்த புக்கை முடிச்சாகணும்!''

''என்ன ஆர்கூமென்ட்?'' என்று கேட்டபடியே மைதிலி உள்ளே வந்தாள். பானு கோபத்தோடு முறையிட்டாள்.

''பாருங்க அண்ணி, பிக்சருக்குப் போகலாம் என்கிறேன். இவர் என்னடான்னா, புக்லயே பிக்சாகி இருக்கார்.''

அண்ணி, அண்ணனுக்கு புத்தி சொன்னாள்.

''என்னண்ணா நீங்க... பானு ஆசையோடு கூப்பிடுறாள்; இப்படி இருந்தால் யாருக்குத்தான் கோபம் வராது. புறப்படுங்க. ஒங்கண்ணன் காரை எடுத்துட்டுப் போயிட்டாரே... நாளைக்கு மைத்துனர் யூஸ் பண்ணுவாரேன்னு, இன்னைக்கு போகவேண்டிய இடத்துக்கெல்லாம் போயிடுறதுன்னு புறப்பட்டார்.''

பானு, இடைமறித்தாள்.

''என்ன அண்ணி, அண்ணாவுக்கு இல்லாத காரு, இவருக்கு எதுக்கு? கார் அண்ணனுக்குத்தான். இவர் பஸ்லேயே போவார். சரி அண்ணி. இந்த சாமியாரை சினிமாவுக்குப் புறப்படச் சொல்லுங்க!''

''புறப்படுங்க அண்ணா! ஏய் முத்தம்மா, ஒரு ஆட்டோவைக் கூட்டி வாடி!''

''தங்கையின் முகத்தாட்சண்யத்திற்காக, செல்வம் மறு மொழி கூறாமல் புறப்பட்டான். இருவரும் ஆட்டோவில் ஏறினார்கள். அவர்களோடு புறப்படப்போன பாமாவை அடக்கியபடியே, மைதிலி ''டாடா'' காட்டினாள். செல்வம் அவளுக்குத் தெரியாமல், பானுவின் முதுகை கிள்ளினான். அவள் 'எப்பா...' என்று சொன்னபடியே உடம்பை நெளிந்தபோது, ஆட்டோ, பிராண்டல் சத்தத் தோடு பறந்தது.

''எதுக்காக என்னைக் கிள்ளினீங்க!''

''பின்ன என்ன, படிக்கப்போனவனை, மடக்கிப் போட்டுட்டியே! மைதிலியைத் தூண்டிவிட்டு மடக்கிப் பிட்டியே!''

''அதுக்கு இப்படியா கிள்ளறது? என்னம்மா வலிக்குது.''

''ஸாரி!''

''அது இருக்கறதுனாலதான் முதுகு பிழைச்சுது. இல்லன்னா சதை பிஞ்சிட்டுருக்கும்.''

''வேணுமுன்னால் பதிலுக்குக் கிள்ளிடு.''

''சீ... பேச்சைப் பாரு. டிரைவர் ஆட்டோவை ஸ்லோ பண்ணி நாம் பேசுறதை கவனிக்றார் பாருங்கோ!''

இருவரும் திரைப்படத்தைப் பார்த்துவிட்டு, கடற் கரைக்கு வந்தார்கள். வழக்கமாக உட்காரும் இடத்தி லேயே ஒருவர் தோளில் ஒருவர் சாய்ந்தபடியே, பேச்சற்று மனதால் மானசீகமாய் பேசியபடி கிடந்தார்கள். பழைய சல்லாபங்களையும் சர்ச்சைகளையும் தர்க்கங்களையும், தத்துவங்களையும் மனதுக்குள் நிறைவோடு நினைத்து, தத்தமக்குள்ளேயே பேசிக்கொண்டார்கள்.

பானு எழுந்தாள். அவன் பேசாமல் இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, ''உம் எழுந்திருங்க'' என்றாள்.

அவன் கைகளை நீட்டி, ''நீ என்னைத் தூக்கி நிறுத்து முன்னால நான் எழுந்திருக்கப் போவதில்லை.''

அவள் அவன் கைகளைப்பற்றி தூக்கப்போனாள். முடிய வில்லை. பிறகு, தரதரவென்று அவனைக் கடல் மண்ணில் இழுத்தாள். ''ஒன்னை பதிலுக்கு இழுக்கப்போறேன் பாரு'' என்று சொன்னபடியே அவன் எழுந்து கைகளை நீட்டியபோது, அவன் பிடிக்குள் அகப்படாமல் அவள் ஓடினாள்.

இருவரும் ஜோடியாக நடந்தார்கள்.

''இந்த மாதிரி நம்மால சந்தோஷமாய் இருக்கமுடியுமா சுவாமி!''

''ஏன் ஒனக்கு சந்தேகம் பெண்ணே!''

''ஏதோ அடியாளுக்கு தோன்றிச்சுது கேட்டேன்!''

''அது இருக்கட்டும். வயிற்றில் ஏதும் பலன் தெரியுதா பெண்ணே! சொல்லு டியர். ஏன் பேசாமல் நிற்கிறாய்? இன்றைக்கு பார் என்ன நடக்கப் போகுதுன்னு...''

''நீங்க இப்படிப் பேசுற ஆளுன்னு நினைக்கமாட் டாங்க.''

''பேச்சில் மட்டுந்தானா?''

''சீ...''

இருவரும், இரவு ஒன்பது மணிக்குத்தான் வீட்டிற்குத் திரும்பினார்கள். மைதிலி ''சாப்பாடு ரெடி'' என்றாள். உடனே பானு ''எனக்குப் பசிக்கலே, பால் இருந்தால் கொடுங்க அண்ணி!'' என்றாள். மைதிலி, உள்ளே ஓடிப் போய் பால் கொண்டு வந்தாள். பானு, அதைக் குடித்து விட்டு, கோப்பையை அருகே இருந்த முத்தம்மாவிடம் கொடுத்துவிட்டு மாடிக்கு ஓடிப்போனாள். மைதிலி, யதேச் சையாக, ''என்ன அண்ணா உடம்பு முழுசும் ஒரே மண்ணு'' என்றாள். அவன் உடனே மைதிலியைப்

பார்க்க முடியாமல் பானுவை அர்த்தத்தோடு பார்த்தான். அவளோ நாணப்பட்டு, அங்கே நிற்கமுடியாமல் மாடிப்படிகளைத் தாவினாள். பின்னால் போகப்போன செல்வத்தை, மைதிலி உபசரிப்பால் தடுத்தாள்.

"ஒரேயடியாய் சாப்பிட்டுப் போகலாம் அண்ணா! முத்தம்மா, நீ ஏன் பேச்கு மாதிரி நிற்கிறே! நேரம் ஆகுதுல்ல. வீட்டுக்குப் போடி!"

முத்தம்மா போய்விட்டாள். செல்வம், டைனிங் டேபிளில் உட்கார்ந்தான்.

மைதிலி, முதலில் தட்டைக் கொண்டுவந்தாள். "அப்புறம் டம்ளர், அப்புறம் சாதம், அப்புறம் பொறியல், அப்புறம் சாம்பார்; ஒரேயடியாய் கொண்டு வரலாமே" என்று கேட்கப்போன செல்வம், கடற்கரையில் பானு தன்னை கடல் மண்ணில் இழுத்ததை ரஸித்தபடியே, சொல்ல வந்ததையே மறந்துவிட்டான்.

சாப்பிட்டுவிட்டு, அவன் புறப்படப்போனபோது, மைதிலி மீண்டும் குறுக்கிட்டாள்.

"உட்காருங்க அண்ணா! ஒங்ககிட்டே ஒரு முக்கியமான சமாச்சாரத்தைப் பேசணும். கூடப்பிறந்த அண்ணனிடம் சொல்லாததை ஒங்ககிட்டே சொல்லப்போறேன். நீங்கதான் எனக்கு அண்ணன் மாதிரியில்ல, அண்ணனேதான்! ஒங்க அத்தான், என் வீட்டுக்காரர் இருக்காரே, அவர் வெகுளி; ஆனால் மனசு சுத்தமானது. அதனால அவர் பேசியதை நீங்க தப்பாய் நினைக்கப்படாது. இப்படித்தான் வீட்டுக்கு ஒருநாள் வந்த என் அண்ணனையும்..."

மைதிலி பேசிக்கொண்டே போனாள். கணவன், தன் அண்ணனை அடிக்கப் போனதில் இருந்து, கணவனை அண்ணன் அடிக்கப் போனது வரைக்கும், நேர்முக

வர்ணனை கொடுப்பவள்போல் கொடுத்தாள். செல்வமும் நேரத்தையும் பார்க்காமல், அவள் மனம் திறந்து பேசுவதில் மனம் நெகிழ்ந்துபோனான். அவள் பேசி முடித்துவிட்டு, பெருமூச்சு விட்டபோது பாஸ்கரன் வந்தான். செல்வம் புறப்படப் போனபோது, அவன் குறுக்கிட்டான்.

''உட்காருங்க மாப்பிள்ள! என்ன அவசரம். அத்தான் பேச்சை நீங்க சீரியஸாக எடுத்துக்கப்படாது. இவளை நான் என்ன பேச்செல்லாம் பேசியிருக்கேன் தெரியுமா? அது என்னமோ தெரியல, சின்ன வயசுலேயே நான் தனிக்காட்டு ராஜாவா வளர்ந்துட்டேன். இப்போதாவது பரவாயில்லை. அப்போ நான் பொல்லாத முரடு. ஒரு நிகழ்ச்சி சொல்றேன் கேளுங்க. ஒருநாள் நான் ஸ்கூலுக்கு போய்கிட்டு இருந்த போது ரெளடி மாதிரி ஒருத்தன் வந்தான். வந்து...''

பாஸ்கரன், ரெளடி கதைகளையும், கேடி கதைகளையும், பெண்கள் கதைகளையும், சுவை சுவையாய் சொல்லிக் கொண்டே போனான். அவன் கதைகளை முடித்தபோது, சுவர் கடிகாரம் பத்தை முடித்தது. அப்போதுதான், அவனுக்கு பானு தூங்காமல் காத்திருப்பாள் என்று நினைவுக்கு வந்தது. முன்பும் மைதிலியிடமிருந்தோ மச்சானிடமிருந்தோ புறப்படுவதற்கு கால் மணி நேரம் கடந்துவிட்டால், மாடிப்படியில் அவனுக்குத் தெரியாமலே கண்களுக்குத் தெரியாமல் 'வவ் வவ்வே...' காட்டுவாள். சீக்கிரம் வரும்படி கையை ஆட்டுவாள். முகத்தை கோணுவாள், விழியை உருட்டுவாள். இப்போ கண்களைப் புரட்டினாளோ... வாயைக் கோணலாக்கினாளோ... காலால் தரையை உதைத்தாளோ...

பாஸ்கரன் குதிபோட்டுப் படியேறினான். கதவு திறந்து தான் கிடந்தது. உள்ளே போய் ''பானு, பானு'' என்றான். அவள் மல்லாந்து படுத்துக் கிடந்தாள்.

''பானு, பானு, ஏய் பானு...''

பதிலில்லை.

அவள் கோபமாய் இருப்பதைப் புரிந்துகொண்டான். பானுவைச் சிரிக்க வைக்க வேண்டும். எப்படி? கடல் மண்ணில் அவள் என்னை நெடுஞ்சான் கிடையாய் இழுத்ததுபோல் நானும் இப்போ இழுக்க வேண்டும். 'அய்யோ... விடுங்க' என்று அவள் வாய்விட்டு சிணுங்குவது வரைக்கும் இழுக்க வேண்டும். ஏய், பானு... என்னமாய் இழுத்தே. இதோ பார்...''

செல்வம், குனிந்து அவள் கால்களைப் பற்றி இழுத்தான். அவள் முரட்டுத்தனமாய் உதைப்பதைப் பார்த்து, லேசாய் திகைப்படைகிறான். அவன் இழுக்க இழுக்க, அவள் கால்களை உலுக்க உலுக்க, ஒரு நிமிட ஊடல், பிறகு 'அய்யோ...விடுங்க' என்ற செல்லச் சிணுங்கலுக்குப் பதிலாக 'ஆங்... ஊங்...' என்ற ஆவேசக் கூச்சல்.

பாஸ்கரன் ஸ்விட்சைத் தட்டினான். மின்னொளியில் அந்தப் பொன்னொளியைப் பாவித்தான். வாயில் கோளை; கால்களும், கைகளும் வெட்டிக்கொண்டு போயின! கண்கள் நிலைக்குத்தி நின்றன. அவன் நிலையிழந்து நின்றபோது, அவள் அவன் பக்கமாய் முண்டியடித்தாள். அவனைப் பார்த்து கைகளை லேசாய் ஆட்டினாள். அவன் ஸ்தம்பித்து தள்ளி நின்று 'பானு...' என்று குரலிட்டபடியே, பிறகு அவள் தோளைப் பிடித்து குனிந்தபோது, அவன் கழுத்தை, அவள் கைகளால் கட்டிக்கொண்டாள். பிறகு தன் மார்போடு சேர்த்து அவனைத் தழுவிக்கொண்டாள். கால்கள் கட்டிலை உதைத்துக்கொண்டன. அப்புறம் கைகள் தொப்பென்று விழுந்தன. கால்கள் விறைத்தன. கண்கள் அரைவட்ட நிலையில் நின்றன.

செல்வம், அவளை எழுந்து பார்த்தான். அவள்மேல் விழுந்து பார்த்தான். சற்றே விலகிப் பார்த்தான். பிறகு

நெருங்கிப் பார்த்தான். பயந்து பயந்து, கரங்களை நீட்டி அவள் மூக்கில் விரலை வைத்துப் பார்த்தான். மார்பில் கை போட்டுப் பார்த்தான். இரண்டு நிமிடம் ஸ்தம்பித்து நின்றான். பிறகு அவளைத் தன் மடியில் கிடத்தியபடியே 'பானு... ஊ... ஊ' என்று வீறிட்டான். 'என் பானு ஊ...' என்று ஓங்காரமிட்டான். 'அய்யோ பானு...' என்று அலறினான்.

அவன் போட்ட கூக்குரலில், மைதிலி ஓடி வந்தாள். பாஸ்கரன் எச்சில் கையோடு ஓடி வந்தான். பானுவைப் பார்த்துவிட்டு மைதிலி, 'அய்யோ... என் வண்ணக் கிளியே!' என்று அலறினாள். பாஸ்கரன் 'என் செல்லத் தங்கமே!' என்று வீறிட்டான்.

அந்த வண்ணக்கிளி— அந்த செல்லத் தங்கம்— போக வேண்டிய இடத்திற்குப் போய்விட்டதுபோல் வதங்கிக் கிடந்தது.

11

எந்தக் கிழமையில்— எந்த நேரத்தில்— செல்வம், பேக்டரியின் பொறுப்பை ஏற்பதாக இருந்ததோ, அந்தக் கிழமையில்— அந்த நேரத்தில்— பானு, குழியில் இறக்கப் பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

சொல்லி மாளாத கூட்டம். கல்லூரித் தோழிகள், பேக்டரி தொழிலாளர்கள், தியேட்டர் ஊழியர்கள், சொந்த பந்துக்கள். முறைப்படி குழியில் கிடத்தப்பட்டவள்மேல் பாஸ்கரன், மண்ணை எடுத்துப் போடவேண்டும். நான்கு பேர் அவனைக் கைத்தாங்கலாக கூட்டிப்போனார்கள்.

'பானு... பானு' என்ற விண்ணொலிக்க, மண்ணொலிக்கப் பிளிறினான். அவன் மண்ணைப் போட்டு முடித்ததும், பலர் வந்தார்கள். இறுதியில் செல்வத்தை பேக்டரி மானேஜர் பிடித்துக்கொண்டு வந்தார். அவர் முன்னால் பதுமைபோல் நடந்த செல்வம், குழிக்குள் கிடந்தவளைப் பார்த்தான். யாரோ அவன் கையில் மண்ணெடுத்துக் கொடுத்தார்கள். அவன் அதைக் குழியில் போடாமல், தன் தலையில் போட்டான். பிறகு திடீரென்று 'பானு' என்று கதறியபடி குழிக்குள் பாயப்போனான். சுந்தரமும் யாரோ இன்னும் நாலுபேரும் அவனைப் பிடித்து சற்று தொலைவில் உட்கார வைத்தார்கள்.

குழி மூடப்பட்டது. ஒரு வாழ்க்கை மூடப்பட்ட குழியானது.

ஒவ்வொருவராய், மெளன மெளனமாய் அகன்றுகொண்டிருந்தார்கள். பாஸ்கரன்கூட நடக்கத் துவங்கினான். கீழே உட்கார்ந்திருந்த செல்வத்தின் கைகளை சுந்தரம் தூக்கினார். அவனுக்கு அது, கடற்கரையில் பானு தன்னை இழுத்தது போலிருந்தது. அவளைப்போலவே, அவனும் அப்படியே இருந்தான். யாரோ 'கொஞ்ச நேரம் இங்கேயே இருந்துட்டு வரட்டும்' என்றார்.

எல்லோரும் போய்விட்டார்கள். செல்வம் இருந்த கோலத்திலேயே இருந்தான். பார்த்த பார்வையிலேயே காணப்பட்டான். பக்கத்துணையாக நின்ற சுந்தரம், இறுதியில் அவனோடு உட்கார்ந்திருந்தார். நான்கைந்து கொத்தனார்கள், சித்தாட்கள் அந்த குழிக்கு சமாதி கட்டும் வேலையைத் துவக்கப்போனார்கள். அவனோ, சமாதியடைந்தவன்போல், சற்றும் நகராமல், விழிகளை ஆட்டாமல், வேதனையைத் தின்றவனாய் வேதனையால் தின்னப்பட்டவனாய் கிடந்தான்.

சுந்தரம், அவனைத் தூக்கி நிறுத்தினார். அவனை, தனது காலோடு காலாக்கி, கையோடு கையாக்கி, நடத்தினார். பானு புதையுண்ட இடத்தை, பரிதாபமாய் பார்த்தபடியே, அவன் அசைவற்று நடந்தான். சுந்தரத்தின் இழுத்த இழுப்பிற்கு இசைந்தபடி நடந்தான். பழுதுபட்ட காரை, பழுதுபடாத காரில் கயிறு கட்டி இழுப்பார்களே— அப்படி தரையில் கால் உராய, சுந்தரம் அவனை இழுத்துக் கொண்டே போனார்.

சுந்தரம், அவனை வீட்டிற்குக் கூட்டி வந்தபோது, அந்த வீட்டின் கேட் பூட்டப்பட்டிருந்தது. உள்ளே பெரிய பூட்டு!

சுந்தரம் கத்தினார்.

"பாஸ்கரன் சார்... பாஸ்கரன் சார்..."

பாஸ்கரன் ஸாரும், அவர் பத்தினியும், போர்டிகோ பக்கம் வந்தார்கள். முத்தம்மா, புல்பரப்பின் ஒரு மூலையில் கைபரப்பி நின்றாள்.

"பாஸ்கரன் சார்... கேட்டைத் திறங்க!"

பாஸ்கரன் கம்பீரமாய், தன் பத்தினியைப் பார்த்தபடியே கர்ஜித்தான்.

"எதுக்காகத் திறக்கணும்? என் தங்கையே போயின பிறகு இவன் எதுக்கு? இவன் கால்பட்டு அப்பா போயிட்டார். அருமைத் தங்கை போயிட்டாள். இனிமேல் நாங்களும் போகணுமா?"

"என்ன சார் சொல்றீங்க?"

"எங்கே வந்திங்கன்னு கேட்டேன்!"

"சார்..."

"சொல்றதை நல்லா கேளுய்யா! எப்போ என் தங்கையின் பிணம் இந்த வீட்டை விட்டுப் போச்சுதோ, அப்பவே இவனும் இவன் உறவும் போயிட்டுது. இது ஒரு

வழிப்பாதை. ஆண்டவனே நெனச்சாலும் இவனை, இங்க இந்த வீட்ல சேர்க்க முடியாது. பட்டது போதும். அவன் எங்கே வேணுமுன்னாலும் போகட்டும். இங்கேதான் வரப் படாது!"

"இது அயோக்கியத்தனம் சார்! பெண்டாட்டி சொத்துல இவருக்கு உரிமை உண்டு."

"அதைக் கோர்ட்ல பார்த்துகிடச் சொல்லு. அப்புறம் ஒரு விஷயம். நாளையில் இருந்து நீங்க பேக்டரி போக வேண்டாம்! ஒங்களை டிஸ்மிஸ் செய்துட்டேன்!"

சுந்தரம் கொதித்தார்.

"யார் விட்டாலும் நான் ஒன்னை விடப்போவதில்லை! பேக்டரி பதவி, பிசாத்து வேலை, எனக்கு வேண்டாம். ஆனால் இவருக்கு மனைவி மூலம் கிடைக்க வேண்டிய சொத்தை நான் வாங்கிக் கொடுக்காவிட்டால், என்பேர் சுந்தரம் இல்லை."

"யோவ் மரியாதையா போறீயா... போக வைக்கணுமா? இந்த வீட்ல இவனுக்கு இடம் கிடையாது. ஒங்களால ஆனதை செய்யுங்க!"

சுந்தரம், அவனை முறைத்துப் பார்த்தார். அவன் முறைத்தானோ என்னவோ, எப்போதும் கணவனுக்கு திருத்தம் கொடுக்கும் மைதிலி, சுந்தரத்தை கொடூரமாய் முறைத்தாள். முத்தம்மா, கண்களைத் துடைத்துக்கொண் டிருந்தாள்.

சுந்தரம் புரிந்துகொண்டார். புரிந்துகொள்ளும்படி முறைக்கப்பட்டார். "வாங்க ஸார்...போலீஸ்ல கம்பளயின்ட் கொடுப்போம்." என்று சொன்னபடியே செல்வத்தை நகர்த் தினார். அவனோ, எப்போதோ செத்துப்போனவன் போல், நாலுபேர் தள்ளும் கோவில் தேர்போல், அவன் தள்ளத் தள்ள நடந்தான்.

12

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் திம்மைய்யா வேறு யாரு மில்லை.

பாஸ்கரன் கொடுத்த பார்ட்டியின் 'பதவியுயர்வு கதா நாயகனான' அதே திம்மையாதான். சுந்தரம் அவர் முன்னால் வந்து நின்று முறையிட்டார்.

''இவர், மிஸ்டர் பாஸ்கரரோட பிரதர் இன் லா ஸார்! நீங்ககூட இடுகாட்டுக்கு வந்திருக்கிறீங்களே! அந்தப் பெண்ணோட ஹஸ்பெண்ட் சார்! இவரை பாஸ்கரன் வீட்டுக்குள் சேர்க்க மறுக்கிறார் சார்! இவ்வளவுக்கும் அந்த வீடு இவர் ஒய்ப் பேர்லதான் இருக்கு சார்! சட்டப்படி ஒய்புக்கு வாரிசு புருஷன்தானே!''

திம்மைய்யா, தில்லோடு பேசினார்.

''இது சிவில் கேஸ்—கிரிமினல் இல்லே! பொஸ்ஸஷன் இஸ் நைன்டி பர்செண்ட் ஆப் தி லா. அதாவது, இவரும் வீட்டுக்குள்ளே இருந்து— மிஸ்டர் பாஸ்கரன் இவரை கழுத்தைப் பிடித்தோ, பிடிக்காமலோ வெளியே தள்ளினால், அது கிரிமினல் அபென்ஸ்! பட் இவர் போனபிறகு— அவர் கேட்டைப் பூட்டினால், அது சிவில் அபென்ஸ். கோர்ட்டுக்கு போங்க!''

சுந்தரம் புரிந்துகொண்டார்; இவனுக்கும் பாஸ்கரனுக்கும் நெருக்கமான தொடர்பு இருக்குது. இல்லன்னா, நான் சொல்லாமலே பாஸ்கரன் கேட்டைப் பூட்டின விஷயம் இவருக்கு எப்படித் தெரியும்?

சுந்தரம் ஆவேசமானார்.

"இன்ஸ்பெக்டர் சார்! நீங்க ஆக்ஷன் எடுக்காட்டால் நாங்க பார்க்க வேண்டியவங்களைப் பார்க்கவேண்டி வரும். அப்புறம் பாஸ்கரும் நீங்களும் கூட்டாய் வருத்தப்பட வேண்டி வரும்!"

திம்மையா, அதட்டினார்.

"யோவ் பேமானி! ராஸ்கல்! ஸ்கவுன்டரல்! இடியட்! என்னையா மிரட்டுறே! ஒன்னையும்—ஒன் அப்பனையும் பார்த்தவன் நான்! மரியாதையாய் இவனைக் கூட்டிட்டுப் போறியா—இல்ல இரண்டுபேரையும் உள்ளே தள்ளனுமா! திருட்டு ராஸ்கல்! போலீஸ்ன்னு நினைச்சியா—ஒன் மச்சான்னு நினைச்சியா?"

சுந்தரம், செல்வத்தை நோக்கினார்.

"நடங்க தம்பி! இவர் மட்டுந்தான் போலீஸ் டிபார்ட் மென்டுன்னு இல்ல. இந்த டிபார்ட்மென்ட்லயும் நல்லவங்க இருக்காங்க. நடங்க தம்பி!"

செல்வம் நடக்கவில்லை. சுந்தரத்தினால் நகர்த்தப் பட்டான். அவரால் அவனைத் தள்ள முடியவில்லை; மூச்சு இரைத்தது. மூச்சிளைக்கப் பேசினார்.

"கவலப்படாதிங்க தம்பி! என் வீட்லயே நீங்க இருக்க லாம். இங்கேயே இருங்க. நான் ஒரு டாக்சி பிடிச்சுட்டு வாரேன்—எங்கேயும் போயிடாதிங்க."

சுந்தரம் போய்விட்டார்.

இப்போது செல்வம் தன்பாட்டுக்கு நடந்தான். 'பானு பானு' என்று வாய் சளைக்காமல் பேசிக் கொண்டு எங்கெங்கெல்லாமோ நடந்தான். இறுதியில் பானு புதைக்கப்பட்ட இடுகாட்டுக்கு அவன் வந்தபோது—

நான்கைந்து போலீஸ்காரர்கள், அவனைச் சூழ்ந்தார் கள். ''ஒன்பேரு செல்வந்தானே! நடடா ஸ்டேஷனுக்கு. அயோக்கிய ராஸ்கல்! கட்டுன பெண்டாட்டியைக் கொன் னுட்டு பாசாங்கா செய்யுற! அயோக்கியப் பயலே!''

செல்வம் எதுவுமே பேசவில்லை. அவர்களுக்கு நடுவில் போய் நின்றுகொண்டான்.

13

இரவு முழுதும் லாக்கப் கம்பிகளைப் பிடித்தபடியே, நின்ற கோலத்திலேயே நின்ற செல்வத்திடம், மறுநாள் காலையில் திம்மையா வந்து, கண்ணில் விரல் விட்டு ஆட்டு வதுபோல், கம்பிகளுக்கு இடையே கைவிட்டு ஆட்டியபடி, ஒரு பத்திரிகையை அவன் முன்னால் காட்டி ''பாருடா ஓன் பவுசு!'' என்றார். பிறகு உள்ளே அதை வீசியெறிந்தார்.

செல்வம் பார்க்கவில்லை. இன்னொரு லாக்கப் வாசி அதை எடுத்து சத்தம் போட்டுப் படித்தார்.

இளம் மனைவிக்கு விஷம் கொடுத்துக் கொன்ற கணவன் கைது!

சடலத்தைப் போலீசார் கைப்பற்றினார்கள்!

அந்த லாக்கப்வாசி, அந்தத் தலைப்புச் செய்தியை படித்துவிட்டு, பிறகு 'பாடி' செய்தியையும் முடித்துவிட்டு, செல்வத்தை திகைப்போடு பார்த்தார்; வெறுப்போடு பார்த்தார். ஆனால் செல்வமோ தன்னை மறந்து, தன்னிலை இழந்து 'பானு...பானு' என்ற மனம் கூவிய வார்த்தைகளை, காதுக்குள் வாங்கிக்கொண்டே ஸ்தம்பித்து நின்றான்.

சிறிது நேரத்தில் சுந்தரமும் முத்தம்மாவும் தனித் தனியாய் வந்தார்கள். செல்வம் அவர்களை வெறுமையாகப் பார்த்தான். அடையாளம் கண்டுகொண்டது போன்ற லேசான தூக்கலான பார்வை. மீண்டும் பானுவை நினைத்ததுபோல் நெஞ்செலும்பை தொட்ட தலை.

முத்தம்மாவால் பேச முடியவில்லை. சத்தம் போட்டு அழுதால் போலீஸ்காரர்கள் அடிப்பார்கள் என்று பயந் தாளோ என்னவோ... முந்தானை முனையை பந்துபோல் சுருட்டி வாய்க்குள் திணித்தபடியே குலுங்கினாள். சுந்தரம் ஆவேசமாகப் பேசினார்.

''கவலப்படாதிங்க சார்! எனக்கும் பெரிய இடத்துல ஆள் இருக்காங்க, ஒங்களையும் மீட்டி பேக்டரியையும் மீட்டிக் காட்டுறேன்! முத்தம்மா, எல்லா விஷயத்தையும் சொன்னாள். வேணுமுன்னால் பாருங்க. நீங்க நிற்கிற இடத்துல—பாஸ்கரும், அவள் மனைவியும் நிற்கப் போறாங்க!''

முத்தம்மா விக்கி விக்கிப் பேசினாள்.

''நீங்களும் அம்மாவும் நைட்ல வந்தப்போ, மைதிலி என்னை ஒரு நாளும் இல்லாத திருநாளாய் வீட்டுக்குப் போகச் சொன்னதில் ஆச்சரியம் தாங்க முடியல! அப்புறம் அம்மா செத்தது தெரிந்து, நான் வீட்டுக்கு வந்தப்போ, மைதிலி சும்மா அழுதுகிட்டே, ஆம்புடையான் காதை அடிக்கடி கடிச்சாள். அப்போதான்—எனக்கு சந்தேகம் வந்தது. மைதிலி அம்மாவுக்கு பால் கொடுத்துட்டுக் கழுவாமல் போட்ட டம்ளரை எடுத்து வச்சிருக்கேன். இது சந்தேகமில்லாமல் கொலை சாமி! ஒன் மச்சானும் மைதிலியும் அம்மாவை கூட்டாய் கொலை செய்திருக் காங்க. சொத்துக்கு ஆசைப்பட்டு— ஒங்க ஒரே சொத்தை கொன்னுட்டாங்கய்யா! நீங்களும் அம்மாவுமாய் சேர்ந்து எனக்காக வாதாடுனது இன்னும் இந்தப் பாழும் மனசில் அப்படியே நிற்கிறது சாமி!''

முத்தம்மா கேவினாள். மீண்டும் தொடர்ந்தாள்:

''கவலப்படாதிங்க சாமி! ஒங்களுக்கே இந்த நிலைன்னா... ஒங்களை இப்படி ஆக்குனவங்களுக்கு என்ன கதியோ? நாங்க இதை விடப்போவதில்லை. இந்த சத்தியத்தை ஜெயிக்க முடியாது! சத்தியத்துக்குக் கட்டுப் படுறவங்களுக்கு, சத்தியமும் கட்டுப்பட்டே ஆகணும்.''

முத்தம்மா— முற்றுப்பெறாத போராட்டத்துக்கு முன்னுரை கூறிவிட்டு செல்வத்தையே பார்த்தாள். அவன் அவளை ஒருகணம் ஆச்சரியமாகப் பார்த்துவிட்டு, மறு கணம் தலையைத் தொங்கப் போட்டான்.

பானுவின் ஆயுள் முடிந்த பிறகு, தன்து ஆயுளே ஒரு தண்டனையானதால், இனிமேல் தூக்குத் தண்டனை கிடைத்தாலும் அது பெரிதல்ல என்பதுபோல், அவன் கண்கள் உள்நோக்கிப் பார்த்தன—தங்களைத் தாங்களே பார்ப்பதுபோல் தோன்றின. சுந்தரத்தாலும் அவனைப் புரியமுடியவில்லை. அதேசமயம் அவனுள் இருந்த சத்தியம் புரிந்தது.

சுந்தரமும், முத்தம்மாவும் ஆவேசமாக வெளியேறி னார்கள். ஆகவேண்டிய ஆட்களைப் பார்ப்பதற்காக, அணி வகுத்து நடப்பதுபோல் நடந்தார்கள். நடையே மூச்சாக, மூச்சே நடையாக முற்போக்காய் நடந்தார்கள்.

செல்வத்தின் காதில், முத்தம்மா பேசியது, பானு பேசுவதுபோல் இப்போது ஒலித்தது. ஒலி ஒலியாய், வளையல் தாள லயத்தோடு, நம்பிக்கை முதலில் கேட்டது.

'சத்தியத்துக்கு, கட்டுப்படுறவங்களுக்கு
சத்தியமும் கட்டுப்பட்டே ஆகணும்'.

பிற்பகல்...

1

கண்டக்டர்கள், 'டபுள் விசில்' கொடுத்து ஓடுகின்ற காலம். பல்லவ பஸ் சக்கரவர்த்தி உதயமாகாத காலம். பஸ்கள் ஒன்றை ஒன்று முண்டியடித்து, மோதாக் குறையாய், தலைவிரி கோலமாய், தலையைத் துண்டிக்கும் கோலமாய் ஓடாத காலம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மாணவ—பஸ் ஊழியர் மகாயுத்தங்கள் தோன்றாத காலம்.

அப்போது சுடுகாடுபோல் இருந்த அடையாறு சாலையில், நாணப்பட்டு மெதுவாய் நடக்கும் கல்யாணப் பெண்ணைப்போல், மெதுவாகப் போய்கொண்டிருந்த அந்த அரசாங்க பஸ்ஸை, ஒரு சுற்றுலா பஸ் முந்த முயன்றபோது, பெண்கள் இருக்கையில், முதல் வரிசையில் அந்தப் பக்கமும் இந்தப் பக்கமும் எவரும் உட்கார முடியாதபடி நடுவில் அமர்ந்திருந்த மோகினி, ''என்ன டிரைவர், காலேஜ் பசங்க பஸ்... நம்ம பஸ்ஸை ஓவர்டேக் பண்றதா... நீங்க அத பொறுத்துக்கிட்டு இருக்கிறதா? சுத்த மோசம்!'' என்று குரல் கொடுத்ததும், 'ஸ்டியரிங்கில்' தலையை வைத்துத் தூங்கலாமா என்று சிந்திப்பவர்போல் கிழட்டு மாடு மாதிரி 'அம்பேலாக' இருந்த டிரைவர், குரல் வந்த திசையை எரிச்சலோடு பார்த்தார். குரல் கொடுத்தவள் இருபது வயதுக்காரி என்பதாலும், அவளின் எழிலான அதரங்கள் கெஞ்சுவதுபோல் பார்த்ததையும் நளினத்தோடு நாணமுங்

கொண்டதுபோல் ஒயிலாகத் தோன்றிய கரங்கள், 'வேகமாய் ஓட்டுங்க...' என்ற இனிமையான குரலுக்குத் தட்டாமல் தாளம் போடுவதுபோல் லேசாக ஆடுவதையும், அவள் கால்மேல் கால்போட்டு இருந்த காட்சியையும் பார்த்த கிழட்டு டிரைவருக்கு உற்சாகம் பிறந்திருக்க வேண்டும்.

இல்லையென்றால் அவரைவிடக் கிழடு தாண்டிய, பாழடைந்த பல்லக்கு போல் தோன்றிய அந்த பஸ்ஸை, வலது பக்கமாய் ஒடித்து, இடது பக்கமாய் நகர்த்தி, பிளாட்பாரத்தில் நின்றவர்கள் ஓடும்படியும், நடந்தவர்கள் நிற்கும்படியும் அனாவசியமாக ஓட்டியிருக்கமாட்டார். ''அங்க முத்து தங்கமுத்து தண்ணிக்குப் போனாளாம்...'' என்றும், 'மெடிகல் காலேஜ் லேடி— ஒன் ஸ்டெதாஸ் கோப்பைத் தாடி' என்றும் கல்லூரி மாணவர்கள் ஆடிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் கும்மாளமிட, கம்பீரமாகப் போய்க்கொண்டிருந்ததை அறிய சுற்றுலா பஸ்ஸை ஓவர்டேக் செய்திருக்கமாட்டார்.

கல்லூரி மாணவர்கள், சுற்றுலா பஸ் பாகனைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து குரல் கொடுத்தாலும், 'ஓவர்டைம்' சம்பளம் வாங்க நினைத்த டிரைவர், ''நம்மளால இவ்வளவுதான் ஓட்ட முடியும். வேணுமுன்னா நீங்க ஓட்டுங்க'' என்று சொன்னதும் மட்டுமில்லாமல், மாணவர்கள் கேட்டதுக்கு அபராதம் விதிப்பவர்போல் வண்டியை மெதுவாய் ஓட்டினார். என்றாலும், பஸ் ஸ்டாப்பில் நின்ற அரசாங்க பஸ்ஸை முந்திக்கொண்டு, அந்த சுற்றுலா பஸ் போனபோது மாணவர்கள், தங்கள் பஸ் வெற்றி பெற்றுவிட்டதுபோல் 'டப்பா பஸ்... டப்பா பஸ்...' என்று மோகினியின் பஸ்ஸைக் கிண்டல் செய்து, வெளியே தெரியும்படி கைகளை ஆட்டினார்கள்.

மோகினி, டிரைவரை தான் சம்பளம் கொடுக்கும் சொந்த டிரைவராக நினைத்தவள்போல், ''வண்டிய

சீக்கிரமா எடும் தாத்தா! அந்தப் பசங்க கையை ஒடிக்கிறது மாதிரி உரசிக்கொண்டு போங்க ப்ளீஸ்! சீக்கிரமா ஸ்டார்ட் பண்ணுங்கோ'' என்றாள். 'ஒனக்கேண்டி திமிரு!' என்பது மாதிரி இதர பெண்களும், 'சரியான ராங்கிக்காரி' என்று கிழட்டுப் பிரயாணிகளும், 'நாமும் டிரைவரை உற்சாகப் படுத்தலாமா' என்று அசல் இளைஞர்களும் இளைஞர் களாக தங்களை இன்னமும் நினைத்துக்கொண்டிருந்த முப்பத்தைந்து வயதுக்காரர்களும், சிந்தித்து தங்கள் சிந்தனைகளுக்கு ஏற்றாற்போல் முகபாவங்களைக் கோணல் மாணல்களாக வைத்துக்கொண்டிருந்தபோது, 'தாத்தா' என்ற வார்த்தையைத் தகாத வார்த்தையாக எடுத்துக் கொண்ட டிரைவர், தான் தாத்தா இல்லை என்பதை நிரூபிக்க நினைத்தவராய், ஆக்ஸிலேட்டரை அழுத்த சுற்றுலா பஸ் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டது. மோகினி இப் போது மாணவ—பிரயாணிகளைப் பார்த்து நமுட்டுச் சிரிப்புடன் 'டாடா' காட்டியபோது, இதர பிரயாணிகள் முகத்திலும் களை கொட்டியது. அவர்களும், மாணவர் களுக்கு 'டாடா காட்டிவிட்டு, மோகினியை பிர்லாவின் பேத்தியைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்தார்கள்.

ஆனால் சீனிவாசன் அவளை அப்படிப் பார்க்கவில்லை. அவள் பார்வை, தன் பக்கம் திரும்பும் போதெல்லாம் தன் ஆள்காட்டி விரலை எடுத்து நெஞ்சைத் தொட்டுவிட்டு, பின்பு அதே விரலை லேசாகத் தூக்கி வட்டம்மாதிரி செய்து, பின்பு நேராக நீட்டி அவள் இருக்கைக்கருகே இருந்த காலி இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டி கண்களால் கெஞ்சினான். அதாவது, அவளருகே தான் வந்து அமரலாமா என்று சமிக்ஞை காட்டுகிறானாம். மோகினி அந்த சமிக்ஞையை கண்டுக்காமல் இருந்தபோது இன்னொரு சீட்டில் உட் கார்ந்திருந்த ஒரு போலீஸ்காரர், காலி இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டியவனை 'காலியாக' நினைத்து, கேஸ் கிடைக்கப் போகிற—அதுவும் மாதக் கடைசியில் கிடைக்கப் போகிற— பெருமிதத்தில் அவனை நோக்கி நகர்ந்தபோது, விஷயத்

தைப் புரிந்துகொண்ட மோகினி 'பேசாம அங்கேயே உட்காருங்க' என்பது மாதிரி வலதுகையைத் தூக்கி, விரல்களை தாழ்த்தி ஒரு அழுத்தம் கொடுத்தாள். அந்த சமிக்ஞையைப் போலீஸ்காரர் பார்த்தபடி என்பது மாதிரியும், அந்த சிவப்புத் தொப்பியைப் பார்த்தாள். சிவப்புத் தொப்பிக்கும் புரிந்திருக்க வேண்டும். இல்லையானால் தொப்பியைக் கழற்றிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, வேறு எதற்கோ நகரப் போனவர்போல் அவர் இன்னொரு 'ரோவில்' போய் உட்கார்ந்திருக்க மாட்டார்.

சீனிவாசனுக்கு அவளருகே உட்கார வேண்டும் போலிருந்தது. அப்படி அவன் உட்காருவான் என்று நினைத்தவள் போல், பாதி இடத்தை 'வேகன்ஸியாக' வைக்காமல் மோகினி படர்ந்து உட்கார்ந்திருந்ததன் மர்மம், போலீஸ்காரருக்குப் புரிந்தது. சாதுவான முகபாவத்துடனும், சந்தன நேர்த்தியுடனும், கொஞ்சம் நோஞ்சான்போல் தோன்றினாலும், களைகாட்டும் நயனத்துடன் தோன்றிய சீனிவாசனை மோகினியுடன் மனதுக்குள் ஜோடி சேர்த்து, போலீஸ்காரர் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டார்.

பஸ் மெரீனா ஸ்டாப்பிங்கில் நின்றது. முதலில் இறங்கிய சீனிவாசன், இறங்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாமல், அந்த ஸ்டாப்பில் ஏறிய ஒருத்தியின் கைக்குழந்தையின் கன்னங்களைச் செல்லமாகக் கிள்ளிக்கொண்டு, தன்னை மறந்து நின்ற மோகினியை கண்ணடித்தான். 'இறங்கு... என்பது மாதிரி, தலையை ஏற்றி இறக்கி ஆட்டினான். ஆனால் மோகினியோ, அந்தக் குழந்தை சிரிப்பதில் தன்னை மறந்து, அதன் உதடுகளை கையால் அழுத்திக்கொண்டிருந்தாள்.

டிரைவர், சீனிவாசன் கையைக் காலை ஆட்டுவதைப் பார்த்தார். 'பயல் இங்கயே நிக்கட்டும்... நாம ஆக்ஸிலேட்டரை அழுத்தலாமா' என்றுகூட நினைத்தார்.

பின்னர் அப்படி நினைத்ததற்குப் பிராயச்சித்தமாக 'சிவ சிவா...' என்று மனதுக்குள் சொல்லிக்கொண்டே மோகினி யைப் பார்த்து, ''பாப்பா...இங்கதானமா நீ இறங்கணும்?'' என்று கேட்டபோது, மோகினி அப்போதுதான் நினைவு வந்தவள்போல், அந்தக் குழந்தையைப் பிரிய மனமில் லாமல் அதன் தலைமுடியைத் தடவிவிட்டு இறங்கினாள்.

இருவரும் காதலர் பாதை வழியாக நடந்தார்கள். 'எவ்வளவு அழகா இருக்கு... எவ்வளவு அழகா இருக்கு' என்று சொல்லிக்கொண்டே மோகினி, சீனிவாசனைப் பார்த்தாள். சீனி பதில் பேசாமல் இருப்பானா? இருக்க வில்லை.

'இந்த சட்டைதானே... கெஜம் நாற்பது ரூபா; நல்லா இல்லாம எப்படி இருக்கும்?''

''மண்ணாங்கட்டி. நான் பஸ்லே பார்த்தேனே...அந்தக் குழந்தையச் சொன்னேன். குறஞ்சது இன்னும் ஒரு வாரத் துககு அந்தப் பையனை என்னால மறக்க முடியாது.'

'அந்தப் பையன் கிடக்கிறான் விடு! இப்ப இந்தப் பையனப் பாரு!'

'நீங்க .. உண்மையிலேயே பையன்தான்... இன்னும் மெச்சூரிட்டி வரல!'

'ஏன் அப்படிச் சொல்றே...'

'பின்ன என்னவாம்... பஸ்ல நாலுபேரு பாக்றாப்போல அப்படித்தான் கையைக் கால ஆட்டுறதா...'

சீனிவாசன் 'நீ மட்டும் ஆண்பிள்ளமாதிரி ஓவர்டேக் பண்ணும்படியா டிரைவர்கிட்ட சொல்லலாமா...' என்று கேட்கலாமா என்று நினைத்தான். அப்படிச் சொன்னால் அவள் அங்கேயே அவனை விட்டுவிட்டுப் போய்விடுவாள் என்ற 'ரியாக்ஷனை' நினைத்து வயதுவராத பையன்மாதிரி அவளுக்கு இணையாக நடக்கப் பயந்தவன்போல் பின்னால் நடந்தான்.

இருவரும் ஒரு தோணிக்கருகே வந்து உட்கார்ந்தார்கள். காலை ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாக மடக்கி இடது கையை ஊன்றி அதில் லேசாகச் சாய்ந்துகொண்டு உட்கார்ந்த மோகினி, வலது கையால் தன்னைச் சுற்றி ஒரு வட்டக் கோட்டைப் போட்டாள். சீனிவாசனுக்கு அந்தக் கோட்டின் அர்த்தம் புரியும். அந்தக் கோட்டுக்கு உள்ளே அவனோ அவன் கைகால்களோ போகக்கூடாது என்கிற தடைக்கோடு அது.

'இன்னிக்கி இந்தக் கோட்டைத் தாண்டி வராட்டா என்பேரு சீனியில்ல' என்று தினமும் சொல்லி பின்னர் அவள் கண்களின் உருட்டலுக்குப் பயந்து, கிழித்த கோட்டைத் தாண்டாத அவன், அன்று பேசாமல் 'சவலைப் பிள்ளைமாதிரி' உட்கார்ந்திருந்ததில் மோகினி ஆச்சரியப் பட்டாள். சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள்.

'ஏன் உம்முன்னு இருக்கிங்க! என்ன வந்தது உங்களுக்கு?'

'அவனவன் காதலிச்ச மூணு நாளையில் ஒண்ணா உக்காருராங்க. தோளோட தோள் இடிக்கும்படியா நடக் கறாங்க. நீ என்னடான்னா...

'சொல்லுங்க! என்னடான்னா...

'என்னை நீ நேராவே 'டா' போடலாமே...

'அளவுக்கு மீறிப்போனா அதுவும் போடுவேன் இல்ல. சொல்ல வந்ததைச் சொல்லுங்க.'

'நீயே சொல்லு; நாம மூணு வருஷமா பழகுறோம். ஒரு நாளாவது உன் பக்கத்துல உட்கார விடுறியா!'

'நெருப்பைப் பஞ்சு பக்கத்துல விடப்படாது.

'எதுக்கும் பொருத்தமா பேசிடுவே! என் மனசு ஒனக்கு புரியமாட்டேங்குது. ஒன் பக்கத்துல உட்கார்ந்து சினிமா

வுக்குப் போகணும்னு மூணு வருஷமா நினைக்கிறேன். முடிஞ்சுதா. உண்மையிலேயே நீ ஒரு யந்திரமா இருப்பி யோன்னுகூட நினைக்கத் தோணுது!''

மோகினி அவனை யந்திரம்போல ஆடாது அசையாது பார்த்தாள் அந்தப் பார்வையில் அவன் யந்திரமயமானவன் போல் இருந்தபோது, 'அப்பாகிட்ட சொல்லிட்டிங்களா' என்றாள் அமைதியாக. சீனிவாசன் பேசாமல் இருந்தான். மோகினி பொரிந்தாள்.

'எத்தன தடவங்க ஒங்களுக்குச் சொல்றது. அப்பா கிட்ட சொல்லிக் கல்யாணம் பண்ணிக்கத் தைரியம் இல்லை. என்கிட்ட காட்டற கோபத்தை அவர்கிட்ட காட்டியிருந்தா நான் இப்படிக் கோபப்படவேண்டிய அவசியம் வந்திருக் காது. இன்னைக்கு எனக்கு ரெண்டுல ஒண்ணு தெரியணும். ஒங்களால எனக்குத் தாலிகட்ட முடியுமா முடியாதா? ஒங்களால வெட்டியா இருக்கவும் முடியாது, என்னால வெட்டியா வரவும் முடியாது. ஒரு தாலிக்கயிறு இல்லாத தால நான் படுற பாடு எனக்குத்தான் தெரியும்!'

'என்ன சொல்ற?'

'சுண்டக்காய்க்கு உப்பில்லென்னு சொல்றேன். எங்க மானேஜர் சுந்தரத்தோட பார்வை சரியில்ல! பாவிப்பய சொந்த பெண்டாட்டியகூட அப்டிப் பார்க்கமாட்டான். அப்டி உரிமையோட பேசமாட்டான். ஒரு தாலிக்கயிறு இருந்தாலாவது மனம் மாறுகிறானான்னு பாக்கப் போறேன்!'

'நான்தான் ஒனக்குப் படிச்சிப் படிச்சிச் சொன்னேன். அவன் கூப்புடுற நேரத்துல்லாம் ஆபீஸ் ஆபீஸின்னு போனா இப்படித்தான் நடக்கும்!'

'என்னங்க நீங்க, பையன்மாதிரி பேசுறீங்க. எங்க கம்பெனில...'

என்டயர் பப்ளிஸிட்டியயே நாங்க்தான் பாத்துக்கிறோம். பப்ளிஸிட்டி மினுங்கணும்னா அதுல வேல பார்க்கிறவங்க கசங்குனாத்தான் முடியும். ஒங்களுக்குப் புரியும் படியாவே ஒரு உதாரணம் சொல்றேன். நீங்க சாப்பிடுற மசால்தோசை சூடா வரணுமுன்னா தோசை போடுறவரு நெருப்பு பக்கத்துல சூடு படாம இருக்க முடியுமா? எங்களுக்குக் கஸ்டமர்தான் முக்கியமே தவிர கஷ்டங்கள் முக்கியமல்ல. உங்கமாதிரி அஸிஸ்டெண்ட் மானேஜர் மாதிரி உத்தியோகமுன்னா பரவாயில்ல. பவர் இல்லாத போஸ்ட்டு. பப்ளிஸிட்டி வேலை. ஆனால் அதை பவர்புல் போஸ்டாயும் மாத்த முடியும். சும்மா சொல்லப்படாது. அந்த ஆளு சுந்தரம் வேலயில எமன். அதனாலயே எனக்கு அவர்கிட்ட மரியாதை. அந்த மரியாதையை அவன் மரியாதை கெட்ட தரமா நினைக்கிறான்!'

'போகட்டும். நீ ஏன் அவன் வீட்டுக்குப் போற!'

'என்னங்க நீங்க, இன்னும் நான் கன்ஃபர்ம் ஆகலை. நோயாளியான அம்மா, ஜாதகம் தவிர எதையும் படிக்கத் தெரியாத அப்பா, இவங்களைக் காப்பாத்துற பொறுப்பு என்னோடது. கேஷுவல் வேலய என்னால எப்டி கேஷுவலா எடுத்துக்க முடியும்? அது போகட்டும். இன்னிக்கி ரெண்டுல ஒண்ணு தெரியணும். ஒங்களால என் கழுத்துல தாலி கட்ட முடியுமா முடியாதா? சொல்லுங்க!'

'மோகினி! பிளட்பிரஷர் தொத்து வியாதியா?'

'ஏன் சம்பந்தமில்லாம உளறுறீங்க.'

'அப்பாவுக்கு இருக்கிற பிளட் பிரஷ்ஷர்ல அவர் கத்துற துலயும் திட்டுறதுலயும் எங்களுக்கும் பிளட்பிரஷர் வந்துடும் போலிருக்கு. அம்மாவுக்குக் கிட்டத்தட்ட வந்துட்டுது.'

'அதாவது ஒங்களால அப்பாகிட்டச் சொல்ல முடியாது. அவ்வளவுதானே?'

'பிளீஸ்... எழுந்திருக்காதே! அம்மா காதுல ஒரு நாள் போட்டேன். அவள் அப்பா காதுல போட்டாள். அவ்வளவு தான். அவரு போட்ட கூச்சலில் என் அம்மா என்கிட்ட வந்து 'டேய்...உன்னிஷ்டமா கல்யாணம் நடந்தா இந்த வீட்ல அதுக்கு முன்னாலயோ, பின்னாலேயோ ஒரு இழவு தாண்டா நடக்கும்'னு அழுதுகிட்டே சொன்னாள். அதனாலதான் யோசிக்கிறேன். அப்பா வாழ்க்கையில ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டவரு. சொந்தக்காரங்களால மோசம் போனவரு. ஆபீஸ்ல உண்மையா இருந்ததுனால புரமோஷன் இல்லாம அழுத்தி வச்சிருக்காங்க. இதனால எந்தப் பிரசினையையும் தன் மானத்துக்கு விடப்பட்ட சவாலா நினைக்கிறவரு. அதனாலதான் யோசிக்கிறேன்.'

'என்னங்க நீங்க... எங்கப்பாகூட வாழ்க்கையில ஏமாந்து போனவராம்! தஞ்சாவூர்ல நிறைய சொத்து இருந்திருக்கு! அவ்வளவையும் எவள் எவளுக்கெல்லாமோ எழுதிக்குடுத்து... ரொம்ப அப்பாவி அம்மா எனக்கு விவரம் தெரிஞ்ச நாளையில இருந்து ஒரே படுக்கைதான்.'

மோகினி அவனையே பார்த்தாள். சிரிப்பவள்போல் சிறிது கண்களை மூடினாள். பிறகு முதன்முதலாக அவன் பெருவிரலை லேசாகப் பிடித்துக்கொண்டே, ''மனிதர்கள்ல நல்லவங்கன்னும் கிடையாது. கெட்டவங்கன்னும் கிடை யாது. சொல்ற விதமாச் சொன்னா எல்லாரையும் நம்ம பக்கம் இழுத்துடலாம். நீங்க சரியான மண் குதிரை.'

'நான் நிலைமையைச் சொன்ன பிறகும் நீ இப்படிப் பேசினா எப்டி?'

'எப்டின்னு சொல்றேன் கேளுங்க. நான் பப்ளிஸிட்டி வேலையில் இருக்கிறவள். ஆட்களை எப்படி 'கவர்' பண்றது என்கிற டெக்னிக் தெரிஞ்சவள். ஒரு ஆளோட இமேஜை ஊதவச்சா அதுக்குள்ளே இருக்கிறத நம்ம இஷ்டத்துக்கு மாத்திட முடியும். நீங்க ஒங்க அப்பாவோட சுபாவத்தை

சொன்னது மாதிரி உங்க குடும்பத்தைப் பத்தி எல்லா விவரமும் சொல்லுங்க. அவங்கள எனக்குச் சாதகமா மாத்திக் காட்டுறேனா இல்லையான்னு பாருங்க. ஆனால் ஒண்ணு, ஒங்க அப்பாகிட்ட போய் 'அப்பா, அப்பா, எனக்குப் பிடிச்ச பெண்ணை ஒரு தடவை ஒரே ஒரு தடவ பாருங்க. அதுக்கப்புறமும் ஒங்களுக்குப் பிடிக்கலன்னா எனக்கு வேண்டாமுன்னு' ஒரு வார்த்த போட்டுவையுங்க.'

'டிரை பண்றேன்!'

'அதப்பத்தி எனக்குத் தெரியாது. வார வெள்ளிக் கிழமை நான் ஒங்க வீட்டுக்கு வரேன்!

சீனிவாசன் அவள் அருகில் நெருங்கிக்கொண்டான். யாரும் இல்லாத அந்த இடத்தில், வீட்டு விவரங்களை, ரகசியமாகச் சொன்னான். மோகினியிடம் புதிய உறுதி பிறந்தது. அவளை விரும்பாத ஒருவர் இருக்க முடியுமா? பார்த்துடலாம். பாத்துட வேண்டியதுதான்.

மோகினி, கால்களில் கைகளை ஊன்றிக்கொண்டே எழுந்தாள். சீனிவாசன், சற்றுத் துணிச்சலோடு அவள் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு எழுந்தான். பின்னர் அப்போதே கல்யாணமாகி விட்டதுபோன்ற உரிமையில், 'இனிமே சுந்தரம் வீட்டுக்குப் போகாதே' என்றான்.

'அந்த மாமி நல்லவர். சுந்தரத்தின் பையன் ஒருவன்... நாலு வயசு இருக்கும். அவன் ஆன்ட்டின்னு கூப்பிடும்போது எனக்கு இந்த உலகமே தூசி மாதிரி தெரியும். நான் அந்த வார்த்தய கேக்கத்தான் போறேன்! அந்த ஆளு என்ன டான்னா என் 'ஆன்ட்டி' நிலமையை எக்ஸ்பிளாயிட் பண்ணப் பாக்குறான்!'

'எதுக்கும் நீ...'

'நீங்க எனக்கு ஒண்ணும் சொல்லாண்டாம். நீங்க மட்டும் என் கழுத்துல ஒரு மஞ்சள் கயிற்ற போட்டுடுங்க. அப்புறம் பாருங்க அந்த சுந்தரம் என்ன பாடுபடப் போறான்னு!'

மோனாலிஸா புன்னகை தவழ நடந்த மோகினிக்கு. திருமணத்தைவிட, திருமணத்திற்கு அவன் குடும்பத்தினரைச் சம்மதிக்க வைப்பது தன் திறமைக்கும் சுய மரியாதைக்கும் ஒரு பரீட்சையாக நினைத்து நடந்தாள்.

அந்தப் பரீட்சை எப்படி இருக்கும் என்பதற்குக் கட்டியங் கூறுவதுபோல், சந்திரன், அக்கினிப் பிழம்பாக, வித்தியாசமான தோற்றத்தில் தோன்றியது.

2

அந்தக் கார் வாசலுக்கு முன்னால் வந்தபிறகும் அங்கே நிற்க வேண்டுமென்ற அனுமானத்துடன், இருபதடி தூரத்துக்கு முன்னதாகவே சீனிவாசன் பிரேக் மீது காலை அட்டை மாதிரி உதைத்துக்கொண்டு ஒட்டி வைத்திருந்தாலும், அது என்னமோ, வாசலுக்கு அப்பால் பதினைந்தடிவரை நொண்டியடித்துக்கொண்டு நின்றது. அதுவரை அவனையும், அவனது 'இவளையும்' எதிர்பார்த்து வீட்டுக்குள்ளேயே நின்றுகொண்டிருந்தவர்கள், கார் நிற்பதைப் பார்த்ததும் வாசலுக்கு வந்தார்கள்.

பின் ஸீட்டில் இருந்து இறங்கிய மோகினி தோளோடு சேர்ந்து முழங்கைகள் வரை சேலையை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டபோது வீட்டு வராந்தாவில் நின்ற கனகம்மாள், பையனின் வருங்கால மனைவியை இம்ப்ரஸ் செய்ய நினைத்தவள்போல் தன் புடவைத் தலைப்பை முழங்கைக்கு அப்பாலும் கொண்டு வர முயற்சித்து, அது முடியாமல் போகவே கைகளைப் புடவைக்குள் மடக்கிக்கொண்டாள். கல்லூரிக்காரன் சபாபதி, வழக்கத்திற்கு விரோதமாக சட்டைப் பொத்தான்களை மாட்டிக்கொண்டதுடன், டைட்

பேண்ட் போடாமல் லுங்கி கட்டிக்கொண்டதற்காகச் சங்கடப்பட்டவன்போல், லுங்கியைக் கிழிக்கப்போறவன் போல் அதைத் தொடையில் அழுந்தத் தேய்த்தான். பி.யூ.ஸி.க்காரியான உஷா, காரிலிருந்து இறங்கியவளை வரவேற்பதுபோல், ஒரு புன்னகையை உலவ விட்டாள். கல்லூரியில் சமூக சேவை அணியில் உள்ள அவளுக்கு காரண மில்லாமல் புன்னகை செய்வது பழகிப்போனதால், இப்பொழுது காரணத்தோடு புன்னகை செய்வது எளிதாக இருந்தது. பி.எஸ் ஸி. முடித்துவிட்டு, தனக்கு எ. எஸ்.ஸி. படிக்க இடம் கிடைக்காததால் உலகில் அணுவாயுதப் போர் நடந்தாலும் அதை வரவேற்கத் துடிப்பவள்போல் தோன்றிய கமலா, முகத்தைத் தூக்கிவிட்டு பின்னால் அதை இறக்கிக்கொண்டாள். இதுதான் அவளின் உயர்ந்தபட்ச வரவேற்பு.

மோகினி, அளவான இடைவெளியில் அழகு குலுங்க நடந்துபோய், சீனிவாசன் அவளுக்கு இணையாக நடக்க விரும்பி, நடக்கமுடியாமல் முன்னால் போயும், பின்னால் கால்களை நகர்த்தி அவளுக்கு ஏற்றாற்போல் 'அட்ஜஸ்ட்' செய்து கொண்டும் நடந்தான். வீட்டுக்குரியவர்கள் அனைவரும் அந்த ஜோடியை அளவெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'இந்த அண்ணா சரியான விளக்கெண்ணெய். அவளை மாதிரிதான் அழகா இருக்க முடியாது; டிரஸ்ஸாவது ஒழுங்கா போட்டிருக்கலாம். இவனும் இவன் தொளதொள பேண்டும், சகிக்கல' என்று சகிக்க முடியாமல் உஷா சபாபதியின் காதை மைக் மாதிரி நினைத்துக்கொண்டு பேசிக் கொண்டே போனாள்.

'என் பையன் நிறத்துக்கு இவள் கொஞ்சம் மட்டமின்னாலும் பரவாயில்லை. இவனுக்குன்னு பிறந்தவள் மாதிரியே இருக்காளே' என்று பொன்குஞ்சைப் பெற்ற கலகம் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டாள். சிறிது 'இன்டிபரன்டாக' இருந்த கமலாகூட மோகினியைப் பார்த்ததும் தாற்காலிகமாக எம்.எஸ்.ஸியை மறந்தாள்.

இருபது வயதுக்கேற்ற வளர்ச்சி. மாநிறம். என்றாலும் நிறமா' என்று அந்த வார்த்தையைத் தலை கீழாகப் போட்டு சொல்லமுடியாத வண்ணம், அழகைத் தேக்கி வைத்திருந்த கண்கள் அங்குமிங்கும் ஆலவட்டமிட்டபோது அழகனைத்தும், பூமி சூரியனைச் சுற்றுவதுபோல் அந்தக் கண்களைச் சுற்றுவது போன்ற பிரமையை உண்டு பண்ணும். அந்தப் பிரமையைக் கலைக்காமலும் மேலும் வலுப்படுத்தும் கூர்மையாக முடியாமல் வட்டக்கோடு போல் முடியும் மூக்கு; 'ஹேங்கரின்' மேல் பகுதி மாதிரி, வளைவது தெரியாமல் வளைந்திருந்த மேல் உதடும், அதைத் தாங்கிக் கொண்டிருப்பது போல் நேர்க்கோடு போல இருந்த கீழ் உதடும், வெண்மைப் பற்களை அடக்கி வைத்திருக்கும் அழகான ஆணவத்தைக் காட்டும் தோரணை, அந்த பௌவியமான நடையில், தன் கனபரிமாணத்தைக் குறைத்துக் கொண்டிருந்தது.

மோகினி வீட்டு வாசலைத் தாண்டி உள்ளே வந்ததும், 'வாம்மா...' என்று அன்பு கனிய வரவேற்ற கனகம்மாள் உடனே தலைகுனிய வேண்டியதாயிற்று. ஏனென்றால், அவள் மேற்கொண்டு வரவேற்பு வார்த்தைகளைப் பேசப் போனபோது மோகினி இரண்டு கைகளையும் குவித்து அவள் பாதத்தைத் தொட்டதால், கனகம்மாள் குனிந்து, அவள் தோள்களைப் பற்றி நிமிர்த்தி, லேசாக அணைத்துக் கொண்டாள்.

மோகினி குடும்பத்தாரை உற்று நோக்கினாள். முதலில் மொத்தமாக, எல்லோரையும் 'பேர்ட்ஸ் ஐ வியூவில்' பார்த்துவிட்டு, பிறகு ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியாகப் பார்த்தாள். புன்னகை புத்திரி உஷா ஏதோ பேசப் போனாள். அதற்குள் மோகினி சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள்:

''நீதானே உஷா? ஏம்மா, இங்கிலீஷ்ல குறைவா மார்க் எடுத்திருக்கியாமே! இங்லீஷ் இண்டர் நாஷனல் லாங்க்வேஜ். கவனிச்சுப் படி!''

அவளிடம் தன் 'இன்டலிஜன்ஸைக்' காட்டத் துடித்த உஷா, இப்போது தாழ்மை மனப்பான்மையில் தவித்தாள். 'இந்த அண்ணா சரியான முசுடு. காதலிகிட்ட தன்னப்பத்தி பேசாம என்னப்பத்தி பேசினா என்ன அர்த்தம்?' என்று முதலில் முனகிக் கொண்டாள். பிறகு ''நான் இங்லீஷைப் பொறுத்த அளவுல, எங்க பெரியண்ணா மாதிரிதான்.'' என்று சொல்லிவிட்டு அண்ணியாகப் போகிறவள் சிரிக்காமல் இருந்துவிடுவாளோ என்று தடுமாறியபோது, மோகினி கமலாவை நோட்டம் விட்டாள்.

''நீங்கதானே மிஸ் கமலா?''

சனியனே என்று அம்மாவாலும், மூதேவி என்று அப்பாவாலும், சிடுமூஞ்சி என்று உஷாவாலும், நேரடி வர்ணனையில் சிக்கித் தவிக்கும் கமலாவுக்கு, 'மிஸ்' என்ற வார்த்தை தேனாக ஒலித்தது. அந்த வார்த்தையை மிஸ் பண்ண விரும்பாதவள்போல் இன்னொரு தடவை கேட்க விரும்பினாள். அதோடு 'என் பேரு மிஸ் கமலான்னு எப்படித் தெரியும்?' என்று கூறி, தன் பெயருக்கு முன்னால் தானாகவே மிஸ் பட்டத்தைப் போட்டுக்கொண்டாள்.

மோகினி சிரித்துக்கொண்டே பேசினாள்.

''ஒங்கண்ணாவுக்கு நீங்கன்னா உயிரு, ஆமாம். எம். எஸ். ஸி. ஸீட் கிடைக்கலங்கறதுக்காக சரியாகக் கூட சாப்பிடாம இருக்கிங்களாமே. பரவாயில்லை. நெக்ஸ்ட் இயர்ல நான் மேடத்துக்கிட்ட சொல்லி வாங்கித் தந்திடுறேன்!''

எந்த மேடத்துக்கிட்ட என்று கேட்கப்போன கமலா, மோகினி லுங்கிக்காரத் தம்பியை நோட்டம் போடுவதைப் பார்த்து, தன் 'டர்னுக்கு'க் காத்திருக்க விரும்பியவள் போல், அவளுக்கருகே வந்து நின்று கொண்டாள். மருமகள் தன்னைப் பற்றி விசாரிப்பதற்கு எப்படி விடையளிக்க வேண்டும் என்று வாயில் வார்த்தைகளைச் சுமந்து கொண்

டிருந்த கனகம்மாள், அவள் பார்வை இளைய மகனிடம் போனதைப் பார்த்ததும், அடுப்பு இதற்குமேல் தாங்காது என்று நினைத்தவளாய் சமையலறைக்குள் போய்விட்டாள். கணவனுக்கு ஒரு தடவை உத்தியோகத்தில் சீனியாரிட்டி கொடுக்காததுபோல், தன் சீனியாரிட்டியும் பயனளிக்காமல் போனதில் அவளுக்கு வருத்தந்தான்.

லுங்கிக்காரன் திருதிருவென்று விழித்துக்கொண்டிருந்த போது, டென்னிஸ் நல்லா விளையாடுவீங்களாமே... டென்னிஸ் எப்ப வேணுமின்னாலும் கற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் எக்னாமிக்ஸை இப்ப மட்டுந்தான் கத்துக்க முடியும்.' என்று மோகினி சொன்னாள். லுங்கிக்காரன் இன்னொரு அறைக்குள் போக முயற்சித்தபோது. ''விளை யாட்டைப் படிப்பாய் நினைக்கிறதுல தப்பில்ல. ஆனால் படிப்பைத்தான் விளையாட்டா நினைக்கக்கூடாது. நான் சொல்றது ஒங்களுக்குப் புரியும்னு நினைக்கிறேன்'' என்று அவள் மேலும் சிரித்துக்கொண்டு மேலும் மேலும் பேசிய போது, சபாபதி அண்ணனை மேலுங்கீழும் பார்த்துக் கொண்டே கண்களால் அவனைப் பிறாண்டினான். அண்ணன்காரனோ மிகப்பெரிய லட்சியத்தை எட்டிப் பிடித்து விட்டவன்போல் இரண்டு கைகளையும் பின்னால் கட்டிக்கொண்டு வீட்டிற்குள்ளேயே 'உலா' வந்துகொண் டிருந்தான்.

மோகினி சமையலறைக்குள் நுழைந்தாள். பால் பாத்திரத்தை இறக்கப்போன கனகம்மாவை, கொஞ்சம் வன்முறையாகத் தள்ளிவிட்டு இவள் இறக்கி வைத்தாள். ''நீங்களும் இருக்கியளடி. இங்க வந்து பாருங்க!'' என்று கூச்சல் போட்டு, இரண்டு மகள்களின் கூட்டத்தைச் சேர்க்கப் போன அவளை, 'உஷ்' என்று வாயில் விரலை வைத்து அடக்கிவிட்டு, ''இப்ப இருமல் எப்படி அத்தே இருக்கு? நீங்க தினமும் சுக்கைத் தட்டிக் காப்பி போட்டு சாப் பிடணும். ஒரு மாதத்துல இருமல் போயிடும்'' என்று

ஆதரவாகக் கேட்டாள். கனகம்மாவால் மகிழ்ச்சியைத் தாங்க முடியவில்லை. இந்த ஐம்பது வயதில், அவள் கணவ ராகட்டும், பிள்ளையாகட்டும், இப்படி ஒரு தடவைகூடக் கேட்டதில்லை. இவள் பழகிய ஐந்து நிமிடத்தில் கேட்கக் கூடியதைக் கேட்டுட்டாளே! பெரியவனைப் பாசமில்லாத வன்னு நினைச்சது எவ்வளவு தப்பு? இவள்கிட்ட என்னோட கஷ்டத்த சொல்லியிருக்கானே!

கனகம்மா சிந்தித்துக்கொண்டு மட்டும் இருக்கவில்லை. சுக்கைத் தட்டிச் சாப்பிடச் சொன்ன மோகினியின் கன்னத் தைச் சுக்காக நினைத்து தடவிக்கொண்டிருந்தாள். மோகினி அவளிடமிருந்து விடுபட்டுக்கொண்டே, "மாமா எங்கேத்த இருக்கார்..." என்றாள்.

"அவர் ஒரு தனிப்பிறவி. எதையாவது ஒண்ணைச் செய்தார்னா அதையேதான் செய்துகிட்டிருப்பார். இடை யில என்ன வந்தாலும் அசையமாட்டாரு!"

"இப்போ என்ன பண்றார்?"

"எதையாவது பண்ணுவார். வா! அவருகிட்ட போக லாம். கண்ணில தூசிமாதிரி இருக்கு. தட்டிவிடும்மா."

மோகினியும், கனகம்மாவும் வராந்தாவின் ஓரத்தை ஒட்டியிருந்த அறைக்குள் நுழைந்தபோது, அருணாசலம் 'எதையாவது பண்ணாமல்' இவர்கள் என்ன பண்ணுகிறார் கள் என்பதைக் கவனித்துக்கொண்டு நிற்பவர்போல், கதவிடுக்கில் கண்களை விட்டுக்கொண்டு நின்றார். அவர் களைப் பார்த்ததும், கட்டிலை ஒட்டிப் போட்டுக்கொண் டிருந்த சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார். அறுபது வயதுக்காரர். இளமையில் 'ஆடாமல்' டென்னிஸ் போன்ற விளையாட்டுக்களை மட்டுமே ஆடியதைக் காட்டும் கட்டு மஸ்தான உடல். பனியனுடன் அவர் நின்ற தோரணை, யாருடனோ சண்டைக்குப் போகப்போகிறவர் போல் தோன்றியது.

மோகினி சட்டென்று குனிந்து அவர் காலைத் தொட்டாள். அவர் தூக்கி நிறுத்துவார் என்று எதிர்பார்த்தாள், அவர் குத்துக்கல் மாதிரி நின்றுகொண்டே இருந்ததால், மோகினி சுயமாகவே எழுந்தாள். அவர் முகத்தை நேராகப் பார்த்தாள். அவர் முகம் உணர்ச்சிவசமாகிக் கொண்டிருந்தது. மோகினி உணர்ச்சிகளைக் கொட்டினாள்

''காலுல ஏற்பட்ட காயம் இன்னும் ஆறலியாமே! டயாபெடிஸ்ஸா இருந்தாலும் இருக்கப் போவுது. எதுக்கும் டாக்டர்கிட்ட 'செக்கப்' பண்ணுங்கோ மாமா!''

அருணாசலம் பதில் சொல்வதற்கு முன்னதாகக் கனகம்மா முந்திக்கொண்டு, ''அதை ஏன் கேக்குற? டாக்டர் என்கிற வார்த்தய கேட்டாலே எரிஞ்சி விழுறார். போன வாரம் இப்படித்தான்...'' என்று இழுத்து இழுத்துப் பேசப் போனாள்.

அருணசலத்திற்கு அவள் பேச்சு சங்கடமாக இருந்ததோ அல்லது ஒரு சாக்காக இருந்ததோ தெரியவில்லை. ''சரி... சரி... உன் புகாருங்களை வெளில போயி பேசு'' என்றார் சிறிது கடுகடுப்புடன். மோகினிக்கு, அவர் அவளிடம் பேசாதது ஏமாற்றந்தான். கணவனின் இயல்பை உணர்ந்து வைத்திருந்த கனகம்மா, மோகினியின் தோளைக் கையால் தட்டி, கண்ணால் சைகை செய்து வெளியே வந்தாள். மோகினி கிழவனாரை நோட்டம் விட்டுக்கொண்டே பின்னால் வந்தாள்.

அதுவரை அவள் பிரிவைத் தாங்கியது பெரிய விஷயம் போல் உஷாவும், கமலாவும், சபாபதியும் மோகினியை மொய்த்துக் கொண்டார்கள். சீனிவாசன் அவர்களை ஒரு தடவையும், தன்னை ஒரு தடவையும் பெருமையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டான். அவன் இப்போது டைட் பேண்டில் இருந்தான்.

ஸ்வீட்டுகள் கொடுக்கப்பட்டன. காபிகள் குடிக்கப் பட்டன. மோகினி தான் கல்லூரியில் படித்த விதத்தை விளக்கிக் கொண்டிருந்தாள். பேச்சுவாக்கில் ''தலை என்னமா வலிக்குது'' என்று உஷா சொன்னபோது, 'அய்யய்யோ' என்று பதறிப்போய், அவள் தலையைத் தடவிவிட்டாள். கனகம்மாவின் புடவையில் இரண்டு சொட்டு காபி விழுந்தபோது, தன் இடுப்பில் செருகி வைத் திருந்த கைக்குட்டையை எடுத்துப் புடவையைத் துடைத்து விட்டாள். எல்லோரும் அவளை ஆச்சரியமாகவும், அவளைக் கொண்டு வந்தவனை அனாவசியமாகவும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றபோது, ''அய்யய்யோ... நேரமாயிட்டுது'' என்று சொல்லிவிட்டு அவள் எழுந்து, சீனிவாசனைப் பார்த்தாள். அவன் வீட்டுக்குள்ளேயே காரைத் தேடுபவன்போல் அங்கு மிங்கும் சுற்றிவிட்டு, வெளியே வந்து காரைச் சரியாக வாசலுக்கு முன்னால் அடைத்தான்.

மோகினி பிரியமில்லாதவள் போல் தயங்கித் தயங்கி வெளியே வந்தாள். கிழவர் அருணாசலம் இருந்த அறைக் குள் எட்டிப் பார்த்தாள். அவரிடம் சொல்லிக் கொள்ள லாமா என்று நினைத்து வாயைத் திறந்தவள் மூடிக்கொண் டாள். அவர் குடி முழுகிப் போனதுபோல் குப்புறப் படுத்துக் கிடந்தார்.

''அடிக்கடி வாங்கோ அண்ணி'' என்று கமலா எதிர் கால முறையை இப்போதே முறைப்படுத்தினாள். அவள் அடிக்கடி வரவேண்டும் என்பதைக் காட்டும் அறிகுறியாக, சபாபதி சட்டைப் பித்தானை மாட்டிக்கொண்டான். மோகினி காரில் ஏறுவது வரைக்கும் பேசிக்கொண்டே போனாள்.

''கமலா வீட்டுக்கு வாங்கோ. ஒரேயடியா அடஞ்சிக் கிடந்தா போரடிக்கும்.''

''உஷா, வீட்டுக்கு வாம்மா! நான் இங்கிலீஷ் கத்துத் தாரேன்.''

''வரட்டுமா அத்தே... வரட்டுமா தம்பி!''

கார் ஸ்டார்ட்டாகியது. இப்போது முன் ஸீட்டில் உட்கார்ந்துகொண்ட மோகினி, அந்த வீட்டை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். பழைய காலத்து வீடானாலும் கெட்டியாக இருந்தது. மாடியில் யாரோ வாடகைக்கு இருக்கிறார்கள். கிழவி 'மேக்கப்' செய்துகொள்வதுபோல் பழைய காலத்தை நவீனப்படுத்தும் வகையில் வீட்டின் வெளிச்சுவரில் சுண்ணாம்பு வெள்ளை நீக்கப்பட்டு 'டிஸ்டம்பர்' அடிக்கப்பட்டிருந்தது. வாசற்கதவும் மாற்றப் பட்டதுபோல் தோன்றியது.

அந்த வீட்டை மனதுக்குள் நன்றாகப் பதிய வைத்துக் கொண்டு, மோகினி முன் ஸீட்டில் சீனிவாசனுக்கு அருகே உட்கார்ந்தாள். ''சீனன் கொடுத்துவச்சவன்'' என்று சபாபதி சொல்வது அவளுக்குக் கேட்டது. அதற்குக் கமலா வும் உஷாவும் தலையாட்டுவதும் அவள் பார்வையில் பட்டது.

'டாடா', 'சீரியோக்களுடனும்' உறுமலோடும் புறப் பட்ட கார், மௌனமாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. கண் இமைகளைக் கொட்டாமலே, ''ஒங்களவங்களுக்கு என்னப் பிடிச்சிருக்குமுன்னு நினைக்கிறேன்'' என்றாள் மோகினி.

''விஷயம் வேற மாதிரி. ஒனக்கு அவங்களப் பிடிச் சிருக்கா என்பதுதான் கேள்வி.''

''என்னங்க நீங்க, ஒங்கப்பா எங்கப்பா இல்லியா? ஒங்கம்மா எங்கம்மா இல்லியா?''

சீனிவாசனால் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் பேச முடிய வில்லை. கார் கண்ணாடியில் நடந்தவைகளுக்கெல்லாம் உருவங் கொடுத்துப் பார்த்தான். அதில் பின்னால் வரும் வண்டிகளுக்குப் பதிலாக, அவனும் அவளும் உலவிக்கொண் டிருந்தார்கள்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருவரும் பி.ஏ. படித்துக்கொண்டிருந்ததை நினைத்துப் பார்த்தான்.

கண்டோர் சுருண்டு விழும்படி காட்சியளித்த மோகினியின் பார்வைக்காக, கல்லூரி ஆசிரியர்கள்கூட ஏங்கினார்களாம். 'அவள் திட்டினால்கூடப் பரவாயில்லை. அதுவும் பேச்சுத்தானே' என்றுகூட பல மாணவர்கள் 'அட்டம்ப்ட்' செய்வார்கள்

சீனிவாசன் நினைத்துப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டான்.

சுருட்டுக் கிராப்பன் சுரேஷுக்காக, பல பெண்கள் தவங்கிடந்தபோது, அவன் இந்த மோகினிக்காக தவங் கிடந்தான். ஒருநாள் அவன் பேச முயற்சித்தபோது, இவள் 'ஸ்டூபிட்' என்று சொல்லிவிட்டாள். அதிலிருந்து சக மாணவர்கள் அவனை 'ஸ்டுபிட் சுந்தரம்' என்றார்கள். இதே போல், ஒரு டாக்டரின் மகன்—பளபளப்பான ஆடைகளுக்குள் பளபளப்பாக மினுங்கும் பையன், இவளுக்கு ஒரு காதல் கடிதம் எழுத, அதை அவள் சுக்கு நூறாகக் கிழித்து அவன் தலையில் 'பப்ளிக்காக'ப் போட்டாள். முடிவு அவன் 'பேப்பர் தலைவன்' என்று பெயர் வாங்கினான். அவள், அந்தக் கல்லூரியில் காலெடுத்து வைப்பதற்கு முன்பு வரை, மாணவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் 'ரெட்டை மண்டையன்' 'பஜ்ஜி உதடன்' என்று செல்லப் பெயர்களை வைத்திருந்தார்கள். வந்ததும், இவள் அவர்களை எந்த முறையில் நடத்துகிறாளோ, அந்த முறையில் பெயர் வைக்கத் துவங்கி விட்டார்கள். இவளை மொய்த்துக்கொண்டிருந்த பெரிய இடத்துப் பையன் ஒருவனை, 'ஒனக்கெல்லாம் அக்கா தங்கை இல்லியா' என்று கேட்டாள். அன்றிலிருந்து அவன் 'அக்கா தங்கை இல்லாதவன்' என்று அழைக்கப்பட்டான்.

இப்படித் தன்னைவிட வலுவிலும் வளத்திலும் வாழ்க்கை முறையிலும் மேம்பட்ட பலரைத் துச்சமாக மதித்துவிட்டு, தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்று இருந்த

தன்மீது அவளுக்குக் காதல் ஏற்பட்டதை நினைக்கும்போது, இப்போதும் சீனிவாசன் ஆச்சரியப்பட்டான். இவ்வளவுக்கும் அவளே அவனிடம் வலியப் பேசி வசீகரித்தாள். அவனை 'டப்பா' என்று இடுகுறிப் பெயரில் அழைத்த மாணவர்கள், அவனை அவள் காதலிக்க முடியாது என்று திட்டவட்டமாக நம்பியதுடன் இருவர் சந்திப்பதையும், கிசுகிசு பேசுவதையும் பார்த்துவிட்டு, 'எவனுக்கோ... லவ் லெட்டர் கொடுக்கத் தான் இவள் இந்த டப்பாப் பையனை பயன்படுத்துகிறாள்' என்று பேசிக்கொண்டதும் அவனுக்குத் தெரியும். இந்தப் பேச்சை அவன் அவள் காதில் போட்டதும், "நீங்களா டப்பா... இல்லை மோகன் டப்பா; அவனோட அப்பா டப்பா" என்று சொன்னதுடன், சொன்னவர்களை 'டப்பாய்க்கக் கூட'ப் பார்த்தாள்.

சீனிவாசன் வாய்விட்டே சிரித்தான்.

எஞ்ஜினியராக அங்குமிங்கும் சுற்றிவிட்டு, இப்போது ஓய்வு பெற்றுச் சென்னையில் செட்டிலான அப்பாவிடம், தன் காதல் விவகாரத்தை, அம்மா மூலம் தெரியப்படுத்தி, தந்தையின் வேண்டா வெறுப்பான அனுமதி வாங்கி மோகினியை வீட்டிற்குக் கூட்டி வந்திருந்தான்.

எல்லோருக்குமே அவளைப் பிடித்துவிட்டதை நினைத்து சந்தோஷப்பட்டு, தன்னை இவளுக்கு எப்படிப் பிடித்தது என்று சந்தேகப்பட்டும், பெருமிதப்பட்டும், பின்னர் அவள் தன்னுடன் காலம் முழுவதும் காலத்தைக் கழிக்கப் போகிறாள் என்ற கற்பனை சுகத்தில், கண்ணுக்குத் தெரியமல் 'மோகினி' என்று சொல்லிக்கொண்டே, அவள் தோளைப் பிடித்தான். அவள் சீறினாள்.

"தொட்டுத் தாலி கட்டுமுன்ன என்னை தொடக் கூடாதுன்னு எத்தன தடவை சொல்றது?"

''அதனாலதான் இப்ப தொட்டேன். அப்புறமா தாலிய கட்டுறேன்.''

''ஆமாம். என்னப்பத்தி நீங்க என்ன நினைச்சிருக்கிறீங்க? ஒங்க வீட்டுக்கு வந்ததுனால தொடலாமுன்னா? நான் இனிமே ஒங்க வீட்டுக்கு வரமாட்டேன்!''

சீனி நடுங்கிப் போனான். மௌனமாகக் காரை ஓட்டினான். அவள் வீட்டு முன் கார் நின்றபோது, உள்ளே ஊஞ்சல் பலகையில் உட்கார்ந்திருந்த அவள் தந்தை ஏகாம்பரம், வெத்திலை பாக்கு டப்பாவை மடியில் வைத்துக் கொண்டு அதை லேசாகத் தட்டிக்கொண்டு இருந்தவர், ''வாங்கோ...மாப்பிள்ளை! உள்ளே வந்துட்டுப் போங்க.'' என்றார். இதுவரை அவர் அவனை மிஸ்டர் சீனிவாசன் என்று அழைத்தவர், இப்போது 'மாப்பிள்ளை' என்று சொன்னதைக் கேட்டதும், மோகினி 'உம்' மென்று உட்கார்ந்திருந்த சீனிவாசனின் விலாவில் செல்லமாக இடித்தாள். அவனுக்குப் போன உயிர் திரும்பவந்தது. "நீ மட்டும் என்னைத் தொடலாமா?" என்று கேட்கலாமா என்றுகூட நினைத்தான். கூடாது. சரியான வீம்புக்காரி. 'ஓஹோ... அப்படியா? ஒங்க வாடையே வேண்டாம்' என்று சொல்லி விட்டு விலகக்கூடியவள்.

கீழ்ப்படிதலான டிரைவர்போல அவன் அவளுக்குக் கார்க் கதவைத் திறந்துவிட்டான். இருவரும் வீட்டுக்குள் வந்தார்கள். வருங்கால மாமனாருடனும், உள்ளே இன்னொரு அறையில் எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நோயாளி மாமியாருடனும் அரைமணி நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு சீனிவாசன் வெளியே வந்தான்.

மோகினி அவன் காரை ஸ்டார்ட் செய்த வரைக்கும் அருகிலேயே நின்றாள். கார் இரண்டடி நகர்ந்தபோது, அவள் நாலடி துள்ளி, ''ஜாக்கிரதையா வண்டி ஓட்டுங்கோ! உங்களுக்கு ஒண்ணுன்னா என்னால உயிரோட இருக்க

முடியாது.'' என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் பரட்டைத் தலையில் தன் கையைப் பதித்துவிட்டு, பிறகு 'டாடா' காட்டினாள். சீனிவாசன் மகிழ்ந்துபோனான்.

அவள் காட்டிய தாய்மையில் இவன் கிறங்கிப் போனது போல், காரும் பின்னால் வந்த சைக்கிள்கள்கூட 'ஓவர்டேக்' செய்யுமளவிற்கு, மெது மெதுவாய் ஓடியது.

காரை ஷெட்டில் விட்டு விட்டு, அவன் பெருமையோடு வீட்டுக்குள் நுழையப்போனான். அடிக்கடி தன்னை திறமையில்லாதவன், அசடு என்று எவரும் கேட்குமுன்னாலேயே அபிப்பிராயங்களை அள்ளித் தெளிக்கும் அப்பாக்காரர் இவன் 'செலக்ஷனை'ப் பார்த்துப் பாராட்டப்போவதை நினைத்துக்கொண்டு அவன் உள்ளே நுழைந்தபோது—

முன் அறையில், அவன் தந்தை அருணாசலம் மெதுவாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தவர், இப்போது அவனுக்கும் கேட்கட்டும் என்று நினைத்தவர் போல் கத்தினார்.

''இந்தக் கல்யாணம் நடக்க முடியாது. நான் உயிரோட இருக்கிற வரைக்கும் அவள் என் மருமகளா ஆக முடியாது.''

கனகம்மாள் முகம் வெளிறியிருந்தது. கமலா கடுகடுப் போடு உதடுகளைத் துடிக்க வைத்துக் கொண்டாள். உஷா மட்டும் தந்தையிடம் நேராகக் கேட்டாள்.

''காரணம் சொல்லாமல் ஒருத்தியை வேண்டாமுன்னா எப்படி?''

''அவளைப் பாத்தா 'பிஞ்சில் பழுத்தவள் மாதிரி தோணுது. அதோட ஒவ்வொருவளுடைய வீக்னஸையும் கண்டு பிடிச்சி அதைத் தனக்கு சாதகமா பயன்படுத்துற டைப்! சீனன் நல்ல நாளுலயே மந்தம். இவள் கையில பிடிச்சி கொடுத்துட்டா. அவ்வளவுதான்.''

கனகம்மாளுக்குக் கொஞ்சம் தைரியம் வந்தது. கணவன்காரர், தனது மனம் மாறிவிடுமோ என்று தனக்குள்ளேயே பயந்து, தான் மேற்கொண்ட நிலையிலிருந்து தப்பிக்க முடியாமல் இருக்க, தன்னைச் சுற்றியே உறுதிமொழிக் கோடுகளைப் போட்டுக் கொள்வதோடு, அந்தக் கோட்டை அழிக்கவிடவும் மாட்டார் என்பது தெரிந்திருந்தும் அவள் பேசினாள்.

''பாவம். அறியாத வயது; ஆசையோட பழகினாள். அவள் பேசுவது ஒவ்வொண்ணுக்கும் அர்த்தம் கண்டு பிடிக்கிறது அபத்தம். என் வயசில இந்தமாதிரி ஒரு பொண்ண பாத்ததுல்ல...''

''நானும் பாத்ததுல்ல. அதனாலதான் வேண்டாங்கறேன்!''

எம். எஸ். ஸி. படிக்க நினைத்த கமலா இப்போது அப்பாவை இடைமறித்தாள்.

''நீங்க சொல்றது உங்களுக்கே நல்லா இருக்கா அப்பா? ஒரு பெண்ணைக் காரணம் காட்டாமலே வேண்டாங்கறது அநியாயம். அக்ரமம்.''

அருணாசலம் இப்போது பயங்கரமாக வெறித்தார்.

''அவளைப் பற்றி ஆயிரம் விஷயங்கள் தெரியும். அதெல்லாம் ஒங்ககிட்ட சொல்ல முடியாது. சொல்றதும் பண்பில்ல. மொத்தத்துல நான் உயிரோட இருக்கற வரைக்கும் அவள் இந்த வீட்டுக்குள்ள வர முடியது!''

பெண்கள் புரிந்தும் புரியாதது போல ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு நின்றபோது, சீனிவாசன் நிலை குலைந்து போனவன்போல் வாசற் கதவைப் பிடித்துக் கொண்டான். பின்னர் நொண்டியடித்து அப்பாவை நெருங்கினான்.

3

'சாதுவுக்குக் கோபம் வந்தால், காடு தாங்காது' என்பது உண்மையோ பொய்யோ, சீனிவாசனுக்கு வந்த கோபத்தால் அந்த வீடே தாங்க முடியாமல் கிட்டத்தட்ட காடு மாதிரி ஆகியது.

'சும்மா கத்தாதிங்க அப்பா! நான் மூணு வருஷமா பழகி நல்லவள்னு கண்டுபிடிச்சவளை நீங்க மூணு நிமிஷத்துல, அதுவும் சரியாக்கூடப் பார்க்காம ஒரு முடிவுக்கு வாரீங்கன்னா அது அர்த்தமில்லாத முடிவுதான். இது என்னோட கல்யாணம்! நீங்க வச்சிருக்கிற மிஸ் கன்ஸீவ்டு நோஷன்களுக்கு நான் எக்ஸ்பரிமென்டாய் இருக்க முடியாது. இந்தக் கல்யாணம் நடந்தே தீரும். வேணு முன்னா பாருங்க!'

அருணாசலம், அதிர்ந்துபோனார் பரம சாது என்று நினைத்த தன் மகனா இப்படி மாறிவிட்டான்? இருக்க இருக்காது. அந்த மாய மோகினி மாற்றியிருப்பாள். கல்யாணத்துக்கு முன்னாலேயே இப்படி மாறிவிட்டான் என்றால்... ஆன பிறகு—

கனகம்மாளுக்கு எதுவும் ஓடவில்லை. கைகளை நெறித்துக்கொண்டாள். கமலா எந்தப்பக்கம் சேரலாம் என்பது போல் யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள். சபாபதி, அண்ணன் பேசுவதை ஆமோதிப்பவன்போல் அவனுக்கருகே நின்று கொண்டான். இப்டி பேசினாத்தான் அவன் கல்யாணத்துல அவன் போராடவேண்டிய அவசியமிருக்காது.

அப்பாவை எதிர்த்துப் பேசிய உஷாமட்டும் சீனிவாசன் கைகளைப் பிடித்து பின்னுக்குத் தள்ளி 'ஒனக்கு கொஞ்ச மாவது சென்ஸ் இருக்கா அண்ணா! அவரு ஏற்கெனவே நோயாளி! தெரிஞ்சும் இப்டி பேசினா...' என்று சொன்ன போது கனகம்மாளுக்குப் பயம் பிடித்துவிட்டது. மகன் கொடுத்த அட்டாக்கில் அவருக்கு மீண்டும் 'அட்டாக்' வந்தால்...

'ஏண்டா... நேருக்கு நேரா பேசுற அளவுக்கு தைரியம் வந்துட்டுதா! இதவிட அவரைக் கொன்னுருக்கலாண்டா!'

கனகம்மாள் கட்சி மாறி கணவனுக்கு அருகே போய் நின்றுகொண்டாள். அந்தச் சமயத்திலும் எல்லோருக்கும், 'சீனனா இந்த அளவுக்குப் பேசுறான்? அவனுக்கா இவ்வளவு தைரியம்' என்று நினைத்து, பிறகு அதே தைரியத்தை திமிராகவும், தான்தோன்றித்தனமாகவும் பிறரைப்பற்றிக் கவலைப்படாத சுயநலமாகவும் பரிணாமப்படுத்திக் கொண் டார்கள். குடும்பத்தினர் இப்படி திடீரென்று பல்டி அடித் ததில் சீனிவாசன் அதிர்ந்துபோனான். பிறர் ஒப்புதல் அளித்தாலொழிய தன் முடிவு நல்ல முடிவாக இருக்க முடியாது என்று தனக்குள்ளேயே ஒரு 'காம்ப்ளெக்ஸை' தான் கொண்ட காதல் அளவிற்கு வளர்த்திருந்த அவன் சற்று நிலைதடுமாறி தந்தையிடம் மன்னிப்புக் கேட்கலாமா என்றுகூட நினைத்தான்.

அருணாசலம் அவன் மன்னிப்புக் கேட்பதற்காக அங்கே நிற்கவில்லை. மௌனமாக அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். தன் பையன் கொஞ்சம் கோபக்காரன்தான் என்பதில் அந்த தந்தையுள்ளம் அவரை அறியாமலே லேசாகப் பெருமைப்பட்டுக்கொண்டது. இந்த 'விபரீத' மனோபாவத்தை நொடியில் புரிந்துகொண்ட அவர் அதை மறைக்கும் வேகத்திலோ அல்லது மறக்கும் வேகத்திலோ சீனிவாசனைப் பார்த்து 'ஒண்ணுமட்டுஞ் சொல்றேண்டா...

நீ மட்டும் இந்த கல்யாணத்தால அழிஞ்சி போவதாய் இருந் தாக்கூட நான் அரை குறையா சம்மதிச்சிருப்பேன்! ஆனால் அவள், இங்க உள்ள வந்துட்டால் வீடு ஆமை புகுந்த வீடா யிடும். ஒன் தங்கச்சிங்க இங்கயே இருக்க வேண்டிய கட்டாயம் வந்துடும். அதான் வேண்டாங்றேன். ஒன்ன தொட்டிலிலே இருந்து எடுக்கறதுக்காகத் தலகுனிஞ்சேன். தோளுல தூக்கி விளையாடுறதுக்காக தலகுனிஞ்சேன். அப் போல்லாம் சந்தோஷமா தல குனிஞ்ச நான் இப்ப நீ என் தோளுக்குமேல வளர்ந்து உதவாக்கரையா போனதுக்காகத் தல குனியறேண்டா! அவளோடதான் வாழணுமுன்னா... எங்களோட வாழ முடியாது! அப்புறம் உன் இஷ்டம்." என்று சொல்லிவிட்டு, லேசாக நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டே உள்ளே போய்ப் படுத்துக்கொண்டார்.

கனகம்மாள் அவர் பின்னால் போய் கட்டிலுக்கருகே நின்றாள். அவர் காலை லேசாகத் தொட்டாள். அவர் கத்தாமல் இருந்ததால் பிடித்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

சற்று நேரத்திற்கு முன்பு, அண்ணனுக்காக வக்காலத்து வாங்கிய தங்கைகளும் தம்பியும் அப்பா தங்கள் பொருட்டே அவன் திருமணத்தைத் தடுப்பதாகச் சொன்னதில் அர்த்தம் கண்டு பிடித்தவர்கள்போல், அவனைக் கண்களால் ஒதுக் கினார்கள். சீனிவாசனுக்கும் மன்னிப்பு மனோபாவம் கோபரூபமானது.

"நீ மட்டும் அழிஞ்சிபோறதா இருந்தாக்கூட இந்தக் கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சிருப்பேன்னு சொல்றாரே... அப்படின்னா என்ன அர்த்தம்? பெற்ற மகனை அதுவும் முதல்ல பெற்ற மகனைவிட மற்ற பிள்ளைங்கள பெரிசா நினைக்கிற ஒருவரை, அதுவும் அவங்களுக்காக மூத்தவனை விஷப் பரீட்சை செய்யுற ஒருவரை நாம ஏன் மதிக்கணும். மதிக்கவும் வேண்டாம். இந்த வீட்ல மிதிக்கவும் வேண்டாம்.

சீனிவாசன் அம்மாவை மட்டும் ஒரு தடவை கனிவாகப் பார்த்துவிட்டு மௌனமாக வெளியேறினான். குடும்பத்தினர் வாசலைத் தாண்டி வந்து கூப்பிட்டாலும் கூப்பிடலாம் என்று நினைத்து முதலில் வேகமாக நடந்தான். பிறகு கூப்பிடட்டுமே என்று நினைத்தவனாய் ஒரு இடத்தில் நின்றான். யாரையும் காணோம். இறுதியில் திரும்பிப் பாராமல் நடந்தான். மோகினியின் வீட்டில் வந்து காலிங் பெல்லை அழுத்தினான்.

கதவைத் திறந்த மோகினி சந்தோஷம் தாங்க முடியாமல் அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டாள். 'பாத்திங்களா... பேசுற முறையில பேசுனா எல்லாம் சரியாயிடும். ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் நல்ல தன்மை இருக்கு. அதைத் தொடுற விதமாய் தொட்டால் அது கொடுக்கிற விதமா கொடுக்கும். என்னங்க நீங்க! சந்தோஷத்துல பேச முடியலியா... இதுக்குத்தான் ஒங்கள சின்னப் பையன்னு சொல்றது!'

மோகினி காண்பித்த உற்சாகத்தில், அவர் தந்தை ஏகாம்பரமும் அங்கே வந்தார். வந்தது மட்டுமில்லாமல் 'வாங்க மாப்பிள்ளை... உள்ளே வாங்க' என்றார்.

மௌனமாக உள்ளே வந்த சீனிவாசனின் பேயறைந்த முகத்தைப் பார்த்து, இருவரும் திடுக்கிட்டார்கள். 'மாப்பிள்ள வந்துருக்காரே, என்ன விஷயமாம்...' என்று உள்ளே படுத்துக்கொண்டே, ஓலக் குரலிட்ட அம்மாவின் குரல் மோகினிக்குக் கேட்கவில்லை.

சீனிவாசன் பெரிய தியாகம் செய்துவிட்ட கம்பீரத்தில் நடந்தவற்றைக் கிட்டத்தட்ட நடித்தே காட்டிவிட்டான். வார்த்தைக்கு வார்த்தை மோகினியின் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டான். மோகினியைப்பற்றித் தந்தை சொன்னதை ஒன்றுவிடாமல் ஒப்பித்தான். அந்த ஒப்பிப்பு முடிந்

ததும், ஏகாம்பரம் பெருமூச்சு விட்டு 'நீங்க அவசரப்பட்டு இப்டி வந்திருக்கக்கூடாது மிஸ்டர் சீனிவாசன்' என்றார். இப்போது 'மாப்பிள்ளை' மலையேறிவிட்டது. சீனிவாசன் இந்த வார்த்தைப் பிரயோகத்தைப் புரிந்துகொள்ளாத போது அந்த சமயத்தில் அந்த நிலையிலும், மோகினிக்கு அப்பாவின் 'மிஸ்ட'ரிலிருந்து தன்னை மிஸஸ் சீனிவாச னாக்க விரும்பவில்லை என்பதைப் புரிந்துகொண்டாள்.

அவளுக்கு ஏமாற்றந்தான். சுற்றமும் நட்பும் சூழ மாங்கல்யம் தரித்து, மணமகளாய் எஞ்ஜினியர் வீட்டுக்குப் போகமுடியாமல் போனதில் வருத்தம்தான். கொஞ்ச நேரம்.

அவள் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள். அவளைப் பிடிக்க வில்லை என்று சொன்ன அருணாசலத்தை அவள் விடப் போவதில்லை. எத்தனையோ பெரிய இடத்துப் பையன்கள், முறைப்படி திருமணம் செய்ய முன்வராததாலும் எப்படியோ காரணம் தெரியாமல் பிடித்துப்போன சீனி வாசனை மணக்க முன்வந்த தன்னை, முறையில்லாமல் விமர்சித்த அவரை அவள் இரண்டிலொன்று பார்ப்பதுபோல் மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டாள். மனிதனின் ஒரு பாதி யான நல்லதன்மையைத் தட்டியெழுப்பாமல் இனிமேல் மறு பாதியான கெட்ட தன்மையைத் தட்டியெழுப்பி தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்வது என்று தீர்மானித் தவள்போல் தன்னையே ஒருமுறை சாய்த்துப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

'அப்புறம்... மிஸ்டர் சீனிவாசன்' என்று இழுத்து இழுத்துப் பேசி மாப்பிள்ளையாக வந்தவனை வெறும் பிள்ளையாகத் துரத்தப்போன தந்தையை, 'அப்பா எனக்கு என் வாழ்க்கையை எப்படி நிர்ணயிக்கணுமுன்னு தெரியும். நீங்க போய்த் தூங்குங்க.' என்று சொன்னதும் ஏகாம்பரம் மெல்லப்பட்ட வெற்றிலையைத் துப்பிவிட்டு, மனைவி படுத் துக்கிடந்த அறைக்குப் போய்விட்டார். அவள் தன்னைப்

'பையன்' மாதிரி பார்த்த சீனிவாசனைக் கனிவாகப் பார்த்துக்கொண்டே 'இந்த ஸோபா... கம்... பெட்ல தூங்குங்க. தலையணை கொண்டு வாரேன். மற்ற விஷயத்தை நாளைக்குப் பாத்துக்கலாம்." என்று கம்பீரமாகச் சொல்லிவிட்டு தலையணையையும், பெட்ஷீட்டையும் எடுக்க தன் அறைக்குள் போனாள்.

ஒரு வாரம் ஓடியது.

நல்ல நாளில் நல்ல நேரத்தில் சீனிவாசன் ஒரு கோவில் சந்நிதியில் மோகினிக்குத் தாலி கட்டினான். மோகினியின் இலாகாவைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள் சிலரும் அவள் தூரத்து உறவினர் சிலரும் வந்திருந்தார்கள். விஷயத்தை மற்றவர்கள் மூலமாகக் கேள்விப்பட்ட சீனிவாசனின் தங்கை உஷாவும், தம்பி சபாபதியும் திருமணத்தில் நேரடியாகக் கலந்து கொண்டார்கள். கனகம்மாள் கோவிலுக்கு வருகிற சாக்கில் அருகே பிறருக்குத் தெரியாத இடத்தில் கண் கலங்க நின்றாள். தாலி கட்டப்படும் வேளையில் மூலவரைக் கை கூப்பித் தொழுது, மகனையும் மருமகளையும் 'கால்கை கதியாக' வைக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு வெளியேறி விட்டாள்.

மோகினியின் வற்புறுத்தலின் பேரில் உஷாவும் சபாபதியும் ரிஜிஸ்டர் ஆபீசுக்குப் போனார்கள். பழைய காலத்து கட்டிடத்தில், உயரமான மேடையில் போடப்பட்டிருந்த உயரமான நாற்காலியில் ஓணான் மாதிரி உயரமாக இருந்த சப்-ரிஜிஸ்டிரார் திருமணத்தைப் பதிவு செய்தார்.

இன்னொரு வாரம் ஓடியது.

மோகினி அலுவலகத்துக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கணவனால் கிடைத்த இன்பநுகர்ச்சியை நினைத்துப் பார்க்கும்போதெல்லாம், தனக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்கும் என்கிற தாய்மை உணர்வே அவளை அதிகமாக ஆட்கொண்டிருந்தது. அதேசமயம், கணவன் கூறும் 'ஸ்வீட் நத்திங்கை

நினைக்கும்போதெல்லாம், அவனைப் பெற்று அவளை உதாசினப்படுத்தி, ஆமையுடன் ஒப்பிட்ட அருணாசலத்தின் மீது தாங்கமுடியாத ஒருவித வெறுப்பு, கிட்டத்தட்ட ஒரு ஃபோபியாவாகவே அவளுக்கு மாறியிருந்தது. இப்படி, இன்ப சல்லாபங்களைத் தாய்மையின் எதிர்காலமாகவும் வெறுப்பின் கடந்த காலமாகவும் ஒரே சமயத்தில் நினைத்துக்கொண்டிருந்த மோகினி, அதே நினைவுகள் சுமையாகவும், சுமைதாங்கியாகவும் தோன்ற, கண்ணாடியில் முகத்தைப் பார்த்து குங்குமத்தைச் சரி செய்துகொண்டிருந்த போது குங்குமக்காரனான சீனிவாசன், லுங்கி பனியனுடன் 'மொட்டையாக' உட்கார்ந்திருந்தான்.

மகளிடம் வெற்றிலை பாக்குக்குக் காசு வாங்குவதற்காக உள்ளே எட்டிப் பார்த்த ஏகாம்பரம் 'என்ன மாப்பிள்ளை... நீங்க வேலைக்குப் போகலியா'' என்று கேட்டார். அவன், அதற்குப் பதில் கூறுவதற்கு முன்னதாக மோகினி, அப்போதுதான் நினைவுவந்தவள் போல், 'ஆமாம்...இன்னும் ஒங்களுக்கு லீவு முடியலியா?' என்றாள்.

சீனிவாசன் கம்பீரமாகப் பதில் சொன்னான்.

'லீவு போட வேண்டிய அவசியமில்லை. வேலைய ராஜினாமா பண்ணிட்டேன்!'

மோகினி சரி செய்ய நினைத்த குங்குமத்தைச் சரிப்படுத்தாமலே அவனை நிமிர்ந்து பார்த்து 'ஒங்களுக்கு எப்ப விளையாடணுமுன்னு தெரியாது. எப்பவுமே விளையாட்டுத்தான் பையன் மாதிரி' என்றாள்.

சீனிவாசன் கம்பீரத்திற்கு கம்பீரம் சேர்த்துப் பேசினான்.

'அது என் அப்பாவின் சிபாரிசில் கிடச்ச வேலை, அவரே எனக்கு இல்லன்னு ஆகும்போது அவரு கொடுத்த பிச்சக்கார வேல எதுக்கு?'

ஏகாம்பரம் இடைமறித்தார்.

'அதுக்காகப் பிச்சக்காரனா மாறுவதுன்னு தீர்மானிச்சிட்டிங்களாக்கும்...'

சீனிவாசன் பதில் பேசத் தெரியாமல் திணறியபோது, மோகினி அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தாள். பிறகு 'அப்பா வாலதானே டிகிரி வாங்கினிங்க? அந்த சர்டிபிக்கட்டை கிழிச்சிட்டிங்களா... வச்சிருக்கிங்களா?' என்று அமைதியாகக் கேட்டாள்.

'இனுமே அந்த சர்டிபிக்கட்டை கிழிச்சா என்ன, கிழிக்காட்டா என்ன... இவரு கெட்ட கேட்டுக்கு எந்தப் பய வேல கொடுப்பான்?' என்றார் ஏகாம்பரம்.

சீனிவாசனுக்கு, மனைவி கோபத்தோடு கேட்டாளா, தனது 'தியாகத்தை' மெச்சும் வகையில் கேட்டாளா என்பது புரியவில்லை. கிண்டலாகப் பேசிய ஏகாம்பரத்தை அவள் அடக்காததிலிருந்து, அவள் கோபமாகத்தான் கேட்டிருக்க வேண்டும் என்று அனுமானித்துக் கொண்டான்.

மோகினியின் உதடுகள் துடித்தன. விழிகள் வெம்மையாக மாறி, பின்பு செம்மையாயின. ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளத்தை இவர் அலட்சியமாக விட்டுவிட்டு, லட்சியம் இல்லாமல் பதில் சொன்னா என்னர்த்தம்? நாளைக்குக் குழந்தை பிறக்கும். நாளை இருக்கட்டும்... இன்றைக்கு அம்மாவுக்கு மருந்து வாங்கணும். பொங்கல் வரப்போவுது. துணிமணி எடுக்கணும்... கேஷுவல் லேபராக தினமும் கிடைக்கிற எட்டு ரூபாய்ல என்னத்த பண்றது... இவருகிட்ட பக்குவமா பேசி வேலையை விட்டுட்டு மானேஜர் சுந்தரத்தோட கழுகுக் கண்களைப் பார்க்காம இவர மட்டுமே பாத்துகிட்டு இருக்கணுமுன்னு நினைத்தால்... இவரு... இவரு... அட கடவுளே...

ஏகாம்பரத்தால் கோபத்தை நெஞ்சிற்குள் வைக்க முடியவில்லை. ஒருநாளைக்கு எப்படியும் ஒரு கட்டு வெற்றிலையைக் குதப்பும் அவர் வாய். அது இல்லாமல் போய்விடுமோ என்கிற ஆதங்கத்தில் கத்தினார்.

'கடைசில என் மவளுக்கு சரியான முருங்க மரந்தான்னா கிடைச்சுது! என்ன மிஸ்டர் சீனிவாசன்... கொஞ்சமாவது முன்னப் பின்ன யோசிச்சி பாத்திரா? பொம்பிள சம்பாதிச்சி அதுல சாப்புடுற மனுஷன் ஒரு ஆம்புளையா?'

சீனிவாசனுக்கு லேசாகக் கோபம் வந்தது. மோகினியைப் பார்த்தான். அவள் எதுவும் பேசாமல் 'கல்' மாதிரி இருந்தாள். ஏகாம்பரமோ என்னவெல்லாமோ பேசிக் கொண்டே போனார். சீனி இறுதியில் வெடித்தான்.

'சும்மா கத்தாதிங்க மாமா! என்கிட்ட படிப்பு இருக்கு! ஓங்க மகள நம்பி நான் வாழல!'

'என்னய்யா சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாம பேசுறீரு. ஒப்பனுக்கு நீரு பிறந்தது வாஸ்தவன்னா அப்பன் மேல கேஸ் போட்டு சொத்தில் ஒரு பாகத்தக் கேளும். ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணுமுன்னால, அவளை எப்படிக் காப்பாத்தணுமுன்னு நினைக்கிறவன்தான் மனுஷன். பெண்டாட்டி காப்பாத்துவாள்னு நினைக்கிறவன் மனுஷனில்ல.

மாமா... எனக்கும் சுயமரியாதை இருக்கு. ரோஷம் இருக்கு

இத ஒப்பன்மேல கேஸ்போட்டுக் காட்டும் பாக்கலாம்.

சீனிவாசன் மனைவியைப் பார்த்தான். அவனைப் பார்க்கப் பிடிக்காதவள்போல், முகத்தைப் வேறுபுறமாகத் திருப்பிக்கொண்டு 'இவருகிட்ட ஏம்பா பேசுறீங்க... இவரா வழக்குப் போடுவாரு? ஆளப் பார்த்தா தெரியாண்டாம். முயல் பிடிக்கப்போற எதையோ மொகத்தப் பார்த்து தெரிஞ்சிக்கலாமுன்னு சொல்லுவாங்க.' என்றாள்.

சீனிவாசன் முயல் பிடிக்கப்போகும் நாய்மாதிரி முகத்தை நிமிர்த்திக்கொண்டு 'ஆல்ரைட்... என்னை நீங்க இவ்வளவு நம்பி ஓங்க பொண்ண ஒப்படைச்ச பிறகு நான்

என் சொத்தை ஓங்ககிட்ட ஒப்படைக்காம இருக்கிறது நியாயமில்ல. இன்னைக்கே மிஸ்டர் அருணாசலத்திற்கு வக்கீல் நோட்டீஸ் விடுறேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டே வெறும் பனியனைத் துழாவிவிட்டு பின்னர் மனைவியை அர்த்தத்தோடு பார்த்தான்.

மோகினி டிரங்க் பெட்டியைத் திறந்து சேமித்து வைத்திருந்த ஐந்து பத்துரூபாய் நோட்டுக்களை எடுத்து அவனிடம் நீட்டிவிட்டு 'ஆகவேண்டியதைப் பாருங்க, பேச்ச குறச்சிட்டு காரியத்துல இறங்குங்க.' என்றாள்.

சீனிவாசன் அவசர அவசரமாக உடையணிந்துகொண்டு அவள் புறப்படும்போது புறப்படப் போகிறவன்போல் நின்றான். இதைப் புரிந்துகொண்ட மோகினி, 'நீங்க போங்க... நான் எக்கேடும் கெட்டுப்போகிறேன்.' என்று கத்தினாள்.

சீனிவாசன் போய்விட்டான்.

அப்பாவுக்கும், பிள்ளைக்கும் இடையே கோடு கிழிப்பது போல் கோர்ட்டைக் கொண்டு வருவதற்காக மோகினி சிறிது வருந்தினாள். சிறிதே நேரந்தான்.

ஆமையோடு தன்னை ஒப்பிட்ட அந்த மனிதரை, கெளரவமாக குடும்பம் நடத்தி அவர்களோடு ஐக்கயமாக ஒன்றி ஒருமையுடன் வாழ நினைத்த தன்னைப் பிஞ்சில் பழுத்தவள் என்று சொன்ன அந்தக் கிழத்தை, அவர் மகனின் அசுரப் பகுதியைத் தட்டியெழுப்பிப் பழி வாங்குவதென்ற வைராக்கியத்துடன் அலுவலகம் புறப்பட்டாள்.

மாலையில் திரும்பி வந்ததும், சீனிவாசன் அவளிடம் வக்கீல் நோட்டீஸ் விடப்பட்டதை ஆதியோடந்தமாக விவரித்தான். அவள் கேட்காததுமாதிரி கேட்டாள். அவனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது வழக்கமாகக் கேட்கப்படும் 'நீங்க சாப்பிட்டாச்சா! என்னால ஓங்களுக்குப் பாவம்

சிரமம்' என்கிற வார்த்தைகள் அவன் காதில் விழாதது வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. அதேசமயம் 'உங்களால் எனக்குச் சிரமம்' என்று சொல்லாதது சிறிது மகிழ்ச்சியையும் கொடுத்தது.

ஒரே கட்டிலில் இருவரும் பிரிந்து படுத்தார்கள். இருவருக்கு மத்தியிலும், கண்ணுக்குப் புலப்படாத அதே சமயம் துல்லியமாகத் தெரிந்த குறுக்குச் சுவரை இருவரும் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

பத்து பதினைந்துநாள் ஓடியது.

சீனிவாசனின் தந்தை எதிர் நோட்டீஸ் அனுப்பியிருந்தார். கோர்ட்டுக்குப் போகவேண்டுமானால் முதலில் ஐந்நூறு ரூபாயை எண்ணிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று வக்கீல் சொல்லிவிட்டார்.

பணம் இல்லாமல் இரண்டு மூன்று மாதங்கள் ஓடின. மோகினி சிறுகச் சிறுகப் பணம் சேர்த்து, இருநூறு ரூபாயை கணவனிடம் நீட்டினாள். அவன் வக்கீலிடம் போக, அவர் 'திரும்பிப் பார்க்காமல் ஓடு' என்று சொன்னதை, கணவன் காரன மனைவியிடம் சொன்னான். மோகினி அவனோடு போய் வக்கீலைப் பார்த்தாள். வக்கீல் நூறு ரூபாய்க்கே சம்மதிப்பதுபோல் தெரிந்தது. கோர்ட்டில் வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

மோகினிக்கு ஒன்று புரிந்தது. இந்தப் புருஷனையோ இந்தக் கோர்ட்டையோ நம்பி வாழ முடியாது. மூன்று மாத கருவாக இருக்கும் அவள் குழந்தையை எப்படியும் ஓகோன்னு வளர்க்க வேண்டும். எப்படி?

ஏழைப் பெண் என்றவுடனே மோசமாகப் பார்க்கும் மோசக்கார ஆண்களிடம் மோசம் போகாமலே முன்னுக்கு வர முடியும் என்பதை, ஐந்நூறு கேட்ட வக்கீல், இருநூறு ரூபாய்க்கும் ஒரு சின்ன புன்னகைக்கும் விலையாகிவிட்டதிலிருந்து புரிந்துகொண்டாள்.

பப்ளிஸிட்டி மானேஜர் சுந்தரத்திற்கும் அஸிஸ்டெண்ட் பப்ளிஸிட்டி மானேஜருக்கும் ஆகாது என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அதோடு, சீனிவாசனின் 'கிளாஸ் மேட்டான' அஸிஸ்டெண்ட் பப்ளிஸிட்டி மானேஜர், அவள் புருஷனை, காதுக்குக் கேட்கும்படியாகவே கிண்டல் செய்திருக்கிறான்.

அவனுடைய வேலையை அபகரித்துக் கொள்வதில் தப்பில்லை. எப்படி தப்பில்லை? பாவம்! அவன், என்ன செய்வான். என்ன வேணுமுன்னாலும் செய்யட்டும்... சாமர்த்தியக்காரன். அதோடு ஆண்பிள்ளை. அவனுக்கு வேற வேலை கிடைக்கும். இன்னும் ஒரு மாதத்தில் கேஷுவல் வேலை முடிந்துவிடும். அதற்குள் கரு நான்கு மாதமாகிவிடும். பிறக்கப்போகிற குழந்தைக்கு, பிறப்பித்த தந்தைக்கு, சில்லறைச் செலவுக்கு, பிறவி எடுத்ததே நோயில் படுக்கத்தான் என்பதுபோல் இருக்கும் அம்மாவுக்கு, கோர்ட்டுக்குப் போகப் பணம் கேட்கும் கணவனுக்கு, எல்லாவற்றிற்கும் மேலான இவர்கள் வயிற்றுக்கு, எதைப் போடுவது?

மோகினி, சிந்தித்தாள். இறுதியில் அவள் முகம் இறுகியது. அஸிஸ்டெண்ட் மானேஜர் பதவியை முடிந்தால் வாங்கிக் கொள்ளவதும், முடியாது போனால், பப்ளிஸிட்டி அஸிஸ்டெண்ட் பதவியாவது வாங்கியே தீருவது என்ற உறுதியும் தன்னம்பிக்கையும் அவள் மனதில் பிறந்தன.

கண்ணாடியில் தன் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்தாள். பின்னர், தன் வயிற்றையும் கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டாள்.

தன் குஞ்சுகள் குதூகலகமாகத் தின்ன வேண்டும் என்பதற்காக, கோழிக் குஞ்சைக் குறிபார்க்கும் கழுகின் பார்வை அது. பழைய தலைமைக் குரங்கால் கருவுற்று, பின்னர் அதை விரட்டிவிட்டு, புதிதாகத் தலைமையேற்ற

'மாற்றான்' குரங்கிடமிருந்து, தன் கருவைக் காப்பதற்கு, காதல் விளையாட்டுக்கு இடங்கொடுக்காமலே, காதல் செய்வதுபோல் நடிக்கும் பெண் குரங்கின் பார்வை அது. தான் போட்ட குட்டிகளைத் தின்ன வரும் ஆண் புலியைக் கடித்துக் குதறத் தயாராக இருக்கும் பெண் வேங்கையின் பார்வை அது.

4

ஐந்தாறு டெலெக்ஸ் செய்திகளைப் பப்ளிஸிட்டி மானேஜர் பார்ப்பதற்காக அவர் முன்னால் வைத்துவிட்டு பின்னர் மின்விசிறியில் சிதறிய அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி வைத்துவிட்டு, அதன்மேல் ஒரு பேப்பர் வெயிட்டையும் போட்டுவிட்டு, எதிரே உள்ள நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள் மோகினி. மானேஜர் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, பின்னர் தன் உருவம் மிகச் சிறிய அளவில் அவள் வலது கண்ணில் பிரதிபலிப்பதை ரசித்துக்கொண்டே இருந்த போது, "எடிட் பண்ணிக்கொடுங்க ஸார்...ஹேண்ட் அவுட் பிரபேர் பண்றேன்" என்றாள்.

அது அவள் வேலை பார்க்கும் நிறுவனம். பாரதத்தின் மிகப் பெரிய கம்பெனிகளில் ஒன்று. அரசாங்க நிறுவனங் களுக்கும், இதர தொழில் நிறுவனங்களுக்கும், பாய்லர்கள், டெலிபோன் கருவிகள், யந்திரங்கள், மின்சார சாதனங்கள், பெட்ரோல் ரசாயன சுத்திகரிப்பிற்கான பிரம்மாண்டமான கருவிகள், பால் பண்ணைகளுக்குத் தேவையான 'டெய்ரி' யந்திரங்கள் முதலியவற்றைக் குறித்த தேதிக்குள் குறித்த முறைகளில் செய்து கொடுக்கும் கம்பெனி அது. அல்ஜீரியா, டூனிஷியா, லிபியா போன்ற நாடுகளில் டெண்டர்கள்

எடுத்து, தனியாகவும், சில வெளிநாட்டுக் கம்பெனிகளுடன் இணைந்தும், பல வேலைகளைப் பூர்த்தி செய்து, அந்நிய செலாவணியை அதிகமாகச் சம்பாதித்துக் கொடுப்பதால், அரசாங்கத்திற்கு அது ஒரு செல்லப்பிள்ளை மாதிரி. என்ஜினியர்கள், சார்ட்டர்ட் அக்கௌண்டண்ட்கள், விஞ்ஞானிகள் முதல் கேஷுவல் லேபர் வரை, பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் வேலை பார்க்கும் அந்த நிறுவனத்திற்கு நாடு நகரங்களிலெல்லாம் கிளைகள். சென்னைக் கிளையில், பப்ளிஸிட்டி செக்ஷனின் மானேஜர் சுந்தரம் பலே கெட்டிக்காரர். அடிக்கடி பத்திரிகையாளர்களை வரவழைத்து, தம் கம்பெனிகளின் சாதனைகளை விளக்குவார். நிருபர்களை பாரதம் முழுவதும் உள்ள கிளைகளுக்குக் கூட்டிச் சென்றிருக்கிறார். குறைந்தது வாரத்திற்கு ஒரு தடவையாவது, அந்த கம்பெனியின் பெயர் தமிழகப் பத்திரிகைகளில் நல்ல விதமாக அடிபடுகிறது என்றால், அதற்கு நாற்பத்தைந்து வயது சுந்தரம்தான் காரணம்.

ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு, அவர் கம்பெனியின் சாதனைப் பட்டியல் வெளியிடுவதற்காகத் தலைமையலுவலகத்திற்கு புள்ளி விவரங்களைக் கேட்டு எழுதியிருந்தார். அங்கேயிருந்து டெலெக்ஸில் புள்ளி விவரங்கள் குவிந்தன. இவற்றிற்குக் கண், காது, மூக்கு வைப்பதோடு மேக்கப் செய்ய வேண்டியதும் அவர் வேலை. பப்ளிஸிட்டி எக்ஸிகியூட்டியாக வேலை பார்க்கும் லீலா மூன்று மாத விடுமுறையில் போயிருந்தாள். அவள் இடத்தில தாற்காலிகமாக நியமிக்கப்பட்ட மோகினியை சுந்தரத்துக்கு ரொம்பப் பிடித்துவிட்டது. தலை வலிக்கிறது என்று அவர் தற்செயலாகச் சொல்லியிருப்பார். பத்து நிமிடத்தில் பியூன் வந்து, "மோகினியம்மா ஆஸ்ப்ரோ வாங்கிட்டு வரச்சொன்னாங்க" என்று சொல்லி, பிளாஸ்கில் இருந்து காபியை ஊற்றி, மாத்திரையை நீட்டுவான். "அப்பா! ஒரே டயர்டாய் இருக்கு"ன்னு சொன்னால் போதும். மோகினி அவரை வலுக்கட்டாயமாக வீட்டுக்கு அனுப்பி வைப்பாள். அவர் மறுத்தால், அவர்

வீட்டுக்கு டெலிபோன் செய்து, ''மாமி...மாமாவுக்கு டயர் டாய் இருக்காம். நான் போகச் சொன்னால் மாட்டேங்றார். நீங்களாவது சொல்லுங்கோ,'' என்பாள். அவள் மனைவியின் மிரட்டலுக்கு பயந்தோ அல்லது வசீகரிக்கப்பட்டோ, புறப் படும்போது, ''என்னைவிட ஒங்களுக்கு ஒங்க ஒய்ப்தான் உசத்தி. நான் சொன்னவுடனே போனா என்ன?'' என்பாள். சுந்தரம், கிறங்கிப்போவார். அந்தமாதிரி சமயங்களில், லீலாமீது படுகோபம் வரும். இவள் வயதுக்காரிதான். ஆனால் சரியான சிடுமூஞ்சி. அவள் சிரித்து அவர் பார்த்த தில்லை. இவளை சிரிக்காமல் பார்த்ததில்லை. இன்னும் ஒரு வாரத்தில் அந்த மூதேவி வந்து, இந்த சீதேவியைத் துரத்திவிடும்.

மொத்தத்தில் மூன்றாண்டு காலமாகப் பணி புரியும் லீலா மூன்றுமாத பழக்கம் போலவும், மூன்றுமாத மோகினி மூவாண்டு சிநேகிதி போலவும் அவருக்குத் தோன்றியது. அவர் மௌனத்தில் 'ரெஸ்ட்' எடுத்துக் கொண்டிருந்ததால், மோகினிக்கு போரடிக்க ஆரம்பித்தது. டெலெக்ஸ் சமாசாரங்களை உற்றுநோக்கிக்கொண்டே பேசினாள்.

"எடிட் பண்ணிக்கொடுங்க ஸார்! அப்புறம் ஒரு விஷயம் ஸார்! நான் பேப்பர்களை உங்ககிட்ட டைரெக்டா வைக்கிறது அவருக்குப் பிடிக்கல. 'என் மூலந்தான் அனுப் பணும்ன்'னு நேத்து கத்தினார்.''

''யாரு, சங்கரா? அவன் கிடக்கான் விடு. இக்நோர் ஹிம்...''

''அதெப்படி ஸார்...? அவர் பார்வையே சரியில்ல! எனக்குப் பயமா இருக்கு!''

''டோன்ட் ஒர்ரி. ஐ வில் ஷோ ஹிம் ஹிஸ் பிளேஸ்.''

''உங்கள எரும மாட்டுத் தலையன்னு வேற பியூன்க கிட்ட சொல்றார் ஸார்!''

"அப்படியா சொன்னான்! பேஸ்டர்ட்! இப்ப என்ன பண்றேன் பார்!"

"இதுக்குத்தான் ஒங்ககிட்ட நான் எதுவுமே சொல்றது கிடையாது. அவன்கிட்ட நேரடியாகக் கேட்டிங்கன்னா உங்க டிக்னிட்டிதான் ஸ்பாயிலாகும். அதனால சமயம் வரும்போது கவனிச்சிக்குங்க!"

"சமயம் வராட்டாலும் நானே உருவாக்குறேன். நானா எருமத்தலயன்...இவன்தான். இவன் அப்பன்தான், இவன் அம்மாதான். இவனும் அந்த லீலாவும் அடிக்கிற கூத்து எனக்குத் தெரியாதுன்னு நினைக்கிறான். மாரல் டர்பிட்யூட் கீழ அவனை சார்ஜ் பண்ணலேன்னா நான் சுந்தரம் இல்ல..."

"சும்மா பேசாதிங்க ஸார்! ஒங்களுக்கு இளகின மனசு, கையில காலுல விழுந்தான்னா...மாறிடுவிங்க!"

"நானா மாறுவேன்? நானா மாறுவேன்? இல்ல, இல்ல, அவனை மாத்திக்காட்டுவேன்! வேணுமுன்னா பாரு! அவனை அந்தமான்ல போடாட்டா..."

"வேண்டாம் ஸார்! பாவம், பிழைச்சிட்டுப் போறான்."

"எரும மாடுன்னு சொன்னாலும் பரவாயில்ல. எருமத் தலையன்னு சொன்னா என்ன அர்த்தம்? அவன, அவன..."

'சும்மா பல்லக் கடிக்காதிங்க ஸார்! ஏண்டா சொன்னோமுன்னு எனக்குக் கஷ்டமா இருக்கு."

"இந்தப் பியூன் பயலுவளுக்கு எவ்வளவு காசு அழுதிருக்கிகேன். பெஸ்டிவல் அட்வான்ஸ் அது இதுன்னு எவ்வளவு சாங்ஷன் கொடுத்திருக்கேன். ஒரு பயலும் அவனைத் தட்டிக் கேட்கலியா?"

"அவங்களா? எரும மாதிரி தலய ஆட்டி குரங்கு மாதிரி கையக் கால ஆட்டி ஒன்ஸ் மோர் கேக்குறாங்க."

''என்னால நம்ப முடியல...நேத்துகூட டெப்திரி ராமனுக்கு ஒரு ரூபாய் கொடுத்தேன்.''

''அந்த ஒரு ரூபாய்ல முக்கால் ரூபாய செலவழிச்சிட்டு மீதிக் காசுக்கு ஒங்களுக்கு எதிராவே மொட்டப் பெட்டிஷன் போட்டிருப்பான்!'

''ஓஹோ! அதுகூட நடக்குதோ...''

''இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கு. நீங்க வெளுத்ததெல்லாம் பாலுன்னு நினைக்கிறீங்க.

''இனிமே நினைக்கமாட்டேனே. நானா எருமைத் தலையன்...''

''ஏன் ஸார் அதையே சொல்லிக்கிட்டு... சந்திரனப் பாத்து நாயி குலைச்சா குலைக்குது. ஆனா நான் விடறது இல்ல, இப்படித்தான் போன வெள்ளிக்கிழமை 'ஏண்டா மானேஜர் கன்னம் வீங்கியிருக்கு. ஒய்ப்கிட்ட உத வாங்குனானான்னு' ஏளம், ராமன்கிட்ட கேட்டாரு. உடனே நான் 'ஏன் மிஸ்டர் சங்கர்! பாஸ் முன்னால வெண்ணயா குழஞ்சிட்டு பின்னால சுண்ணாம்பா எரிச்சா என்ன அர்த்த' முன்னு பட்டுன்னு கேட்டேன்.''

''தேங்க்யூ. அதுக்கு அவன் என்ன சொன்னான்?''

''வேண்டாம் ஸார், விட்டுடுங்க. அனாவசியமா கோபப் படுவீங்க. ஏற்கனவே உங்களுக்கு பிளட் பிரஷர்.''

''நோ...நோ...அவன் இப்ப என்ன சொன்னான்னு சொல்லலேன்னாதான் பிரஷர் ஏறும். பிளீஸ், டெல் மீ டெல் மீ...''

''இது என்ன ஸார் வம்பாப் போச்சு.. 'நீயே டெம்பரரி... இன்னும் ஒரு வாரத்துல உனக்கு ஓலை கிழியப்போவுது. நீ எனக்கு புத்தி சொல்றீயா'ன்னு என்மேல் சீறினான். சீறினா சீறிட்டுப்போறான்... விட்டுத்தள்ளுங்க!''

''நோ... நோ... ஒன்ன இங்க ரீடெய்ன் பண்றனா இல்லியான்னு பாரு. இதற்காக டில்லிக்கு வேணுமுன்னாலும் ஒருவாட்டி போயிட்டு வருவேன்!''

மானேஜர் காலிங்பெல்லை அழுத்தினார். ஸ்டெனோ வந்தாள். தேனாம்பேட்டையில் நடக்கவிருக்கும் பிரும்மாண்டமான எக்ஸிபிஷனில், கம்பெனி ஒரு ஸ்டால் போட விருப்பதால், திறமையாக வேலை பார்க்கும் மோகினியின் சர்வீஸை மேலும் மூன்று மாதத்திற்கு நீட்டிக்க வேண்டும் என்று ஒரு நோட் டிக்டேட் செய்தார். பிறகு 'கீப் இட் சீக்ரட்' என்று அவளை எச்சரிக்க, அவளோ மோகினியை எச்சரிக்கையோடு பார்த்துக்கொண்டு வெளியேறினாள். மோகினி கண்களில் நன்றி குலுங்க அவரை நோக்கினாள். பிறகு, ''என்னால ஒங்களுக்கு சிரமம்'' என்றாள். அப்படிச் சொல்லும்போது அவள் உதடுகளைக் குவித்தவிதமும், உடம்பைக் குழைத்த விதமும், நாற்பத்தைந்து வயது சுந்தரத்தை, இருபத்தைந்தில் கொண்டுவந்து நிறுத்தியது. ஆகையால், அவர் சிறிதுநேரம் பேசாமல் இருந்தார். பிறகு அவளுக்கு நல்லது செய்துவிட்ட திருப்தியில் அவர் படிப்படியாக சுயமாகிக் கொண்டிருந்தார். 'பிரஷரும்' இறங்கியிருக்க வேண்டும். ஹீரோ மாதிரி பேசினார்.

''டோண்ட் ஒர்ரி. மானேஜிங் டைரெக்டர் என் பெர்ஸனல் பிரண்ட். எப்படியாவது இன்னொரு அடிஷனல் போஸ்ட் வாங்கி உன்னை போடுறேன். ஆனால் இந்த ஜெனரல் மானேஜர் ஒரு சும்பன்...தலைக்கிறுக்கன். எப்டி சரிக்கட்டுறதுன்னு யோசிக்கிறேன். இல்லன்னா மேலதிகாரியைத் தரக்குறவா பேசின சங்கரை இப்பவே சஸ்பெண்ட் பண்ணியிருக்கலாம். எதுக்கும் யோசிக்கிறேன்! ஒண்ணும் முடியாமபோனா லீலாவ எப்டியாவது தூக்கிட்டு உன்னை போட்டுறேன்.''

''ஒரு பொண்ணக் கெடுத்துவர்ற உத்தியோகம் ஒரு உத்தியோகமா? எனக்கு வேண்டாம் ஸார்! ஆமா, லீலா சரியான கர்வியாமே!''

''அதேயேன் கேக்குற! கண்ணுகின்னு நினைப்பு! இவ்வளவுக்கும், திறமையில ஒன் கால்தூசு பெறமாட்டா!''

''சும்மா இருங்க ஸார்! ஒருத்திய திட்டி இன்னொருத்திய புகழ்வது எனக்குப் பிடிக்காது. பிளீஸ் ஸ்டாப் திஸ் டாபிக்...''

சுந்தரம் அவளையே வியப்போடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். இந்த சின்ன வயதிலேயே எவ்வளவு பரந்த மனப்பான்மை. எவ்வளவு விசுவாசம். உத்தியோகத்திலேயும் பிரின்ஸிபில்ஸ் பாக்குறான்னா, இவ மனுஷப் பிறவியில்ல... மனுஷப் பிறவியில்ல.

தன்னிடம் அக்கறை காட்டிய மோகினிக்கு, தானும் அக்கறை காட்ட வேண்டும் என்று சுந்தரம் துடித்தார். 'ரிலாக்ஸ்' செய்பவர்போல், சுழல் நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டே கேட்டார்.

''கடைசியில... ஒன் ஹஸ்பண்ட் அப்பாமேலே கேஸே போட்டுட்டானே?''

மோகினி பதில் சொல்வதற்குப் பதிலாக மௌனமாகத் தலைகுனிந்தாள். பிறகு புடவைத் தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள். சுந்தரம் திடுக்கிட்டார். அவர் இப்படி எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர் ''என்னம்மா...'' என்று பதறியபோது லேசாக அழுதாள்.

''அடடே! நான் என்னமோ சொல்லிட்டேன்... நீ எதுக்கும்மா அழவுற!''

மோகினி அவருக்குப் பதிலளிக்கவில்லை. முதலில் மௌனமாகத் தலைகுனிந்தாள். பிறகு கண்ணீர் விட்டாள். அதைப் புடவைத் தலைப்பால் துடைத்துக்கொண்டாள். அவர் 'என்னம்மா...இது' என்று பதறியபோது லேசாக

அழுதாள். 'அடடே, நான் என்னம்மா சொன்னேன். நீ ஏன் இப்படி அழுவுற' என்று பதட்டப்பட்டபோது சத்தம் போட்டே அழுதாள். 'இதோ பாரு. நான் ஏற்கனவே பிரஷ்ஷர்ல கஷ்டப்படுறவன். தயவுசெய்து அழுகுறத நிறுத்து' என்று சொன்னபோது, அவளும் அழுகையை நிறுத்திவிட்டு விக்கி விக்கிப் பேசினாள்.

"நான் பொறந்திருக்கக்கூடாது ஸார்... நான் பாவி ஸார்! அவர்கிட்ட எவ்வளவோ சொன்னேன். 'ஒங்கப்பா வுக்கு என்னைப் பிடிக்கல. நான் ஓங்க குடும்பத்துல குழப்பத்த கொடுக்க விரும்பல. என்னை மறந்துடுங்கன்னு' எத்தனையோ தடவ சொன்னேன். ஆனால் அவரு 'நீ என்னைக் கட்டிக்காட்டா கடலுல விழுந்து சாவேன். இல்லன்னா விஷத்த குடிப்பேன்'னார். ஒருநாள் விஷப் பாட்டிலைப் பையில இருந்து எடுத்தார். எனக்கு ஒன்னும் புரியல! கடைசில அவரோட உயிரக் காப்பாத்துறதுக்காவ ஊருஉலகத்தைப்பத்திப் பாராம சம்மதிச்சேன். எங்க மாமா சொத்துங் கிடையாது, சுகமும் கிடையாதுன்னுட்டார். இவரு குதிச்சாரு. நான்தான் 'நீங்களும் சம்பாதிக்கிறீங்க. நானும் சம்பாதிப்பேன். அவரு சொத்தை அவரே வச்சிக் கிடட்டு'ம்னேன், ஆனால் அவரு எனக்குத் தெரியாமலே வக்கீல் நோட்டீஸ் கொடுத்து வழக்கு போட்டிருக்கார். ஏன்னு கேட்டா இதுல தலையிடாதேன்னு சொல்லிட்டாரு. அதுக்குமேல பேசினா அடிச்சிருப்பாரு. நான் என்ன ஸார் பண்றது? ஒவ்வொரு ஜனமும் என்னத்தான் தப்பா நெனக்கிது. நான்தான் அவர மயக்கி அப்பனுக்கும் பிள்ளைக் கும் ஆகவிடாம பண்ணிட்டேன்னு கசாமுசான்னு பேசுதுங்க. நீங்களே சொல்லுங்க ஸார். நான் என்ன ஸார் பண்ண முடியும்? நான் பாவி ஸார்! நான் பிறந்திருக்கவே கூடாது ஸார்...!"

மோகினி மீண்டும் அழுதாள். மானேஜர் இப்போது அவள் தோளைத் தட்டிக்கொடுக்கத் துடித்த கைகளை அடக்கிக்கொண்டார்.

மோகினி சொன்னதையும், அழுததையும் நிறுத்திவிட்டு அவரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள். சுந்தரம் ஆறுதல் சொன்னார்.

"ஆல் ரைட்... நடந்தது நடந்துபோச்சி. யூ ஆர் விக்டிம் ஆப் சர்கம்ஸ்டன்ஸஸ். எதையுமே ஹார்ட்டுக்குள்ள வச்சுக்காதே! அப்படி வச்சிக்கிட்டா ஹார்ட் வெளில வந்துடும். எனிஹௌ ஒனக்கு ஒரு அருமையான புருஷன் கிடச்சிருக்கான். நீ அந்த சந்தோஷத்த நினைச்சி மற்ற கஷ்டங்களை மறந்திருக்கணும்."

"அவரை நீங்கதான் மெச்சிக்கணும்."

மோகினி, புருஷனைப்பற்றி சொல்லிவிட்டோமே என்று பதறிப்போய், நாக்கைக் கடித்தாள். அவள் பயந்ததுபோல் ஆசாமி பேய்முழி விழித்தான். அவளைச் சினிமாவுக்குக் கூப்பிடலாமா என்று யோசித்தார் சுந்தரம். பிறகு நாசூக்காக, "எனக்கு ஈவினிங்ல போரடிக்குது" என்றார்.

மோகினி புரிந்துகொண்டாள். இனிமேல் இருந்தால் ஆபத்து. அவசர அவசரமாகப் பதில் சொன்னாள்.

"எனக்கு ஒன் அவர் பெர்மிஷன் வேணும் சார்! ஈவினிங்ல கெஸ்ட் வராங்க. அவருடைய பிரண்ட் தில்லியில் உத்தியோகம். போனவாரம் கல்யாணம் நடந்துது. இன்னிக்கு டின்னருக்குக் கூப்பிட்டிருக்கோம். இவர 'பெரிய' புரட்சிக்காரர்னு பிரண்ட் சொல்வாரு."

சுந்தரம் மௌனமாகத் தலையாட்டி விடை கொடுத்தார். மோகினி வெளியே வந்தாள். வீட்டுக்குப் போகப் பிடிக்கவில்லை. சுந்தரத்தின்மீது எவ்வளவு எரிச்சல் ஏற்படுகிறதோ, அந்த அளவுக்கு கணவன்மீதும் எரிச்சல் ஏற்பட்டது. குழந்தையின் சுமை வயிற்றை அழுத்துவதைவிட, அவள் நெஞ்சை அதிகமாக அழுத்தியது. நிலையில்லாத உத்தியோகத்தையும், அதை நிலைப்படுத்த சுந்தரம்

கேட்கப்போகும் விலையையும், விலைமதிக்க முடியா பிள்ளையையும், கோர்ட்டுக்குப் பணங் கேட்கும் 'ராஜினாமா' கணவனையும் நினைத்து, சுமைதாங்க முடியாமல் கால் போன போக்கில் நடந்து இறுதியில் கடற்கரையில் போய் மணிச்கணக்காக உட்கார்ந்திருந்தாள்.

இரவு மணி ஒன்பதுக்கு மேலாகியும், மோகினி வராததைக் கண்டு சீனிவாசன் புழுங்கினான். 'பேபிக்கு, வேலை இருந்திருக்கும்' என்று மாமனார் ஏகாம்பரம் சொன்னது அவன் காதில் விழாமல் போனதுக்குக் காரணம் இருந்தது.

அவன் நண்பன் டில்லிக்காரன், அவனை இளக்காரமாகப் பார்த்துவிட்டு, எட்டுமணிக்கெல்லாம் மனைவியுடன் "போயிட்டு வாரேன்" என்றுகூட சொல்லாமலே போனது இவனுக்கு என்னமோ போலிருந்தது. அவன் தன்னை 'மாரேஜ் நக்ஸலைட்' என்று அடிக்கடி வர்ணிப்பதை கடிதங்களில் எழுதுவதைப் பெருமையாக நினைத்து தான் உண்மையிலேயே ஒரு புரட்சிக்காரன் என்று நம்பிய சீனனுக்கு நண்பன் பார்வையில் தான் புழுவாகப்போனதற்காக, பூச்சி போல் துடித்தான்.

வரவர மோகினியின் போக்கு அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. முதல்நாள், தன் வீட்டில் கமலா, உஷாவிடம் அன்பொழுகப் பேசியவள், கல்யாணத்திற்குப் பிறகு, அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் அவர்கள் இங்கே வந்தபோது, இவள் அவர்களிடம் பேசாமல் அறைக்குள் போனாள். அவர்களும் இப்போது வருவதை நிறுத்திவிட்டார்கள். மனைவியே ஆச்சரியத்தில் மூழ்கும்படி, தந்தைமீது வழக்குப் போட்டான். இவள் என்னடாவென்றால்... சீச்சீ...

எவரிடமாவது பகலில் டெலிபோன் பேசினாலும், இன்னார் இன்னதுக்காக டெலிபோன் பேசினார் என்று சொல்பவள், இப்போது இரவில், படுக்கையறைவரை வரும்

டெலிபோன் 'கால்களை' சிரித்துக்கொண்டே பயன்படுத்தி விட்டு, இவனிடம் எதுவுமே அதைப்பற்றிப் பேசுவதில்லை. ஒரு சொத்தும் இல்லாமல் வந்துவிட்டானே என்று மனைவிக்காரி நினைக்கிறாள் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. போகட்டும்... இன்றைக்காவது பொழுதோடு வந்திருக்கலாம்.

பத்து மணியாயிற்று.

மோகினி வந்தாள். ''அப்பா சாப்பிட்டாச்சா...அம்மா சாப்பிட்டாச்சா'' என்று கேட்டாள். குற்றவுணர்வில் விருந்தாளிகளைப்பற்றிக் கேட்கவில்லை. அவன் சாப்பிட் டாச்சா என்று கேட்கவில்லை.

அவன் கையில் இருந்த ஒரு காகிதக்கட்டை வலியப் பிடுங்கிக்கொண்டு, ''என்னது?'' என்றாள்.

சீனிவாசன் நிதானமாகப் பதில் சொன்னான்.

''எங்கப்பா அடையாறு வீட்டை என் பேருக்கு மாத்தி இந்தப் பத்திரத்தை அனுப்பியிருக்காரு. கோர்ட்டுன்னதும் பயந்துட்டாரு...''

இப்போது அவளுக்கு பேசுவதில் ஒரு 'இன்ட்டரெஸ்ட்' ஏற்பட்டது.

''அடபாவமே! மைலாப்பூர்ல இருக்கிற சின்ன வீட்டை எழுதி வச்சிருக்கலாமே? அடையாறு வீடு எவ்வளவு பெறும்?

''ஒரு லட்சம்.''

''இது என்னடா வம்பாப் போச்சு! அவ்வளவு பெரிய வீடு நமக்கு எதுக்கு? ஐ ஆம் ஸாரி டார்லிங்... இன்னிக்கு எக்ஸிபிஷன் ஸைட்டை பார்க்கப் போக வேண்டியதா யிட்டுது. இதுக்குத்தான் நான் வேலையை வேண்டாமுன் னேன். ஐ ஆம் வெரி ஸாரி! என்மேல கோபமா? வர்ற வெள்ளிக்கிழம நாம ரெண்டுபேருமா அவங்கள ஸ்டேஷன்ல போயி வழியனுப்பலாம். அடையார் வீடு பழசா புதுசா?''

"பழசுதான். ஆனால் புதுசு மாதிரி தோணுது.

மோகினி அவனை ஒரு தடவை ஏற இறங்கப் பார்த்துக் கொண்டாள். பிறகு, "இன்னிக்கு மூணுமணி நேரமா ஸைட்லயே இருந்தோம். இருந்தோங்கறது தப்பு. நின்னு நின்னு காலே மரத்துப்போச்சு. அடையார்ல வீடு எந்தப் பக்கம்?" என்றாள்.

சுந்தரம் பதில் பேசவில்லை. அப்பாவைக் கோர்ட் வரை அழைத்துவிட்ட வேதனையில் தவித்துக்கொண்டிருந்தான். மோகினி பாத்ரூமிற்குள் போய்விட்டாள். மனைவியின் 'அன்புக் கட்டளைக்கு' மதிப்பளித்து சிகரெட் குடிப்பதை அறவே விட்டுவிட்ட அவனுக்கு, இப்போது ஒரு சிகரெட் பிடிக்கவேண்டுமென்று தோன்றியது. பையைத் துழாவினான். காசில்லை. மனைவியிடம் கேட்க வெட்கம், பயம் எல்லாம்.

தலை கனக்க, உடல் கொதிக்க, அவன் படுக்கையில் போய் விழுந்தான். அவ்வளவுதான் அவனுக்குத் தெரியும்.

இரவு பன்னிரண்டு மணி சுமாருக்கு அவனை உலுப்பி, அவன் மனைவி டெலிபோனை நீட்டிக்கொண்டே, "ஒங்கப்பா ஹார்ட் அட்டாக்கில் செத்துட்டாராம். நீங்க ஒடனே போகணுமாம்" என்றாள்.

அவன் கை நடுங்கியதில் டெலிபோன் நடுங்கியது. தம்பி சபாபதிதான் பேசினான். அவன் பேச்சில் அழுகையைப் பிரித்து, வார்த்தைகளை எடுப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. மேலும் விளக்கம் கேட்குமுன்னால், அவன் டெலிபோனை வைத்துவிட்டான். என்றாலும், அப்பா சாகையில் 'சீனி சீனி' என்று சொல்லிக்கொண்டே செத்தார் என்று தம்பி சொன்னதை நினைத்து, தலையில் அடித்துக்கொண்டான்.

எல்லாமே கனவு மாதிரி தோன்றியது. மனைவியின் முகத்தை ஒரு குழந்தையின் குழப்பத்தோடு பார்த்தான்.

அவள் நகத்தைக் கடித்துக்கொண்டிருந்தாள். இறுதியில் விரக்தியில் ஏற்பட்ட உறுதி, அவன் நெஞ்சைக் கெட்டியாக்கியது. அவளைப் பார்த்து, ''வா... போகலாம்'' என்றான்.

''நான் எதுக்கு? நீங்க போயிட்டு வாங்க!''

''என்ன பேசுறன்னு யோசித்துப் பாத்தியா, ஒன் மாமனார் இறந்துட்டாரு.''

''அதுக்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்?''

''ஒன்ன இறக்கச் சொல்லல! நாம ரெண்டுபேருமா போய் அம்மாவோட கஷ்டத்த இறக்குவோம்.''

''என்னக்கி என்னை மருமகளா ஏத்துக்க மாட்டேன்னு அவரு தள்ளிவச்சாரோ... அன்னைக்கே அவரை நானும் தள்ளிவச்சிட்டேன். என்னைப் பொறுத்த அளவுல அவரு மூணாவது மனுஷன். மூணாவது மனுஷங்க சாவுக்கெல்லாம் நான் போறதுல்ல!''

''நீ வாரியா இல்லியா.''

''மூணு மணிநேரமா ஸைட்ல நின்னு காலுல்லாம் வலிக்கிறது. என்னால முடியாது''

''வாரியா... இல்லியா?''

''முடியாதுன்னா, முடியாது.''

மனைவியின் கழுத்தை அங்கேயே நெறித்துவிடலாமா என்ற வேகம் வந்தது அவனுக்கு. ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டு, அவளை வெறித்துப் பார்த்தான். பின்னர் 'ஒன்னைக் கட்டுன எனக்கு இன்னமும் வேணும் இதுக்கு மேலேயும் வேணும்' என்று தன்பாட்டுக்குச் சொல்லிக் கொண்டே வெளியேறினான்.

5

சில காரியங்கள் ஆமை வேகத்தில் துவங்கி, மின்னல் வேகத்தில் முடியும். சில மின்னல் வேகத்தில் துவங்கி ஆமை வேகத்தில் முடியும். ஆனால் மோகினியின் திருமணம் மின்னல்போல் தோன்றி, மின்னல்போல மறைந்தது. அவள் கழுத்தில் தாலி ஏறுவதற்காவது ரிஜிஸ்டர்ட் ஆபீஸ் அப்புறம் கோயில் குளம் என்று சிலவாரம் ஆகியது. ஆனால் ஏறிய தாலி இறங்க அவ்வளவு நாள்கூட ஆகவில்லை.

மோகினியின் கழுத்தை நெறித்துக்கொண்டிருந்த சீனிவாசன், அவள் கழுத்தை விட்டுவிட்டு, தன் கழுத்தைக் குத்திக்கொள்வதற்காக கத்தியையோ அரிவாளையோ ஓடிக் கண்டுபிடித்து எடுத்தபோது உள்ளே ஓடிவந்த மோகினியின் அப்பா ஏகாம்பரம் 'கொலகாரன்... கொல பண்றான். கொல பண்றான்' என்று கத்த, அக்கம்பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் கூடி அவனை 'நீயும் மனுஷனா' என்று கேட்க, தான் உண்மையிலேயே மனுஷன் இல்லை என்பதை அவர்கள் சொல்வதற்கு முன்பாகவே உணர்ந்திருந்த சீனிவாசன் மௌனமாக வெளியே போகப்போனான்.

அப்போது, ''என் பொண்ணுக்கு மூணு மாசம்... அவளுக்கும் அவள் குழந்தைக்கும் ஒரு வழி சொல்லிட்டுப் போடா,'' என்று மரியாதைமிகு மாமனார் சொல்வதையும் பொருட்படுத்தாமல், ஹார்ட் அட்டாக்கில் இறந்துபோன அப்பாவிற்காக வேகமாக இயங்கிய தன் இருதயம் இப்போது இயங்காததுபோல் இயங்க, அவன் பரிதாபமாக வெளியேறினான்.

மோகினிக்குச் சிரமம் எதும் இல்லை. ஜீவனாம்சம் கோரி வழக்குப் போடப்போவதாக மறுநாளே 'வக்கீல் நோட்டீஸ்' விட்டாள். வக்கீல் இளைஞர். அவள், அவருக்கு 'பீஸ்' கொடுக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதோடு தனக்கு ஏற்கனவே தெரிந்த ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் மூலம், சீனிவாசன் அவளுக்கு ஒரு வழி செய்யவில்லை என்றால், அவன் ஒரு 'வழியாகி' விடுவான் என்று வேறு மிரட்டப்பட்டான். மான அவமானத்திற்குப் பயந்த அம்மாவின் வேண்டுகோள்பேரிலும், வீட்டு விவகாரங்கள் கோர்ட்டுக்குப் போனால், தங்கைகள் இருவரும் வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்க வேண்டியது வரும் என்பதை உணர்ந்ததாலும் சீனிவாசன், தந்தை தன் பெயருக்கு எழுதிக்கொடுத்திருந்த அடையாறு வீட்டுப் பத்திரத்தை அவள் பெயருக்கு மாற்றிவிட்டு அவள் கையெழுத்துப் போட்ட விடுதலைப் பத்திரத்தை வாங்கிக் கொண்டுபோனவன் போனவன்தான்.

எல்லாம் மூன்று நாட்களில் முடிந்துவிட்டன. கணவனைப் பிரிந்தாலும், அவன் நினைவைப் பெரிதும் போற்றிப் புகழ நினைத்த மோகினி, நான்காவது நாளே, அவன் கொடுத்த அடையாறு வீட்டிற்குக் குடிபோய் விட்டாள்.

தாலி கட்டிய நேரம் நல்லநேரமாக இல்லையென்றாலும், தாலி இறங்கிய நேரமும் அவள் அந்த வீட்டுக்குப் போன நேரமும் நல்லநேரமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். பப்ளிஸிட்டி மானேஜரின் வேண்டுகோள்படி, கம்பெனியின் தலைமையிடம் அவள் மூன்றுமாதம் மேற்கொண்டும் வேலையில் நீடிப்பதற்கு அனுமதியளித்தது. அதற்காக, அவள் வீட்டிலேயே ஒரு 'பார்ட்டி' கொடுத்தாள். பப்ளிஸிட்டி மானேஜர், அவரைப் பிடிக்காத மேலதிகாரியான ஜெனரல் மானேஜர், பீஸ் வாங்காத வக்கீல் குடும்ப விவகாரங்களைக் கோர்ட் வழக்கென்று விடாமல் பார்த்துக்கொள்ளும் 'குடும்ப' இன்ஸ்பெக்டர்—அவர்—இவர் என்று பல ரக

மனிதர்கள் குவிந்தார்கள். மோகினியின் தந்தை ஏகாம்பரமும் ஒவ்வொருவரிடமும் ''எங்கே நீங்க வராம போயிடுவீங்களோன்னு பேபி பயந்துட்டுது. என்னைக்கூட ஒங்ககிட்ட இருந்து கையோட கூட்டிக்கிட்டு வரச் சொல்லிச்சு. நல்ல வேள வந்திட்டீங்க... இல்லன்னா, பப்ளிஸிட்டி மானேஜர், ஜெனரல் மானேஜர், இன்ஸ்பெக்டர், வக்கீல் ஸார் (இதில் மூன்றுபேர்களை நான்குமுறை அழித்துக்கொண்டார்) போய் கூட்டிக்கிட்டு வராம போயிட்டிங்களேன்னு என்மேல பாய்ஞ்சியிருப்பா! நல்லவேள வந்திட்டிங்க'' என்று சீவல் பாக்கைக் கொறித்துக்கொண்டு, வெற்றிலையை வாய்க்குள் வைத்துக்கொண்டு ரகசியமாகக் குதப்பினார். இதனால் ஒவ்வொருவரும் தான்தான் 'சீப் கெஸ்ட்' என்று நினைத்துக் கொண்டும், இதர மூவரை 'சீப்பாக' அனுமானித்துக் கொண்டும் ஏகாம்பரத்தின் 'ரகசியத்தை' மனத்திற்குள்ளேயே ரசித்துக்கொண்டு புன்னகை சிந்தினார்கள். வெளியே இவர்களுக்காகக் காத்துக்கிடந்த டிரைவர்கள், எப்படிப் 'பச்சையாக'ப் பேசிக் கொண்டார்கள் என்பதை சென்ஸார் செய்துகூட எழுத முடியாது.

பப்ளிஸிட்டி எக்ஸிக்யூடிவ்வான லீலாவும் மூன்று மாத விடுமுறைக்குப் பிறகு வேலையில் சேர்ந்தாள். திருநெல்வேலியில் ஏதோ ஒரு குக்கிராமத்தில் பெற்றோருடன் மூன்றுமாத காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அஸிஸ்டெண்ட் பப்ளிஸிட்டி மானேஜர் சங்கரை நினைத்துக்கொண்டே, அவனை எப்போது பார்க்கலாம் என்று துடித்துக் கொண்டிருந்தவள் அவள், இப்போது மானேஜரிடம் திட்டுக்கள் வாங்கிக் கொண்டிருக்கும் சங்கர், லீலாவின் 'செல்லமான காதல் திட்டுக்களையும்' சீரியஸாக எடுத்துக்கொண்டு, மானேஜரை எப்படி எப்படியெல்லாம் கேட்கலாம் என்று மனதுக்குள் அடக்கி வைத்திருந்தானோ, அவற்றைக் காதலி மீது அம்புகளாக்கினான். போதாக்குறைக்கு, அவனுக்கு அருகில் இருந்த நாற்காலியில் மோகினி 'டெம்பரரி கேஷுவல்' பெண்—உட்கார்ந்திருந்தாள். அது லீலாவுடைய

நாற்காலி. அதன் ஜோடியான மேஜை டிராயரில், இன்னும் இவள் வைத்துவிட்டுப்போன காகிதக்கட்டுகள், சங்கரைப் பார்த்து அவள் வரைந்த படங்கள், அவற்றிற்கு அவன் கொடுத்த 'காமென்ட்கள்' உள்ளன. 'சங்கர் ஒரு திங்கர் ஹோட்டலில்' என்று எழுதி, அவனைச் சாப்பாட்டு ராம னாகச் சித்தரித்து, அவள் வரைந்த ஓவியமும் உள்ளே இருக்கிறது. 'நீ லீலா...நான் விநோதன், இரண்டு வார்த்தை கள் ஒன்றாயின. இன்னுமா நாம் இரண்டாய் இருப்பது' என்று அவன் எழுதிய 'புதுக்கவிதையும்' அந்த டிராயருக்குள் உள்ளது.

லீலா நாசுக்காகக் கேட்டுப்பார்த்தாள். 'இந்த நாற்காலி தான் எனக்கு ராசியான நாற்காலி. மூணு வருஷமா இதில் தான் இருந்தேன். அதுல உட்காராட்டா வேலயே ஓடாது." என்று மோகினியிடம் சொல்லுவாள். அவள், கண்டுக்க வில்லை என்பது மட்டுமில்லை, அந்த நாற்காலியில் தான் உட்கார வேண்டும் என்பதைவிட, லீலாவை அதில் உட்கார வைக்கக்கூடாது என்பதற்காகவே காலையில் முன்னதாக வந்துவிடுவாள். ஆனால் பஸ்ஸில் இடிபட்டு ஏறும் லீலாவால் பப்ளிஸிட்டி மானேஜரின் காரில் வரும் மோகினியை முந்த முடியவில்லை.

கண்ணுக்குப் பிடித்த சங்கரிடம் சொன்னாள். அவனோ இவள் கருத்துக்குப் பிடிக்காதபடி, "கேவலம்...நாற்காலில் என்ன வந்தது. இதப்போய் பெரிசா எடுத்தா, என்னர்த்தம்?" என்றான். இருவரும் அருகருகே உட்கார்ந்து ஒருவர் கையை ஒருவர் கிள்ளிக்கொண்டும், ஒருவர் பிரச்சி னையை இன்னொருவர் மற்ற ஒருவருக்கும் தெரியாமல் கேட்டுக்கொண்டும் இன்பமாகக் கழித்த நாட்களை அவன் மறந்துவிட்டதுபோல் தோன்றியது. அந்த இன்பமயம் தொடர்வதற்குக் காரணமான நாற்காலி பறிபோனதில், அவனையே பறி கொடுத்தது மாதிரி அவள் தனக்குள்ளே

புலம்பிக்கொண்டாள். நாற்காலியைப் பிடித்தவள், பக்கத்து நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருப்பவனையும் பிடித்துவிடுவாளோ என்றுகூட பயந்தாள். அதற்கு ஏற்றாற்போல், மோகினியும் சங்கரிடம் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுவதையும், சில சமயம் 'போங்க ஸார்' என்று அவனை இடிக்கப் போவதுமாதிரி, கையைத் தூக்கிச் செல்லமாக சிணுக்குவதையும், லீலா சீரியஸாக எடுத்துக்கொண்டாள். அதே சமயம், கடற்கரையில் தன் தோள்களை லேசாகப் பற்றிக் கொண்டு சாய்ந்திருக்கும், அவனிடம், ''என்னைக் கைவிட மாட்டீர்களே?'' என்று அவள் அழாக்குறையாகக் கேட்கும் போது, அவன், ''ஒனக்கு என்ன பைத்தியமா?'' என்று சொல்லி, அவள் கையைப் பிடித்து அழுத்துவதையும் நினைத்துக்கொண்டாள்.

இது போதாதென்று இன்னொன்று.

அந்தக் கம்பெனி ஊழியர்களுக்காக ஒரு 'ஹவுஸ்ஜர்னல்' (சஞ்சிகை) நடத்தியது. மாத வெளியீடான அதில், கம்பெனி ஊழியர்கள் நடத்தும் கலை நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய போட்டோக் களும், ஊழியர்களின் கவிதை, கட்டுரைகளும், அவர் களுக்குக் கம்பெனி செய்திருக்கும் நன்மைகளும் பிரசுர மாகும். கம்பெனியைப்பற்றி பிரமுகர்கள் தெரிவித்திருக்கும் கருத்துக்கள், சின்ன எழுத்திலும், சினிமா நடிகர் நடிகைகள் சொல்வது 'போல்ட் டைப்'பிலும் வெளியாகும். இதற்கு பப்ளிஸிட்டி மானேஜர் சுந்தரம்தான் 'எடிட்டர்' என்றா லும், பத்திரிகை முழுக்க முழுக்க லீலாவே கவனித்து வந்தாள். இப்போது, மோகினியிடம் அது ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்தது. ஜர்னலிஸத்தில் டிப்ளமா பெற்ற தன்னிடம் மானேஜர் மீண்டும் அதை ஒப்படைப்பார் என்று நினைத்த லீலா, ஏமாந்தாள். அவள் வேலையில் சேர்ந்தபோது துவக்கப்பட்ட பத்திரிகை அது. அவளைப் பொறுத்த அளவில் சங்கருக்கு அடுத்தபடியாக அவள் நேசிக்கும் குழந்தை அது.

அந்தக் குழந்தையை மோகினி கிள்ளிக்கொண்டிருப்பதை லீலாவால் பொறுக்க முடியவில்லை. சங்கரிடம் சொல்லிப் பார்த்தாள். அவனோ, மோகினிக்கும் மேலதிகாரியான அந்த அஸிஸ்டெண்ட் பப்ளிஸிட்டி மானேஜரோ, மோகினியிடம் 'அன் அபிஷியலாக' 'ஸர்ரண்டர்' ஆகிவிட்டான். சாட்சிக்காரனைவிட சண்டைக்காரி தேவலை என்று நினைத்த லீலா, ''மிஸ் மோகினி...எதுக்கும் லேஅவுட்டை நான் ஒரு தடவை பாத்துடுறேன். கொஞ்சம் காட்டுறீங்களா?'' என்று தன் இருக்கையில் இருந்து எழுந்து அவளுக்கு முன்னால், பிச்சை கேட்பதுபோல் கேட்டாள்.

மோகினி அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். லீலா உடுத்திருந்த அந்த வெள்ளை வாயில், இந்த நைலக்ஸ் காரியை என்னவோ செய்திருக்க வேண்டும். அச்சமில்லாமலும், அவசரப்படாமலும், பகட்டைக் காட்டாமலும், சிரிப்பதுபோல் தோன்றிய அவள் கண்கள், இவள் கண்களை உறுத்தியிருக்க வேண்டும். பாலீஷ் போடாமல் பளபளப்பாக மின்னிய நகங்கள், இவளைக் கிள்ளுவதுபோல் தோன்றியிருக்க வேண்டும். மெதுவாக இனிமையைப் பிரதிபலிக்கும் அவள் குரல், இவள் மனதில் கூச்சலை எழுப்பியிருக்க வேண்டும். அவள், தொப்புளுக்கு மேலே கட்டியிருந்த புடவை இவளுக்குப் புழுக்கத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். அவள் காலில் போட்டிருந்த செருப்புகள் இவளை அடிப்பதுபோல் வலித்திருக்க வேண்டும்.

மோகினி அவளை சிறிது நேரம் முறைத்துவிட்டு, குட்டி போட்ட பூனைமாதிரி முனகிக்கொண்டே பப்ளிஸிட்டி மானேஜரின் ஏர் கண்டிஷன் அறைக்குள் போன வேகத்திலேயே, ''ஸார்...நீங்க எனக்குப் பாஸா, இல்ல இந்த லீலா பாஸான்னு இப்ப தெரியணும்'' என்று அங்கேயே கூச்சல் போட்டாள். அவள் வைத்திருக்கும் பரீட்சையில் 'பாஸாக' வேண்டும் என்று நினைத்த பப்ளிஸிட்டி சுந்தரம், விவகாரத்திற்கு பப்ளிஸிட்டி கொடுக்க வேண்டாம் என்று அவளை

உட்காரச் சொல்லி, விஷயத்தைக் கேட்டார். விஷயம் தெரிந்ததும் அவள் கொடுத்த 'பிரஷ்ஷரில்' அவருக்கு பிளட் பிரஷ்ஷர் ஏறியது. பெல்லடித்து, பியூனை அனுப்பி லீலாவை வரவழைத்தார். அவளை உட்காரச் சொல்லவில்லை. உட்கார்ந்திருந்த மோகினியைச் சுட்டிக்காட்டி, "நியாயத்தை (பத்திரிகையின் பெயர்) இவளே பாத்துக்கறப்போ நீ ஏன் அனாவசியமா இண்டர்பியர் பண்றே? நீ பாஸா நான் பாஸா? ஐ ஸே யூ கீப் குயட். டோண்ட் போக் யுவர் நோஸ், யூ கேன் கோ நௌ..." என்று கத்த, திருப்பிக் கத்தலாமா என்று நினைத்த லீலா, உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டு, நீர் சிந்தாமல் இருக்க இமைகள் நின்ற இடத்திலேயே நிறுத்தி 'பாலன்ஸாக' வைத்துக்கொண்டு வெளியே போன போது, இளைப்பாறுபவர்போல் கத்திக் களைத்த சுந்தரம் உள்ளே இருந்தவளின் தோளில் கைபோட்டார். லீலா கீழே விழாமல் இருப்பதற்காக வெளியே வந்து மேஜையைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

சிறிது நேரத்திற்குப்பிறகு, தோளில் கிடந்த புடவைத் தலைப்பைச் சரி செய்துகொண்டு, அட்டகாசமாக வந்த மோகினி, அப்பாவிற்கு உற்சாகமாகப் போன் செய்தாள். "அப்பா! வேலைக்காரியைப் பாயசம் வைக்கச் சொல்லுங்க. ஒரு நல்ல நியூஸ்... சரியான சவுக்கடி! என்கிட்டயா, முடியும்? என்னபத்தி இன்னும் தெரியல. ஹா...ஹா... ஹெ...ஹோ...அப்புறமா, வீட்ல வந்து சொல்றேன. வச்சிடட்டுமா?" என்று சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தாள். பிறகு இன்னொரு நம்பரைச் சுழற்றினாள். "இன்ஸ்பெக்டர் வில்லியம்ஸ் இருக்காரா? யோவ் நான் யாராய் இருந்தா ஒனக்கென்னய்யா? ஐ ஸே யு ஸிம்ப்ளி கிவ் இட் டு ஹிம்... ஹலோ... மிஸ்டர் வில்லியம்ஸா...எங்க ஆபீஸ் கல்சுரல் அகடாமில சினிமா நடிகர் சிங்காரத்த கொண்டு வாறோம். கொஞ்சம் பாதுகாப்பு வேணும். ஒங்க சப்-இன்ஸபெக்டரை என் வீட்டுக்கு அனுப்புறீங்களா? என்ன, நீங்களே வாரீங்

களா, நாளைக்கி ஈவினிங்கல வாங்க. ஏழு கான்ஸ்டபி ளாவது வேணும்! ஆல் ரைட், காலையில வந்துடச் சொல்லுங்க.''

நிரந்தரமாகாத ஒரு சாதாரண வேலையில் இருக்கும் போதே மோகினி இவ்வளவு திமிராகவும் அகங்காரமாகவும் இருப்பது எல்லோருக்குமே ஆச்சரியம் தந்தது. ஆனால் மோகினிக்குத் தெரியும், தன் அழகையும் சாமர்த்தியத் தையும் போட்டு, எந்தெந்த மேலதிகாரியை எப்படியெப்படி காக்கா பிடிக்கலாம் என்று.

லீலாதான் அவளுக்கு முதல் நம்பர் எதிரியாகத் தோன் றினாள். அவளையும் அவள் காதலன் சங்கரையும் பிரித்து விட வேண்டும். லீலாவை நிரந்தரமாக விரட்டிவிட வேண்டும்.

இந்த நோக்கத்துடன்தான் மோகினி அட்டகாசம் செய்துகொண்டிருந்தாள். ஆனால் ஆபீசில்தான் இவ்வள வும். குடும்பத்தில் நிலைமை ரொம்ப மோசம். அவ்வளவு பெரிய அடையாறு வீடு ஒரு வெள்ளை யானையாகத் தோன்றவே அதை வாடகைக்கு விட்டுவிட்டுச் சின்ன வீட்டுக்குக் குடி போனாள். அப்படியும் செலவுகளைச் சமாளிக்க முடியவில்லை. உத்தியோகம் நிரந்தரமானால்...

இதற்காகவேதான் அவள் கல்சுரல் அகாடமி என்று ஒன்றை ஆரம்பித்திருந்தாள். பல பெரிய மனிதர்கள் வந்து சந்திப்பதற்கு அது ரொம்ப வசதியான இடமாக இருந்தது.

அந்தச் சங்கத்தில் அந்த விழா இந்த விழா என்று சாவனீர் வெளியிடுவாள். ஆபீஸ் பெயரை உபயோகப் படுத்திக்கொண்டு விளம்பரங்கள் வசூலிப்பாள். ஓசியில் பல காரியங்கள் நடக்கும்.

எதற்கும் துணிந்த ஏகாம்பரமேகூடக் கொஞ்சம் திகில் பட்டார். ''ஏம்மா, ஏற்கெனவே நமக்குக் கஷ்டம். இதெல் லாம் வேறே ஏன்?'' என்றார்.

''சும்மா இருங்கப்பா. சின்ன மீனைப் போட்டுத்தான் பெரிய மீனை எடுக்கணும்'' என்றாள் மோகினி.

''சாப்பாட்டுக்கே திண்டாட்டமா இருந்துட்டிருக்கே!'' என்று ஏகாம்பரம் நெட்டுயிர்த்தார்.

6

எங்கெல்லாமோ சுற்றியலைந்துவிட்டு ஒரு நாள் மோகினியிடமே திரும்பி வந்தான் சீனிவாசன். விடுதலைப் பத்திரம் வாங்கிக்கொண்டு போனவனுக்கு மறுபடி என்ன வேலை என்று மோகினிக்குக் கோபம் வந்தது. தொலைந்து போகிறான் என்று வீட்டில் இருப்பதற்கு இடம் கொடுத்தாள்.

கிட்டத்தட்ட பிச்சைக்காரன் மாதிரி வந்திருந்த சீனிவாசனிடம் மாமனார் ஏகாம்பரத்துக்கு எவ்விதப் பாசமும் ஏற்பட நியாயமில்லை. ''என்னய்யா, அப்பா எவ்வளவு வைச்சிட்டுப் போனார்?'' என்று வேண்டுமென்றே கிண்டல் செய்தார். சில சமயங்களில் 'மனம்விட்டுப்' பேசிச் சண்டை போட்டுக்கொள்வார்கள். மோகினி அதைப் பார்ப்பாளே தவிர, சீனிவாசனுக்குப் பரிந்து வரமாட்டாள்.

எப்படியோ இரண்டு மாதங்கள் ஓடின.

மோகினியும் சீனிவாசனும் அதிகமாகப் பேசுவதில்லை. 'அய்யோ... ஒங்க பிள்ள என்னை எப்டில்லாம் உதைக்குது. இதோ பாருங்க' என்று வயிற்றைக் காட்டிச் சொல்லத் துடிக்கும் உணர்வை வந்த வேகத்திலேயே அடக்கிக்கொள்வாள். ஏகாம்பரம் அவள் கண்முன்னாலேயே மருமகனை ஒருநாள் தனக்கு வெற்றிலை பாக்கு வாங்கிக்கொண்டு வரச் சொன்னார். மனைவிக்காரி அதைக் கண்டிக்காததைச்

சீனிவாசன் பெரிதாகத்தான் எடுத்துக்கொண்டான். அப்பாவின் சாவுக்கு அவன்தான் எமனாக வந்தவள் என்று அவன் நினைத்ததோடு முணுமுணுக்கத் துவங்கினான்.

ஒருநாள் மோகினி கணவனிடம் 'வலிய' வந்தாள். ஒரு ஐந்து ரூபாய் நோட்டை நீட்டி 'குங்குமப்பூ வாங்கிட்டு வாங்க... நம்ம ரெண்டுபேரையும்விட குழந்தை நிறமா பிறக்க வேண்டாமா' என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னதில், சீனிவாசனும் லேசாகப் புன்முறுவல் செய்தான். புறப்பட்டான்.

குழந்தை அழகாக இருக்க வேண்டும் என்று சதா நினைத்துக்கொண்டிருந்த மோகினி, காலையில் ஏழு மணிக்குப் போன கணவன் ஒன்பது மணிவரை திரும்பாததைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

சாயங்காலம் வந்து பாலில் கலந்து குங்குமப்பூவை சாப்பிடலாம் என்று நினைத்து, மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு ஆபீஸ் போனாள். அதேசமயம், அந்த இடைவெளியினால் குழந்தையின் கலர் கொஞ்சம் குறையுமோ என்றுகூடச் சங்கடப்பட்டாள்.

மாலை வந்தது. குங்குமப்பூ நினைவுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பிய மோகினியின் கண்கள் குங்குமமாயின. சீனிவாசன் ஒரு நாற்காலியில் முட்டிக்கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். ஏகாம்பரம் மருமகன் சார்பில் பேசினார்.

''ஒனக்கு வாச்சவர் அஞ்சு ரூபாய் நோட்டை எவனோ பிக்பாக்கட் அடிச்சிட்டான்னு சொல்றார். குங்குமப்பூவுக்குப் பதிலா ஒரு ஸ்டார் சிகரெட்டை பிடிச்சிக்கிட்டு வாரார். எல்லாம் ஒன்னோட தலையெழுத்து. கண்ணைத் திறந்துகிட்டே பாழுங் கிணத்துல விழுந்திட்ட...''

மோகினி அவனையே முறைத்துப் பார்த்தாள். 'பிக்பாக்கட் அடிச்சிட்டான்' என்று அவன் சொல்லியிருந்தால் அவள் கோபம் தணிந்திருக்கலாம். ஆனால் அவனோ,

'அசால்டாக' உட்கார்ந்து இன்னொரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்தான். மோகினிக்குப் பற்றி எரிந்தது. அழகான குழந்தைக்கு ஆசைப்படக்கூட உரிமை இல்லையா...பிக்பாக்கட் அடிச்சிருந்தா, அந்த முகமே காட்டிக் கொடுத்திருக்குமே? சிகரெட் குடிக்கிற பழக்கம் வந்துட்டால் இப்படித்தான்...

மோகினி பயங்கரமாகக் கத்தினாள்:

"குங்குமப்பூ இல்லாம இந்த வீட்டுக்குள்ள வரப்படாது. மொதல்ல அத வாங்கிக்கிட்டு வந்து மறுஜோலி பாருங்க. சே... கொஞ்சமாவது சொரணை வேண்டாம்..."

இந்தச் சமயத்தில் ஏகாம்பரமும் இடைச்செருகல் செய்தார்.

"இவரு அப்பன் ஒன்னை ஆமைன்னு சொன்னானாம். இப்ப உயிரோட இருந்தா யாரு வீட்ல எந்த ஆமை புகுந்துதுன்னு தெரிஞ்சிருப்பார்."

சீனிவாசனுக்கு சப்த நாடிகளும் துடித்தன. 'மாமா... இதுக்குமேல ஒமக்கு மரியாத இல்ல. இனிமே பேசினா மரியாதை கெட்டுப் போயிடும்...' என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தான். மோகினிக்கு இது அதிகப்படியாகத் தெரிந்தது. கணவனை நெருங்கி, 'பெண்டாட்டிக்குத்தான் ஒண்ணும் வாங்கிக் கொடுக்கிற வக்கில்ல... அவள் தந்த காசையாவது திருப்பித்தர யோக்கியதை வேண்டாம்? என்னோட புருஷன்னு சொல்லிக்க உங்களுக்கு வெட்கமா இல்லே?' என்று கையை நீட்டிப் பேசினாள்.

பேசியவள் திடீரென்று கன்னத்தில் கை வைத்தாள். காரணம் சீனிவாசன் அவள் கன்னத்தில் பளீர் என்று அடித்துவிட்டு, இடுப்புப் பக்கத்தில், காலால் உதைத்துவிட்டு, பின்னர் செய்த தவறுக்குப் பிரயாச்சித்தமும் செய்ய நினைக்காதவன்போல், 'என்னடி சொன்னே...' என்று

உறுமினான். இந்த வன்முறையைச் சிறிதும் எதிர்பாராத ஏகாம்பரம், முதலில் பிரமை பிடித்தவர்போல் சிறிது நேரம் நின்றுவிட்டு, பின்னர் 'நான் இடுப்பில எடுத்து வளத்த என் குழந்தையையாடா இடுப்பில உதைக்கிறே... பாவிப்பயலே... அவள் கர்ப்பிணின்னு தெரிஞ்சும் இடுப்புல உதைச்சிட்டியே! அபார்ஷன் ஆயிட்டா ஓங்கப்பனாடா மருந்துக்குப் பணம் தரப்போறான்? பாழாப்போற பாவி...' என்றார். இதற்குள், உள்ளே படுத்துக் கிடந்த அம்மாக்காரி தட்டுத் தடுமாறி அங்கே வந்தாள்.

சீனிவாசன் வெளியேறிவிட்டான். மோகினி ஒன்றும் பேசவில்லை. கன்னத்தைத் தடவி விட்டுக்கொண்டாள். இடுப்பை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டாள். அப்பா சொன்னது மாதிரி அபார்ஷனாயிடுமோ! அய்யோ... என் குழந்த தாங்காதோ... தங்காதோ... அது போயிட்டா நான் மட்டும் எதுக்காக இருக்கணும்? மாட்டேன்...இருக்கமாட்டேன்.

யோகினியின் மனம் மாறியதோ இல்லையோ, முகம் கல்லாக மாறியது. கணவன் என்ற ஒருவன் இறந்துவிட்டதாக அப்போதே அனுமானித்துக்கொண்டாள். அபார்ஷன் ஆகிவிடலாம் என்கிற சந்தேகம் விசுவரூபமெடுக்க, டாக்டரிடம் போகலாமா என்று யோசித்துக்கொண்டே ஒரு மூலையில் குன்றிப்போய் உட்கார்ந்தாள்.

இரவு எட்டுமணி சுமாருக்கு சீனிவாசன் வந்தான். இப்போது பையில் ஒரு பாக்கெட் சிகரெட் இருந்தது. 'போனால் போகுதுன்னு வந்தேன். வாயும் வயிறுமாய் இருக்கிறவளை அந்தரமா விட்டுப்போகக் கூடாதுன்னு வந்தேன். இனிமேல் ஒரு தரம் இப்படிப் பேசினால் ஒனக்கும் எனக்கும் ஒண்ணும்கிடையாது' என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தான்.

எரிந்து விழும் ஏகாம்பரம் இப்போது அவனை எதிர்த்துப் பேசவில்லை. காலிப் பயலிடம் என்ன பேச்சு...

மோகினி எழுந்தாள். அவன் அந்த வீட்டில் இருந்தால் தன் குழந்தை நிச்சயம் அபார்ஷனாகிவிடும் என்பதை முழுமையாக நம்பி, பெண் புலியாய்ச் சீறினாள்.

'இனிமேல் இந்த வீட்ல ஒரு நொடிகூட இருக்க முடியாது. ஒங்கள் உதவியில்லாமலே என்னால பிள்ளையை வளர்க்க முடியும்! வளர்த்துக் காட்டுறேனா இல்லியான்னு பாருங்க. எப்ப நீங்க என்னை அடிக்கிற அளவுக்கு வந்துட்டிங்களோ அப்பவே ஒங்கள என் மனசில டைவர்ஸ் பண்ணிட்டேன்... சுயமரியாதை உள்ளவராய் இருந்தால் நீங்க போகலாம். செலவுக்கு வேணுமுன்னாலும் பணந் தாரேன்!'

சீனிவாசன் அவளையே உற்று நோக்கினான். அடிக்கப் போன கைகளை அடக்கிக்கொண்டான். மடமடவென்று அறைக்குள் போய், தன்னுடைய துணிமணிகளை ஒரு 'லெதர் பேக்கில்' புகுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டான். போய் விட்டான்.

அன்றிரவு மோகினி தூங்கவில்லை. தலையணை உறையை மாற்ற வேண்டிய அளவுக்கு அவள் அழுது தீர்த்தாள். வழக்கமாக வயிற்றில் புரண்டு 'உதைக்கும்' பிள்ளை, இப்போது நெளியாமல் இருப்பதை உணர்ந்து, இவள் தூக்கமில்லாமல் நெளிந்தாள். அந்தப் பாவி கொடுத்த அடியில் அபார்ஷன் ஆனாலும் ஆயிடுமோ...

வாரங்கள் மாதங்களாக மாறிக் கொண்டிருந்தன.

நிறைமாதக் கர்ப்பிணியான மோகினியால், வேலைக்குப் போக முடியவில்லை. சாப்பாட்டுக்கே கஷ்டமாக இருந்தது. அப்பாக்காரருக்கு ஜாதகம் பார்க்கத் தெரியும். அவருக்கு சுக்கிரயோகம் இருந்ததோ இல்லையோ! அப்படி ஆயிட்டா யாருக்காக வாழணும்...

சினிமா யோகம், வக்ரத்தோடு வந்தது. சினிமாக்காரர்களுக்கும், கதைகளைத் திருடும் சினிமா எழுத்தாளர்களுக்கும் நேரங்காலம் சொல்லி உற்சாகப் படுத்தினார். அவர்களும் பதில் உற்சாகமாகச் சில நூறு பத்து ரூபாய்களை கொடுத்ததால் மோகினிக்கு அதிக சிரமமில்லை. குழந்தையோட ராசி என்று, அது பிறக்கு முன்பே நினைத்துக் கொண்டாள்.

குழந்தையும் பிறந்தது. கருவண்டு விழிகளுடன், பயத்தம் பருப்பு நிறத்தில் அழகாகப் பெண் குழந்தை பிறந்த்து. எல்லோரையும்போல, அவளுக்கும், 'அவரை'ப் பார்க்க ஆசை வந்தது. 'இந்தக் குழந்தைய அபார்ஷனாக்கப் பார்த்தவரோடு என்ன சகவாசம்' என்று தன் ஆசையைத் தானே அடக்கிக் கொண்டாள்.

ஆனால் சீனிவாசனால் ஆசையை அடக்க முடியவில்லை. குழந்தை பிறந்த மூன்று மாதத்தில் கொஞ்சம் பணத்தோடு எங்கிருந்தோ வந்தான்.

"மோகினி, ஒருத்தருக்கு நான் கடன் கொடுத்திருந்தேன். இப்ப திருப்பித் தந்தார். இதெல்லாம் நம்ம கலாவுக்குத்தான், இனிமேல் ஒழுங்கா இருப்பேன். என்னை நம்பு" என்றான்.

மோகினி நம்பியிருப்பாள். அந்தப் பணத்தை நீட்டிய போது, அவன் வாயில் சாராய வாடை வீசியது. அதனால தான் பாசமா பேசறார் போலிருக்கு!

மோகினியின் இருதயம் கல்லாகியது. குடிகாரனை வீட்ல வச்சிருந்தா, கலாவோட குடி கெட்டுப்போகும். அப்பன் புத்தி அதுக்கு வந்துட்டா...! வரக்கூடாது .. வர விடமாட்டேன்.

மோகினி, ஆண் புலியிடம் இருந்து குட்டியைக் காக்கும் பெண்புலியாகச் சீறினாள்.

'இனிமே ஒங்க சாவகாசமே வேண்டாம். ஒங்க காற்று பட்டாலே கலாவுக்குக் கெட்ட புத்தி வந்துடும். என் மகளை என் இஷ்டப்படி வளர்க்கப் போறேன். இதுக்கு யார் குறுக்கே நின்னாலும் அவங்க எனக்குத் தூசி. குடிகாரன் புத்தி விடிஞ்சா போச்சு. நீங்க விடியறது வரைக்கும் இருக்க வேண்டாம்... பிளீஸ்... போயிடுங்க! நமக்குள்ள ஒட்டும் கிடையாது, உறவும் கிடையாது.

சீனிவாசன் கோபமாகக் கையைத் தூக்கினான். அந்த அடி குழந்தைமீது பட்டாலும் பட்டுவிடலாம் என்கிற பயம் தைரியமாக மாற, மோகினி தன் முகத்தில் விழப்போன அவன் கரத்தை உடும்புப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டே, 'மிஸ்டர்...என்னை நீங்க போலீஸ் வரைக்கும் துரத்த மாட்டிங்கன்னு நினைக்கிறேன்' என்றாள்.

பட்டை தீட்டிய சீனிவாசன், அதிர்ச்சி அடைந்தவனாய் வெளியேறினான்.

ஏகாம்பரம், ''மாப்பிள்ளை! இந்தத் தடவையாவது போயிடு! முன்போலத் திரும்பி வந்துடாதே!'' என்று சத்தம் போட்டார்.

அவர் சொன்னதாலோ என்னவோ சீனிவாசன் திரும்பவேயில்லை.

மாதங்கள், ஆண்டுகளாயின.

கலா இப்போது மூன்று வயதுக்காரி. மோகினி எங்கே போனாலும் மகளை எடுத்து வைத்துக் கொண்டே போனாள். நான்காவது வயதில் அவளை எல். கே. ஜி. யில் சேர்ப்பதற்காக, இப்போதே 'இடம்பிடிக்கும்' வேலையிலும் எது நல்ல பள்ளிக்கூடம் என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதிலும் ஈடுபட்டாள். பப்ளிஸிட்டி மானேஜர் சுந்தரம், லீலா லீவில் போகும்போதெல்லாம் அவளுக்குத் தற்காலிக வேலைகள் தந்தார். அடையாறு வீட்டில் இருந்து வாடகை வந்ததால்,

மோகினி சுந்தரதையோ அவர் கொடுத்த வேலையையோ சீரியஸாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. 'அம்மா' என்று சொல்லும் மகளை செல்லமாக அடக்கி அவளை 'மம்மி' என்று சொல்லவைக்கவே அவளுக்கு நேரம் சரியாக இருந்தது.

ஆனால் குடும்ப நேரம் சரியாக இல்லை.

ஏகாம்பரத்தை விட்டு, சினிமா யோகம், கழற்றிக் கொண்டது. அங்கே, பல ஏகாம்பரங்கள் பற்பல ஜாதகக் கட்டுக்களோடு கிளம்பியதே காரணம். அதோடு, நமது ஏகாம்பரம் ஆயிரக்கணக்கில் பொய் சொன்னால், புதிய ஏகாம்பரங்கள் லட்சக்கணக்கில் பொய் சொல்லத் துவங்கின தால் இந்த சின்னப் புளுகர்களின் பொய் எடுபடவில்லை. அதோடு, நூறுநாள் ஓடும் என்று அவர் கணித்த ஒரு படம் நூறு 'ஷோ' கூட ஓடாததால், முன்னூறு ரூபாயைத் தட்சணையாகக் கொடுத்த அந்த படத்தயாரிப்பாளர், இப்போது அந்தப் பணத்தைக் கடனாகக் கொடுத்ததாக வாதாடி, ஏகாம்பரத்தை புரட்டிக்கொண்டு இருக்கிறார்.

இந்த லட்சணத்தில், அடையாறு வீட்டில் குடியிருந் தவர்கள் நொடித்துப்போய் வாடகைப் பணம் கொடுப்பதை நிறுத்திவிட்டார்கள். காலி பண்ணச் சொன்னால் கோர்ட் டுக்குக் கூப்பிட்டார்கள்.

மோகினி, தானும் அம்மாவும் அப்பாவும் பட்டினியாக இருக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டதைப் பற்றிக்கூட கவலைப்படவில்லை. ஆனால் கலா... அவள் கண்ணுக்குக் கண்ணாக வளர்க்கும் கலாவிற்கு, கேட்டதை வாங்கிக் கொடுக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டதை, அவளால் தாங்க முடியவில்லை.

அந்த சமயம் பார்த்து, கலாவிற்கு நல்ல ஜுரம். லேசாக பிட்ஸ் வருவதுபோலவும் இருந்தது. 102 டிகிரியைத் தாண்டிவிட்டது. ஏகாம்பரம் ஒப்பாரியே வைக்கத் துவங்கி

விட்டார். மோகினியால் அழ முடியவில்லை. கண்ணீரும் வரவில்லை. குழந்தைக்கு அருகே குத்துக்காலிட்டு உட்கார்ந்தாள். அம்மாக்காரி தட்டுத் தடுமாறி வந்து, ஈரத்துணிகளால் பேத்தியின் நெற்றியில் 'ஒத்தடம்' கொடுத்தாள்.

கலா லேசாகப் புலம்பத் துவங்கினாள். மோகினியால் தாள முடியவில்லை. டாக்டரிடம் போகப் பணமில்லை. கணவனைச் சபித்துக் கொண்டாள். ஆமை என்று எந்த நேரத்திலோ வாயைத் திறந்து, வார்த்தை பலிக்கும்படி செய்த அவன் அப்பாவைத் திட்டிக் கொண்டாள். காலி செய்யாமல் சண்டித்தனம் செய்யும் அடையாறு வாடகை வகையறாக்களைத் திட்டிக்கொண்டாள். அவர்களைக் காலி செய்துவைக்க ஆளில்லாமல் போன தன் அவல நிலைக்காகத் தன்னையே திட்டிக்கொண்டு, தலையிலும் அடித்துக் கொண்டாள்.

அந்தச் சமயத்தில் பப்ளிஸிட்டி மானேஜர் சுந்தரம் அங்கே வந்தார்.

எதையோ, சொல்ல வந்தவர், நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு, 'சீக்கிரமா... குழந்தையை ஒரு டாக்டர்கிட்ட அழைச்சுப்போகலாம்... நல்லவேளை... என் கார்லயே வந்தேன்' என்று அவர் சொல்லி முடிக்குமுன்னாலே, மோகினி குழந்தையைத் தூக்கி, தோளோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டாள்.

இருவரும் குழந்தையுடன் காரில் பறந்தார்கள். டாக்டர் குழந்தைக்கு ஒரு ஊசி போட்டு, மாத்திரைகளை எழுதிக் கொடுத்தார். வழியில் சுந்தரம் மாத்திரைகளை வாங்கிக் கொண்டார். மோகினி தன் இயலாமையை நினைத்து, வெட்கித் தலைகுனிந்தாள். அதேசமயம், கலா லோசாகக் கண்ணை உருட்டி அவள் தோளைத் தட்டியதும், அவளுக்குத் தெம்பு பிறந்தது. சுந்தரத்தை நன்றியோடு பார்த்தாள்.

"டோண்ட் ஓர்ரி மோகினி... குழந்தைச்கு சரியாயிடும்; அப்புறம் ஒரு விஷயம்! நாளைக்கு அந்த லீலா சனியன் லீவுல போவுது. உனக்குத் தற்காலிகமாய் உத்தியோக உயர்வு தருகிறேன்."

"தேங்க் யு ஸார்! என்னால ஒங்களுக்குச் சிரமம்...

"என்ன மோகினி நீ. நமக்குள்ள எதுக்கு பார்மாலிட்டி... நீ என்னை மூணாவது மனுஷன் மாதிரி பேசுவதுதான் பிடிக்கல. இன்னொரு விஷயம். அதிர்ச்சி அடையாதே! உன் ஹஸ்பெண்டை பம்பாய்ல பாத்தேன். சாராய பாட்டிலோட... கிட்டத்தட்ட பொறுக்கியாயிட்டான். என்னை எப்படியோ பாத்துட்டு 'டேய்! நீதான என் ஒய்ப வச்சிக்கிட்டு இருக்கேன்'னு கேட்டான். நான் எப்படியோ சமாளிச்சிட்டு தப்பினேன். பிக்பாக்கட் வேற அடிக்கிறானாம். நினைச்சுப் பார்க்கவே கஷ்டமாய் இருக்கு.

மோகினியின் முகம்—முன்பு கல்போல் அடிக்கடி மாறும் அந்த அழகான முகம், இப்போது இரும்பு மாதிரி கொல்லன் உலையில் உருக்கப்பட்டு கெட்டியான இரும்பு மாதிரி இறுகியது.

வீட்டில் அவளை விட்டுவிட்டு விடைபெறப் போன சுந்தரம், அவள் தோளை லேசாகத் தட்டி, பின்பு பலமாக அழுத்தியபோது, அவள் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவில்லை.

ஏன் எதிர்ப்பு காட்ட வேண்டும்?

மகள் வாழ்வதற்காக நாம அழிஞ்சாலும் பரவாயில்ல; இனிமேல் எப்படி வேணுமுன்னாலும் வாழ்வேன். நான் பழைய காதல் மோகினியல்ல. மகளை வாழவைக்கப் போகிற கர்மயோக மோகினி. அதுக்காக எந்த லெவலுக்கும் போகத் தயார். எந்த பாதையிலும் நடக்கத் தயார். அந்த பாதையில குறுக்கிடும் எவரையும் அழிகக்த் தயார். பிறர் அழிவுலதான் நம் ஆக்கம் இருக்குன்னா அதுக்குத் தயார்... அதுக்காக... எதுக்கும் தயார்.

7

மீண்டுமொரு முறை 'நியாயம்' சஞ்சிகையை வெளிக் கொணரும் பொறுப்பு மோகினியிடம் வந்தது. அதை அவளிடம் சுந்தரம் கொடுத்திருந்தார். அனுபவமில்லாத மோகினி அந்த இதழைக் குட்டிச்சுவராக்கியிருந்தாள்.

ஜெனரல் மானேஜர் லீலாவைக் கூப்பிட்டனுப்பிக் கோபத்தில் குதித்தார். அட்டையில் வெளியாகியிருந்த அவருடைய படம் ஒரே கறுப்பாக இருந்தது. வாசகர்கள் அதைக் கேலி செய்து கடிதம் போட்டிருந்தார்கள்.

விரக்தியாக வந்த லீலாவைப் பார்த்ததும், வழக்கம் போல் அவர் புன்னகை செய்யவில்லை. அவள் 'குட் மார்னிங்'கிற்கு, இவர் 'நோ... நோ... பேட்... பேட்' என்றார்.

"கூப்பிட்டீங்களாமே ஸார்...

"யெஸ்...இந்த இதழ் ஏன் இவ்வளவு மட்டமா இருக்கு? ஒங்களெல்லாம் ஒரே இடத்துல வைக்கறது தப்பு. இனிமே இதை மோகினிகிட்ட ஒப்படைக்கப் போறேன்!"

"ஸார்... இது மோகினியோட..."

"நோ எக்ஸ்பிளனேஷன். நோ நொண்டிச் சாக்கு.

"ஸார்... நான் சொல்றதக் கொஞ்சம்..."

"இதுக்கு மேல பேசினா ஐ வில் சஸ்பென்ட் யூ. தப்பை ஒத்துக்காமல் கூடக்கூடப் பேசினா என்ன அர்த்தம்?"

"தப்புதான் ஸார்..."

'கண்கெட்ட பிறகு சூரிய நமஸ்காரமா... ஓகே... இனிமே நியாயத்தை மோகினி கவனிச்சுக்குவாள்... ஐ ஸே யூ கெட்டவுட்...''

ஊமை கண்ட கனவு போல, மாப்பிள்ளைப் பையனைப் பற்றி அபிப்பிராயம் இருந்தாலும் அதைச் சொல்லமுடியாத ஆர்த்தடாக்ஸ் குடும்பத்தின் பெண்ணைப்போல, ஆபீஸர் ஒரு மடையன் என்று ஆதாரங்களோடு நிரூபிக்க முடியுமென்றாலும் அதை வெளியே சொல்ல முடியாத பியூனைப்போல, லீலா வெளியே வந்தாள். ஜி.எம். 'பெர்ஸிகியூஷன் காம்ப்ளெக்ஸி'ல் தவிக்கும் மனிதர். அவள் என்ன சமாதானம் சொன்னாலும் எடுபடாது. அதோடு தன்னுடைய 'செக்ஷனில்' நடந்த தில்லுமுல்லுகளைச் சொல்லி, 'பாஸைக்' காட்டிக்கொடுக்க விரும்பாத செக்ஷனில் விசுவாசியாக இருக்க அவள் விரும்பினாள்.

அவள் போனதும் ஜெனரல் மானேஜர், ஸ்டெனோவைக் கூப்பிட்டு, மோகினிக்கு 'நியாயம்' வழங்கி, ஒரு நோட் டிக்டேட் செய்தார். ஆர்டர் வந்ததும், மோகினி டெலிபோனில் குதித்தாள். ''என் இஷ்யூவை ஜி.எம்.மே பாராட்டிட்டார்'' என்று 'குடும்ப நண்பர்'களுக்கு டெலிபோன் செய்தாள். பப்ளிஸிட்டி சுந்தரத்திற்கு கூல்டிரிங்க் வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டு, ''என் இஷ்யூவுக்கு நீங்கதான் சார் காரணம்'' என்று கைகொடுத்தாள். சங்கருக்குக் கலர். (அதை அவன் லீலாவுக்குத் தெரியாமல் குடித்தான்.) பியூன்களுக்கு டீ. இவ்வளவும் செய்துவிட்டு லீலாவின் மேஜை முன்னால் ஒரு 'சாக்லெட்டை' அதன்மேல் சுற்றிய ஜிகினா தாள் கிழியும்படி வன்முறையைப் பயன்படுத்தி வைத்தாள்.

இவள் வருவதற்கு முன்னதாகவே, ஜி.எம். பப்ளிஸிட்டி மானேஜரை வரவழைத்து, பழைய விரோதங்களுக்கு இதை சாக்காக வைத்து அவரை வசைபாடியபோது சுந்தரம்,

"நான் என்ன ஸார் பண்ணட்டும்... லீலா எக்ஸ்பீரியன்ஸ்ட் ஜர்னலிஸ்டாச்சேன்னு சூப்பர்வைஸ் பண்ணல ஸார்! அதோட நான் சொன்னாலும் அவள் கேக்கிறவளாய்த் தெரியல ஸார்! ஜி.எம். போட்டோவையாவது ஒழுங்கா போடும்மான்னு சொன்னா, ஜி.எம். என்ன சூப்பர் மேனான்னு திரும்பிக் கேக்குறாள் ஸார்! அவளுக்கு சங்கர் கூடக் கொட்டம் அடிக்கவே டயம் சரியா இருக்கு ஸார்! ஐ...ஆம் ஸாரி ஸார்... என்னால அவளைக் கண்ட்ரோல் பண்ணமுடியாது ஸார்! மோகினின்னா நான் சொல்றதைக் கேட்பா ஸார்! என்ன சொன்னாலும் சரிம்பாள் ஸார்!" என்று ஜி.எம்மிடம் சொல்லிவிட்டார். பழைய விரோதி யான சுந்தரம், தன்னைப் புதிய முறையில் 'ஸார்' என்றதை 'ஸர்' பட்டமாக நினைத்து மகிழ்ந்துபோய்விட்டார் ஜெனரல் மானேஜர். இடையில் நடந்த இந்த 'பாலிடிக்ஸ்' லீலாவுக்குத் தெரியாது. அவளுக்குக் குங்குமம் வைக்கவும், ஒழுங்காக நடந்துகொள்ளவும் மட்டுமே தெரியும்.

அவளுக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை. நீதிக்கு அடிக்கடி ஜுரம் வரும் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால் இப்படி ஒரேயடியாக அது செத்துவிடும் என்று அவள் நினைக்க வில்லை. விவரங்களைப் புரிந்துகொண்ட பல பியூன்கள் தங்களுக்குள்ளேயே மாநாடு கூட்டி முணுமுணுத்தார்கள்.

டெப்திரி ராமன் மட்டும், மோகினியும் சுந்தரமும் ஜோடி யாக வெளியேறியதைப் பார்த்ததும் சிறிது இடைவெளி கொடுத்து, ஆடாமல் அசையாமல் பிணம் மாதிரி உட்கார்ந் திருந்த லீலாவைப் பார்த்துக்கொண்டே, "ஆபீஸருங்களுல, நூத்துக்கு தொண்ணூற்றொம்பது பேரு பொம்பிளப் பொறுக்கிங்க..." என்று லேசாகத்தான் பேசினான். லீலா எதுவும் பேசுகிறாளா என்பதை அறிவதற்காக, போவது மாதிரி போக்குக் காட்டிவிட்டு, சட்டென்று உள்ளே வந்த மோகினியின் காதுகள் டெப்திரியின் வாசகங்களை நன்றாக வாங்கிக்கொண்டன.

டெப்திரி ராமன் இப்படிச் சொன்னதில் தப்பில்லை தான். ஆனால் இந்தத் தப்புக்குச் சம்பந்தமில்லாத இன்னொரு தப்பு செய்திருந்தான். அதாவது 'நியாயத்'தின் பழைய பிரதிகளைப் பழைய கடையில் விற்கும்போது கையுங் களவுமாகப் பிடிபட்டு பப்ளிஸிட்டி சுந்தரத்திடம் மன்னிப்புக் கடிதம் எழுதிக் கொடுத்திருந்தான். இந்தக் கடிதத்தை வைத்துக்கொண்டு, அவர் அவனை லாண்டிரி துணியை வாங்கிக்கொண்டு வரச்சொல்லுவார். ரேஷன் கடைக்குப் போகச் சொல்லுவார். ஒருநாள் மாவுகூட ஆட்டச் சொன்னாராம். மோகினி, ராமன் 'பொறுக்கித்தனமாய்' பேசியதை சுந்தரத்திடம் சொல்ல, அவர் பழைய திருட்டை, மன்னிப்புக் கடிதத்தை ஆதாரமாகக் காட்டி, 'நோட்' போட, ராமன் 'அயோத்திக்கு' அப்பால் வனவாசியாக அனுப்பப்பட்டான். மூன்றே மூன்று நாளில் முடிந்துவிட்ட விவகாரம் அது. போன வருஷம் நடந்த திருட்டை, இந்த வருஷம் கிளப்பினால் அதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று லேசாகச் சந்தேகப்பட்ட நிர்வாக அதிகாரியிடம் போய், மோகினி கொஞ்சம்தான் குழைந்தாள். அவர் 'காமென்ட்ஸ்' எழுதப்போனதை நிறுத்திக்கொண்டார். அவருக்கு மேலிருந்த நிர்வாக யந்திர டிரைவர்களுக்கு இந்தச் சந்தேகம் வரவேயில்லை.

லீலா தன்னைச்சுற்றி ஒரு வியூகம் வகுக்கப்படுவதைப் புரிந்துகொண்டாள். மோகினியைத் தேடிப் பல பெரிய அதிகாரிகள் வருவதும், அவள் கம்பெனியின் 'இரண்டாந்தர' அதிகாரிகள் அறையில் போய் அரட்டை அடிப்பதும் லீலாவுக்கு ஒரு சைகலாஜிகல் ஃபோபியாவை ஏற்படுத்திவிட்டன. அலுவலகத்தில் படுகோழையாக மாறிப்போன சங்கரிடம், மாலையில் கடற்கரையில் ஒப்பாரி வைக்காத குறையாக அழுது தீர்த்தாள். அவன் தன்னிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டு விடுவானோ என்று பயந்துபோய், "கல்யாணத்தை எப்போ வச்சிக்கலாம்" என்று கேட்டாள். அவனுக்கும் இப்போது இரவில் ஒரு துணை தேவை என்ற அளவுக்கு பயம் பிடித்து

விட்டது. பொருட்படுத்தக்கூடிய அளவிற்கு உறவுகாரர்கள் இல்லாதவன். அவனுக்கு அவனே மாப்பிள்ளையின் அப்பா, அம்மா, தோழன்...எல்லாம். ஆக, ஆவணி மாதம் மூன்றாந் தேதி திருமணத்தை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று ஆடிப் பெருக்கன்று தீர்மானித்தார்கள். அந்த மகிழ்ச்சியில் திளைத்த லீலா, பெரியப்பா மகள் கல்யாணத்திற்காகப் பதினைந்து நாள் லீவில் ஊருக்குப் போய்விட்டாள்.

பப்ளிஸிட்டி மானேஜர் முகத்தில் ஈயாடாமல் உட்கார்ந்திருந்தார். மோகினியும் எதிரே ஆடாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள். டைப்படித்த ஒரு காகிதத்தை ஒருவர் மாறி ஒருவர் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது சங்கர் 'புஷ் டோரைத்' தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே வந்து "பிரிண்டர் ஸ்டிரைக் ஆர்டர் கேட்கிறார்" என்று சொன்னபோது, பப்ளிஸிட்டி சுந்தரம் "மிஸ்டர் சங்கர்... ஹேவ் ஸம்மானர்ஸ். திறந்த வீட்டுக்குள்ள ஏதோ ஒண்ணு வாரது மாதிரி வந்தா என்ன அர்த்தம்?" என்று சொல்லி, கிட்டத்தட்ட அப்படி வந்த 'அது' மாதிரி அவரே 'வள்'ளென்று குரைத்தார். அங்கேயே தன் தலையில் ஓங்கி அடித்துக்கொள்ளலாமா என்று நினைத்த சங்கர், பிறகு அது இன்டிஸிபிளினாய் எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்று நினைத்தவனாய் வெளியே வந்து தலையில் லேசாக அடித்துக்கொண்டான்.

உள்ளே இருந்த மோகினி, "என்ன ஸார் பண்ணலாம்?" என்றாள்.

"அதுதான் எனக்குப் புரியல. அடிஷனல் போஸ்ட் கொடுக்கமாட்டோமுன்னு வந்தபிறகு என்ன பண்ண முடியும்?" என்றார் சுந்தரம்.

"அப்படின்னா இவ்வளவு நாளும் ஸின்ஸியரா ஒர்க் பண்ணி என்ன ஸார் பிரயோஜனம்? வரவர நாட்ல உழைப்புக்கு மதிப்பில்லாம போச்சு. தொடாதிங்க ஸார்!"

"நான் சொல்றதைக் கேளு மோகினி. இன்னும் உன் சர்வீஸ் முடிய ஒரு பதினைஞ்சு நாளு இருக்கு. அதுக்குள்ள ஏதாவது பண்ண முடியுமான்னு பாக்கலாம்."

"விடுங்க ஸார் கையை. எனக்கு அழுகையா வருது."

சுந்தரம், பற்றிய கையை விட்டார். மோகினி அழுது கொண்டே பேசினாள்.

"கட்டின புருஷனும் என்னைக் கையை விட்டுட்டான். நீங்களும் கையை விட்டுட்டீங்க. அனாதையா நிக்கிறேன்... இன்னும் ரெண்டு வாரத்துல... இன்னும் ரெண்டு வாரத்துல..."

சுந்தரம் அவள் கண்களைத் துடைத்தார். தலை முடியைக் கோதிவிட்டார். அவளைக் கைவிடவில்லை. பிடித்துக்கொண்டார்.

"ஆல் ரைட்... நான்... நானே டெல்லிக்குப் போய் ஒரு போஸ்ட் வாங்கிட்டு வந்துடுறேன். ஒண்ணும் முடியாம போனா அஸிஸ்டெண்ட் பப்ளிஸிட்டி ஆபீஸர் போஸ்ட் 'சரண்டர்' பண்ணிட்டு பப்ளிஸிட்டி எக்ஸிகியூட்டிவ் போஸ்ட் வாங்கிடுறேன். பெரிய போஸ்ட்டை சரண்டர் பண்ணுன்னா சரி... சின்ன போஸ்ட் வாங்கிடலாம். இந்தா ஒனக்கு போன்."

மோகினி சிரித்துக்கொண்டே டெலிபோனில் பேசினாள். மறுமுனையில் பேசியவர் புதியவர் என்றாலும், பெரிய பதவி வகிப்பவர். ஆகையால் அவரிடம் 'பழகு' மாதிரி பேசினாள். சுந்தரம் ஆச்சரியப்படுவதுபோல் புருவங்களை உயர்த்தியபோது, 'டோனை' கொஞ்சம் மாற்றிக் கொண்டாள். டெலிபோனை வைத்த வேகத்திலேயே, வெளியே வந்தாள். அங்கே இருந்தால் அவர் டெலிபோன் உரையாடலைப்பற்றி ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்பார் என்று தெரிந்து, வேகமாக வெளியே வந்தாள்.

அஸிஸ்டெண்ட் பப்ளிஸிட்டி மானேஜர் சங்கர், தலையில் கை வைத்துக்கொண்டு, அழுது ஓய்ந்தவன்போல் இருந்தான். மானேஜர் கொடுத்த அவமானத்தை, தன்மானம் ஒரு பக்கமும் கோழைத்தனம் ஒரு பக்கமுமாக அவனை அலைக்கழித்தபோது, மோகினி அவனருகே உள்ள நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு, ''ஐ அம் ஸாரி ஸார்! அவரு ஒங்களை அப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாது... எனக்கு அழுகையே வந்துட்டுது. மகா முரடனா இருக்காரே! வாங்க காபி சாப்பிட்டு வரலாம்'' என்றாள்.

சங்கர் அவளிடம் கொஞ்சம் இன்ட்டரஸ்ட் காட்டினான். பிறகு இருவரும் கேன்டீனுக்குப் போனார்கள்.

மோகினியின் அருகாமை தந்த ஆதரவாலும், கொஞ்ச நேரமானபடியாலும் மானேஜரின் சுடுசொல்லைப் பெரிதாக எடுக்காமல் அவன் இருந்தபோது, அவள் ''அந்த ஆள் கிடக்கார்... அது ஒங்கள நாயின்னு சொன்னதை பெரிசா எடுத்துக்காதிங்கோ'' என்று ஞாபகப்படுத்தினாள். இப்போது அதை சங்கர் மிகப் பெரிய விஷயமாக எடுத்துக்கொண்டவன் போல் தலையில் கை வைத்துக்கொண்டே புலம்பினான்.

''எனக்கே ஒண்ணும் புரியமாட்டேங்குது. இப்ப ரெண்டு மூணு மாசமாத்தான் அவரு திட்ட ஆரம்பிச்சிருக்காரு. அடிக்கடி எருமைத் தலையன்கிறார். பொண்டாட்டிகிட்ட ஒத வாங்குவேங்குறார். நான் எழுதற எல்லாத்தையும் அடிச்சிட்டு திருப்பி எழுதச் சொல்றார். மனுஷனுக்கு ஹிஸ்டிரியா வந்திருக்குமோ?''

''விட்டுத் தள்ளுங்க ஸார்! நம்ம டயம் சரியில்லன்னா நல்லவங்களும் விரோதியாகிடுவாங்க! ஆகாத காலத்துல... கால்பட்டா குற்றம். கைபட்டா குற்றம். ஆமா, நீங்க என்ன ராசி?''

''தனுசுன்னு தாத்தா சொல்வாரு.''

"அதுதான் கேட்டேன். இப்ப ஒங்களுக்கு சனி எட்டாம் இடத்துல இருக்கு... அஷ்டம சனி."

"அப்படின்னா!"

"அஷ்டமத்துல சனி இருந்ததுனாலத்தான் ஸ்ரீராமனே பட்டத்தை இழந்தார். எதுக்கும் ஜாக்கிரதையா இருங்க கூடுமானவரை. ஒரு பெண்ணாலயேகூட ஒங்களுக்குக் கஷ்டம் வரலாம்!"

"ஆமாம்... இந்த ஜோஸிய சமாச்சாரம் ஒங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"இந்த மெட்றாஸில நல்லா ஜோஸ்யம் தெரிஞ்சவங்கள விரல் விட்டு எண்ணினீங்கன்னா எங்கப்பா ஆள்காட்டி விரலு... ஜாதக தோஷத்துக்குக் கழிப்புகூட செய்வாரு."

"ஐ ஸீ... மோகினி, ஒங்கப்பப்வை நான் பாக்கணும். ஜாதகத்தைக் கொண்டு வரணும். எப்ப வரலாம்."

"அப்பா கொஞ்சம் பிஸி... பெங்களூர் கல்கத்தான்னு பறந்துகிட்டே இருப்பாரு. எதுக்கும் இன்னிக்கு நைட்ல வந்து பாருங்க... அடையார்ல என்ஜினியர் பங்களா எதுன்னா குழந்தைகூட சொல்லும்."

"தேங்க் யு. கண்டிப்பா வந்துடுறேன்."

"சரி காபி குடிங்க! ஆறிடப்போவுது."

ஏற்கனவே காபி குடித்துவிட்ட மோகினி, அவன் காபி குடிக்கக் குனிந்தபோது பப்ளிஸிட்டி மானேஜரிடம் சிரித்துப் பேச 'சப்ஜெக்ட்' கிடைத்ததில் மகிழ்ந்துபோனாள். அவனோ, "இன்னிக்கே அப்பாவை என் ஜாதகத்தை பாத்துச் சொல்லச் சொல்லுங்க" என்றான், கோப்பையின் விளிம்பைப் பற்றிய உதடுகளை விலக்கிக்கொண்டே.

மோகினி அவனுக்குத் தலையாட்டிவிட்டு, சேன்டீன் கட்டிடச் சுவரைத் தற்செயலாகப் பார்த்தாள். அங்கே, சாம்பல்நிறம் பூத்த பெரிய பல்லி ஒன்று, ஒரு கரப்பான் பூச்சியின் பின்பக்கத்தைக் கௌவிக்கொண்டு, அதன் முன் பக்கத்தைச் சுவரில் அடித்தது. பூச்சி தப்பிப்பதற்காகத் துள்ளும் வேகத்தில், பல்லிக்கு அதைக் கொல்லும் வேலை சுலபமாக முடிந்தது. கரப்பான் பூச்சியைப் பல்லி தின்று கொண்டிருந்ததை மோகினி ரசித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

8

"வாங்கோ, வாங்கோ, நீங்கதானே மிஸ்டர் சங்கர்? வாங்கோ, ஏ பேபி. யாரு வந்திருக்குன்னு பாரு. இவ்வளவு நேரம்மு தெருவையே பார்த்துப் பாத்து அவள் கண்ணு பூத்து போச்சு...உட்காருங்கோ. பேபி வாம்மா!"

மோகினியின் தந்தை ஏகாம்பரம் ஊஞ்சல் பலகையி லிருந்து எழுந்து, சங்கரை இரு கரங்கூப்பி வரவேற்றார்.

அவரால் 'பேபி' என்றழைக்கப்பட்ட மோகினி உள்ளே யிருந்து வந்தாள். அப்போதுதான் குளித்திருந்தாள். தலை முடியைக் கோதி முடிந்திருந்தாள். "வாங்கோ" என்று வாயால் கேட்கவில்லையென்றாலும், அவள் தலையாட்டிய விதமும், சிரித்த தோரணையும் அவனைக் குடும்பத்தில் ஒருவனாக அங்கீகரிப்பது போல் தோன்றியது. சங்கர் அவளை மலைப்பாகப் பார்த்தான். அதே சமயம், அந்த வீட்டில் அதிக நேரம் இருக்க விரும்பாதவன்போல், தன் ஜாதகக் குறிப்பை நீட்டினான்.

ஏகாம்பரம் ஜாதகக் குறிப்பைத் துருவித் துருவிப் பார்த் தார். கால் மணி நேரம் குறிப்பையே பார்த்துக்கொண்டி ருந்துவிட்டு, "பேபி; நீ சொன்னது சரிதான்." என்றார்.

மோகினி 'என்னப்பா சொன்னேன்' என்று கேட்கத் துவங்கி வாயைத் திறந்தபோது, சங்கர், ''பேபி என்ன சொன்னாங்க?'' என்றான். ஏகாம்பரம், அவளை விழுங்கி விடுவதுபோலப் பார்த்துவிட்டு, கடைசியில் வார்த்தை களைக் கக்கினார்.

''பேபி, நீ சொன்னது மாதிரியே இவரு ஆயிரத்துல ஒரு பையன். கள்ளங்கப்படமில்லாத மனுஷன். திருவோண நட்சத்திரத்துல பிறந்தவரு. கேப்பார் பேச்சைக் கேட்கிற புத்தி உண்டு. ஆனால் பெரியவங்க சகவாசத்தால் நல்ல நிலையை அடஞ்சிடுவாரு. தசாபுத்தி அப்படி.''

சங்கரும் அவரை ஆர்வத்தோடு பார்த்தான். கேள்வி கேட்க நினைத்தான். அது தேவையில்லாமல் போய் விட்டது. அவரே கேள்வி கேட்டார்.

''நீங்க செல்ஃப் மேட் மேன். சின்ன வயசுல ரொம்ப கஷ்டப்பட்டிருக்கணும்.''

''ஆமாம்.''

''பணமுடை ஏற்படும். ஆனா அதை சாமர்த்தியமாய் சரிக்கட்டுவிங்க.''

''ஆமாம்.''

''குடும்பம், கௌரவம், ஆரோக்கியமெல்லாம் மோச மாவுறதுமாதிரி தோணினாலும் ஆகாது!''

''ஆமாம்.''

''ஆனால் ஒண்ணு, இன்னும் ரெண்டு மாசம் போகணும். ஒங்களுக்கு அஷ்டமத்தில் சனி. கேப்பார் பேச்சைக் கேக்கக்கூடாது. குறிப்பா பொம்பிளைங்க பேச்சைக் கேக்கவே கூடாது.''

மோகினி இடைமறித்தாள். சங்கர் அவள் பேச்சைக் கேட்டான்.

''மிஸ்டர் சங்கர், அப்பாவிடம் வேற எதயாவது கேக்கணுமா? கல்யாணம் காட்சி...''

''ஆமாங்க. மறந்தே போய்ட்டேன். நான் லீலாவைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறேன்! இரண்டு மாதம் வரைக்கும் அதையும் தள்ளிப் போடணுமா?''

மோகினி அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தபோது ஏகாம்பரமும் ஜாதகக் குறிப்பிலிருந்து தலையை நிமிர்த்தி விட்டு, அழுத்தந்திருத்தமாகப் பேசினார்.

''இப்டி கேட்டால் உடனே சொல்ல முடியாது. பொண்ணோட பிறந்த குறிப்பு இல்லன்னாலும் பெரியவளான குறிப்பு வேணும். ஒங்ககிட்ட இருக்கா?''

சங்கர் மென்று விழுங்கினான். பிறகு, ''லீலா இப்ப ஊரில் இல்லை. இன்னும் நாலு நாளில வந்துடுவா. கேட்டு வாங்கித்தாரேன்,'' என்றான். மோகினி இப்போதும் இடைமறித்தாள்.

''அப்பா, ஒங்களுக்குப் பிறந்த தேதி சொன்னா போதாதா?''

அவர் ''போதும்'' என்றார். சங்கர், ''எனக்குத் தெரியாதே'' என்றான். உடனே மோகினி உபகாரம் செய்யத் துடித்தவள்போல், ''லீலாவோட சர்வீஸ் ரிஜிஸ்ட்டரைப் பார்த்தா தெரியுமே'' என்றாள். அவள் அவசரம் அவனுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை.

சங்கர் தந்தையையும், மகளையும் பார்த்தான். அவன் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலியின் பின் சட்டத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு, அவன் முதுகில் கைவிரல்களைப் பட்டும் படாமலும் 'தற்செயலாக' வைத்துக்கொண்டு, அவனை இடிக்கக்கூடிய தூரத்தில் நின்றுகொண்டு, கருணை சொட்டப் பார்த்த மோகினியைப் பார்த்ததும், அவனுக்குக்

காலமான தன் அம்மாவின் ஞாபகம் வந்துவிட்டது. அவள் தாய்மையின் உருவமாய், அவனைக் குழந்தையைப் பார்ப்பது போல் பார்த்தாள். ''முருகா, இந்த பிள்ளைக்கி நல்லவழி காட்டப்பா'' என்று தனக்குத்தானே சத்தமாக பேசிக் கொண்ட அந்தக் கிழவர், வெறுங் கிழவராகத் தெரிய வில்லை. சாட்சாத் அவன் தாத்தாவே அங்கே இருந்தது போல் தோன்றியது.

''நாளைக்கே லீலாவோட பிறந்த தேதிய சொல்லிடு றேங்க. பொருத்தம் பார்த்துச் சொல்லணும்'' என்றான்.

''நாளைக்கி நான் பிஸியாச்சே. டெப்டி செக்ரட்டரி ரமணனுக்கு பொண்ணு பார்க்கிறாங்க. நான் போகணுமே!''

''அப்படியெல்லாம் சொல்லப்படாது. எப்டியாவது பாத்துடணும்.''

''அப்பா, ஓங்களுக்கு என் 'காலீக்கை' விட ரமணன் உசத்தியாயிட்டானோ?''

சிறிய மோகினி, சினந் தணிந்தவளாய், சங்கரைப் பார்த்து, ''நீங்க இவருகிட்ட காட்டாதிங்க ஸார்! இவரு சரியான கிராக்கு. எதையும் மறைத்துப் பேசத் தெரியாது! ஒண்ணு கிடக்க ஒண்ணு சொல்லிட்டா அப்புறம் லீலா துடிக் கிறத என்னால பார்க்க முடியாது! அப்பா, இவரோட பொருத்தத்தை நீங்க பார்க்கக்கூடாது. ஆமாம், சொல்லிட் டேன்'' என்றாள்.

சங்கர் இப்போது மன்றாடினான்.

''அதெப்டி? ஆனானப்பட்ட துரியோதனனே சகா தேவங்கிட்ட ஜோஸ்யம் கேட்டபோது நான் கேட்கக் கூடாதா?''

''சும்மாருங்க சங்கர். இவரு எதையாவது உளறி லீலாவை நீங்க கட்டிக்க முடியாம போயிட்டா? லீலா பொறுத்துக்குவாளோ என்னமோ, என்னால முடியாதம்மா நானும் பொண்ணுதான்.''

சங்கர் அவளை சமாதானப்படுத்தினான்.

"மிஸ் மோகினி, நீங்க இன்னும் குழந்தையாகவே இருக்கிங்களே. காதல், வாழ்க்கையிலே ஒரு பகுதி. வாழ்க்கை, காதல்லே ஒரு பகுதியில்லை. லீலாவைக் கட்டிகாம அவள் காதலை நினைச்சி வாழ்ற இன்பம் அவளைக் கட்டி அப்புறம் கலாட்டாவை நினைச்சு வாழ்ற துன்பத்தை விட சுகமானது."

"பாத்தியாளாப்பா? இவரு பேசினா நாம பதிலே பேச முடியாது. நான் சொன்னது ஞாபகமிருக்கா, ரொம்ப இன்டலிஜென்டா பேசுவார்!"

ஏகாம்பரம் மகள் சொல்வதை ஆமோதிப்பதுபோல் தலையை ஆட்டிவிட்டு, "சங்கர்—லீலா அருமையான பெயர் பொருத்தம். எதுக்கும் நாளைக்கு சாயங்காலம் வாங்க. நல்லா பாத்து சொல்லிடுறேன்!"

"என்னப்பா ஓரேடியாய் பேசிக்கிட்டு...மிஸ்டர் சங்கர், இன்னைக்கி நீங்க நம்ம வீட்லதான் சாப்பிடணும்."

"வேண்டாங்க."

"என்ன ஸார் நீங்க! பேபி எவ்வளவு ஆசையோட கூப்புடுது. முகத்துல அறையுறதுமாதிரி வேண்டாமுன்னா என்னர்த்தம்? பேபி, நீ எதுக்கும்மா கலங்குற?"

"விடுங்கப்பா அவரை. நம்ம வீட்ல அவரு சாப்பிட்டா கௌரவம் போயிடும்."

மோகினி 'கோபப்பட்டுக்கொண்டு' உள்ளே போய் விட்டாள். அவளைச் சமாதானப்படுத்த அப்பாக்காரர் போனார். அவர்கள் இருவரையும், சாப்பிட்டு சமாதானப் படுத்த, சங்கரும் பின்னாலேயே போனான்.

சங்கர் மறுநாள் சாயங்காலம் வரவில்லை. காலையிலேயே வந்தான். லீலாவின் பிறந்த தேதியையும், மாத வருட விவரங்களையும் சொன்னான். மோகினியும் ஜடையைத் தோள் வழியாக மார்பில் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு அதைப் பின்னிக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு ஜல் ஜல் சலங்கையுடன், சந்தன நிறச் செருப்புடன் அவள் மோகினி மாதிரியே அப்பாவின் அருகிலும், அவன் அருகிலும் மாறி மாறி நின்றுகொண்டும், நகர்ந்துகொண்டும் இருந்தாள்.

ஏகாம்பரம் சிறிதுநேரம் குறிப்பைப் பார்த்துவிட்டு குடி முழுகிப் போவதுபோல் தலையில் கைவைத்தார். "முருகா! அப்பா வாயில நல்ல வாக்கு வரணும்" என்று மோகினி சங்கருக்குக் கேட்கும்படியாகச் சொல்லிக்கொண்டு, கன்னத்தில் போட்டுக்கொண்டாள். சங்கரால் பொறுக்க முடியவில்லை.

"சும்மா சொல்லுங்க ஸார்!"

"என் வாயால எப்படிங்க சொல்றது?"

"பரவாயில்ல ஸார்! என்னால எதையும் தாங்கிக்க முடியும்."

"லீலாவுக்கு களத்திர ஸ்தானம் சரியில்ல."

"அப்டின்னா?"

"புருஷனோட வாழ்ற பாக்கியம் இல்லை. அவள் இரண்டாந்தாரமா வாழ்க்கைப்பட்டாதான் புருஷனும் உருப்படுவான். அவளும் உருப்படுவாள். ஏற்கெனவே ஒங்களுக்கு அஷ்டமத்தில சனி."

மோகினி பரபரப்பானாள், துடியாய்த் துடித்துத் தவியாய்த் தவித்தாள்.

"என்னப்பா நீங்க, தோஷம் கீஷம் கழிச்சா சரியாயிடாதா! இது ஒரு பொண்ணோட பிரச்னை, யோசிக்காம பேசாதிங்க!"

"நான் நாலையும் யோசிச்சிட்டுதான் சொல்றேன். மனுஷன் உத்தியோகத்துல பொய் சொல்லலாம். வியாபா ரத்தில் பொய் சொல்லலாம். ஆனால் ஜாதகத்தில பொய் சொல்லப்படாது! சொன்னா வாயில கறையான் அரிக்கும். எனக்கும் இவரு மனசுல நினைச்சவளைப் பண்ணிக்கணு முன்னுதான் ஆசை. அதுக்காக பொய் சொல்லி இவரு அவளைப் பண்ணி அப்புறம் துள்ளத்துடிக்க செத்துட்டா, அந்த பழிபாவம் விடுமா? இல்ல விடுமான்னேன். இல்ல, நீதான் என்னை இந்த வீட்ல இருக்க விடுவியா?"

சங்கரால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை. பித்துப் பிடித்தவன்போல், அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். தேனிலவுக்குப் புறப்படும் வேளையில், மணமகள் விபத்துக் காளாகும் கோரக்காட்சியைப் பார்க்கும் மணமகன்போல் துடித்துப் போனான். நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாதது. நிதர்சனமாகிவிடுவதுபோல் தோன்றியதால் அவன் அந்த நிதர்சன நிலையிலிருந்து மாறுபட்டவன்போல், ஆகாயத் தில் தலைகீழாக மிதந்துகொண்டிருப்பவன்போல் இருந்தான். திறந்திருந்த கண்களை இருள் மூடுவதுபோல் தோன்றியது. அவன் முன்னால் இருந்த இருவரும் நிழல்கள்போலவும், சில சமயம் இரும்பு யந்திரம் போலவும் தோன்றினர்.

மோகினிக்கும் அழுகை வந்தது. கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். "பாவம் லீலா... பாவம் லீலா..." என்று வாய் முணுமுணுத்தது.

"என்னப்பா, நீங்க சுத்த மோசம். மிஸ்டர் சங்கர், இவரு சொல்றது தப்பாக்கூட இருக்கலாம். எதுக்கும்... இன்னொருவர்கிட்ட காண்பிங்க. சும்மா கிடங்கப்பா, ஒங்க வாயில விழுந்த யாரு உருப்பட்டா? இப்படித்தான் கணேஷன் சுந்தரியைக் கட்டினா கேன்ஸர் வருமுன்னிங்க. அவன் அவளைக் கட்டி கடைசியில கேன்ஸர் கட்டியில் செத்துப்போனான். இனிமே யாரையும் நான் இங்கே கூட்டிக்கிட்டு வரப்போவதில்ல!"

"என்ன பேபி, நான் கெட்டதை சொல்றதா ஏன் எடுத்துக்கிற? உண்மை கசப்பா இருந்தாலும் சொல்ல வேண்டாமோ? ஜோதிடமுன்னா சோர்ந்து போகப் போற வனை திடப்படுத்துறதுன்னு அர்த்தம். நான் நல்லத காட்டி கெட்டத விடச்சொல்றேன். இவரைப் பாரேன். இன்னும் ரெண்டு வருடத்துல கார் வாங்கப் போறார். பங்களா கட்டப் போறார். தமிழ்நாடு முழுவதும் பிஸினஸ் மேக்னட் யாருன்னா சங்கர்னு சொல்லப்போவுது. இது நடக்கத்தான் போவுது. இவ்வளவு அருமையான ஜாதகன் பத்துப் பொருத்தத்துல ஒரு பொருத்தங்கூட இல்லாத ஒரு பொண்ணைக் கட்டுறதுனால அழிஞ்சி போயிடுவார் என்கிற உண்மையை சொல்லாட்டா நான் அழிஞ்சி போயிடுவேன். ஜாதகம் நெருப்பும்மா. அதுகிட்ட விளையாடக்கூடாது. மகான்கள், தரிசனம் பண்ண வந்தவங்கள்ல கிறுக்கன் மாதிரி தற்செயலா வேடிக்கை பார்க்க வந்தவனைப் பிடிச்சு இழுத்து திருநீறு பூசுவாங்க. பக்திமான்களைக்கூட கண்டுக்க மாட்டாங்க. ஏன் தெரியுமா?"

"ஏன்?"

"அந்தக் கிறுக்கன் பூர்வஜென்மத்துல புண்ணியம் செய்து அந்தப் புண்ணியம் இந்த ஜென்மத்தில அவருக்கு வராதபடி ஏதோ ஒண்ணு தடயா இருக்கும். அந்தத் தடையை உடைக்க வேண்டியது மகான்களோட கடமை. இதுமாதிரி இவரு பூர்வஜென்மத்தில செய்த புண்ணியம் சனி முடிஞ்சதும் வரணும். அதுக்குத் தடையா இருப்பதை உடைக்க முடியாவிட்டாலும் உருட்டவாவது செய்யணு மில்ல?"

மோகினி சமாதானப்படாமல், கோபமாகப் பேசினாள். கார் வாங்கப்போகும் சங்கருக்கும் கொஞ்சம் தெம்பு வந்தது. மோகினி தனக்காக அப்பாவைத் திட்டுவதை தன் பொருட்டு அந்த வீட்டில் குழப்பம் நடப்பதை சங்கர் விரும்பவில்லை. "வாரேங்க" என்று சொல்லிவிட்டு, மேற்கொண்டு

பேசாமல் எழுந்து வெளியேறினான். அவனை அந்தக் கோலத்தில் தனியாக விட முடியுமா? அந்தப் பழிபாவம் வேறயா? மோகினி அவனைத் தனியாக விடாமல் பஸ் நிலையம் வரைக்கும் பக்கத்திலேயே தோளுக்குத் தோளாகத் துணையாக நடந்தாள்.

ஒரு வாரம் ஓடியது.

ஊரிலிருந்து திரும்பி வந்த லீலா சங்கரை நேருக்கு நேர் பார்க்கவே நாணப்பட்டாள். கல்யாணப் பெண்ணாயிற்றே. வெட்கம் பிடுங்கித் தின்னாதா! வீட்டில் எவ்வளவு அமர்க்களம்! அம்மாவும் அப்பாவும் அத்தை மகனைக் கட்ட வேண்டும் என்று சொல்ல, இவள் "சங்கர்தான் எனக்கு அத்தை மகன், வேறு யாரையும் ஏறெடுத்துப் பார்க்க மாட்டேன்" என்று சொல்லிவிட்டாள்.

ஆனால் சங்கர் அவளைப் பார்த்தும் பாராதவன்போல இருந்தான். அவள் காத்திருப்பாள் என்று தெரிந்தும் அவன் கடற்கரைக்குப் போகவில்லை. மறுநாள், எள்ளுங்கொள்ளுமாய் நின்ற லீலாவை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவில்லை. லீலாவுக்கு ஆச்சரியமாகவும், அதிர்ச்சியாகவும் இருந்தது. தனியாகப் பேச சந்தர்ப்பம் கொடுக்காமலே, மானேஜரிடம் போய்விடுவான். அலுவலகம் முடிவதற்குக் கால் மணி நேரத்திற்கு முன்னதாகவே வெளியே போய்விடுவான்.

லீலாவுக்கு அன்பு ஆத்திரமாகியது. ஒருநாள் வழக்கம் போல் முன்னதாகப் போனவனின் பின்னாலேயே போனாள். "சங்கர்!" என்று உரக்க கத்தினாள். திரும்பிப் பார்த்தவனால் ஓட முடியவில்லை. எதிரே ஆட்கள். வேறு வழியில்லாமல், அவளுடன் புல்வெளியில் ஒதுங்கினான்.

"சங்கர், எனக்கும் சுயமரியாதை உண்டு. ஒங்களுக்குக் கல்யாணத்துல இஷ்டமில்லன்னா நான் வற்புறுத்தப் போறதில்ல. ஆனால் காரணம் தெரிஞ்சிக்கலாமா? ஏன் பேசமாட்டேங்கிறீங்க? பிளீஸ், பேசுங்க."

"லீலா, நினைக்கிறது நடக்காம போகையில எவ்வளவு வருத்தமாய் இருக்கு தெரியுமா? சந்தர்ப்பம் செய்த சதியில் நான்...நான்..."

"வசனம் பேசவேண்டாம். விஷயத்த சொல்லுங்க."

"ஜாதகப் பொருத்தம் நமக்கு சாதகமா இல்லே!"

"எனக்கு யார் ஜாதகம் பாத்தான்னு தெரியும். டெப்திரி சொன்னான். அவளைப்பற்றித் தெரிஞ்சிருந்தும் அவன் அப்பன் சொன்னதை நீங்க நம்பினீங்கன்னா அந்த ராட்சசி வலையில் விழுந்திட்டிங்கன்னு அர்த்தம்."

"லீலா, பிறத்தியார இப்படி பேசுறது எனக்குப் பிடிக்காத விஷயம்."

"அவள் பிறத்தியார் இல்ல. நான்தான் கடைசியா ஒண்ணு கேக்குறேன். ஓங்களுக்குக் கல்யாணத்துக்கு சம்மதமா? இல்லியா?"

"ஒன்னக் கட்டிக்கிட்டு நான் கேன்ஸர்ல சாகணுமா?"

"கேட்ட கேள்விக்கு இதுதான் பதிலா?"

"நான் கேன்ஸர்ல சாவுறதவிட ஒனக்குக் கல்யாணம் பெரிசாயிட்டுதா..."

லீலா அவனைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள். பின்னர் தன்னையும் பரிதாபமாகப் பார்த்துக்கொண்டாள். கேன்ஸர் யார் உருவில் இருக்கிறது என்று அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அதை ஒழிக்கப் போகிறவள்போல் ஆவேசமாக ஓடினாள்.

மோகினி அப்போது டெலிபோனில் யாரிடமோ, "அதான் அதான்...ஹோ...ஹோ...ஹோ...ஹோ..." என்று அட்டகாசமாகச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தவள், டெலிபோன் பட்டன்களை அமுக்கி, 'காலை' கட் செய்துவிட்டு, காளி மாதிரி தன்னைப் பார்த்து முறைத்துக்கொண்டு நின்ற லீலாவைப் பார்த்து, அசந்து போய்விட்டாள். அவள் கத்து

வதற்கு முன்னதாக, அவள் கன்னத்தில் 'பளார்' என்று ஓர் அறை. லீலாவைத் தடுக்க ஆளில்லயா என்று மோகினி திரும்பிப் பார்த்தபோது, பிடரியில் ஒரு அறை. எப்படியோ ''அய்யய்யோ! அய்யய்யோ'' என்று அவள் கூச்சல் போட்டதும், பப்ளிஸிட்டி சுந்தரம் ஓடிவந்தார். லீலாவின் கையை முதல் முறையாகப் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டார். பல தடவை பிடிக்கப்பட்ட மோகினியின் தோளைத் தொட்டு, அவளையும் தள்ளிவிட்டார். மோகினி, நிலைகுலைந்து நின்றாள். அழவும் முடியவில்லை. அழாமலும் இருக்க முடியவில்லை. சுந்தரத்தால் பொறுக்க முடியவில்லை.

''ஏய் லீலா ஒனக்கு சஸ்பென்ஷன் வாங்கிக் கொடுக்கறேனா இல்லியான்னு பாரு!''

லீலா அந்த மனிதரைப் புழுவைவிடக் கேவலமாகப் பார்த்தாள்.

''சும்மா மிரட்டாதிங்க. ஒங்கள யோக்கியன்னு நினைச்சேன். நீங்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்காததால யோக்கியனா இருந்திருக்கிற அயோக்கியன்னு இப்போ தெரிஞ்சிக்கிட்டேன். ஒங்ககிட்ட எனக்கென்ன பேச்சு? அடியே மோகினி, நீ வாழப்போன குடும்பத்த கலைச்சிட்டே. பரவாயில்ல. ஆனால் வாழ்ந்துகிட்டு இருக்கிற குடும்பத்த கலைச்சிடாதடி! தெய்வம் நின்னு கேக்குண்டி! ஒன்னயும் கடவுள் உலவ விட்டிருக்காருன்னா அதுலயும் ஒரு சூட்சுமம் இருக்குடி. ஒன்மூலம் எத்தன பொம்பிள பொறுக்கிப் பேர் வழிகள் பொறுப்பான உத்தியோகத்தில இருக்காங்கன்னு உலகத்துக்குக் காட்டத்தான் உன்னை வச்சிருக்காருடி! ஆனா இது நெடுநாள் நிக்காதடி. நீ உடம்ப வச்சி முன்னுக்கு வர நினைக்கிறே! நான் ஒழுக்கத்த வச்சி முன்னுக்கு வர நினைக்கிறவள். அறைக்குள்ள உடம்பக் காட்டி அம்பலத்துல திமிரைக் காட்டுறது ஒரு பிழைப்பா! ஆம்பிளைங்கள உடம்பைத் தொட விட்டுட்டு அதுல கிடைக்குற உத்தியோகம் ஒரு உத்தியோகமா! காசுக்காக

விபசாரத்தைச் செய்றவளை மன்னிச்சிடலாம். ஆனால் ஒன்னப்போல கௌரவத்துக்காக மானத்தை விக்றவளைக் கடவுள் மன்னிக்க மாட்டாருடி... தூ...''

மோகினி கன்னத்தில் விழுந்த லீலாவின் எச்சிலைத் துடைத்துக்கொண்டிருந்தபோது, அவள் வேகமாக வெளி யேறினாள். இதற்குள் பெரிய கூட்டம் கூடிவிட்டது. அனைவருக்கும் லீலாமீது அனுதாபம்தான். அவள் மோகினி மீது துப்பும்போது தாங்களும் பங்கு கொடுக்க நினைத் தார்கள். என்றாலும், வயிற்றுக்குப் போராடும் அவர்கள் அலுவலக அதிகாரிகள் மத்தியில் 'துப்புக்கெட்டவர்களாக' காட்டிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. சிலர் வெளியே ஓடிச் சென்று லீலாவிடம் ''பிரமாதம்! பிரமாதம்! இப்படித்தான் பண்ணணும்'' என்றார்கள். எதிரே சங்கர் அவளுக்கு வழி விடுவதுபோல் ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

லீலா அந்த எறும்பு மனிதர்களைப் பார்த்துக் கொண்டே, தலைவிரி கோலமாகப் போய்விட்டாள். மூன்று நாளில் லீலாவின் ராஜினாமா தபாலில் வந்தது. ஒரு மாதத்தில் மோகினி பப்ளிஸிட்டி எக்ஸிகியூட்டிவ் ஆகிவிட்டாள். நடந்துபோன மாச்சரியங்களை நினைத்து சற்று தயங்கிய ஜெனரல் மானேஜர், மோகினி 'நியாய'த்தில் தன் படத்தை நியாயமான அளவுக்கு மேலேயே அட்டையில் போட்டு, 'புன்னகை சிந்தும் எங்கள் தலைவர்' என்று தலைப்பும் போட்டதில், சரியாகிவிட்டார். அவர் மடமடவென்று எழுதிய கடிதத்தாலும், டிரங்க்கால் களாலும், டெலெக்ஸ் செய்தியாலும், மோகினிக்கு லீலாவின் வேலை கிடைத்துவிட்டது.

சங்கர் புதிய மோகினியின் ஆதரவில் பழைய லீலாவின் பிரிவுத் துயரைத் தாங்கிக்கொண்டான். ஆனால் நிரந்தர மான வேலை கிடைத்ததும், அவள் பழைய மோகினியா னாள். அவனை உதாசீனப்படுத்தினாள். பப்ளிஸிட்டி

மானேஜரிடம் திட்டுக்கள் வாங்கிக் கொடுத்தாள். போதாக் குறைக்குப் பியூன்களும், மோகினி விரோதிகளான இதர பெண்களும் ''லீலாவின் வாழ்க்கையைக் கெடுத்திட்டீங்களே'' என்று அவனைக் குற்றஞ்சாட்டினார்கள்.

''அத்தான், நீங்கள் செய்தது நியாயமா? சொல்லுங்கள் அத்தான் சொல்லுங்கள்'' என்று லீலா தன்னிடம் கண்ணீர் விட்டுக் கதறுவாள் என்று எதிர்பார்த்த சங்கருக்கு, அவள் அப்படி வாதாடாதது மட்டுமில்லாமல், ஆளே அகப்படாததால் பெரிய அதிர்ச்சி.

சங்கர் கிட்டத்தட்டப் பைத்தியமாகிவிட்டான். நாற்காலியில் கண்ணிமைகளை இமைக்காமலே கால்மணி நேரம் உட்கார்ந்திருப்பான். பிறகு கண்களை மூடிக்கொண்டு இருப்பான். தானாகச் சிரிப்பான். தனக்குள்ளே திட்டிக் கொள்வான். அவசரமாக வருகின்ற 'டெலெக்ஸ் மெஸேஜுகளை' அப்படியே வைத்திருப்பான். மானேஜரும் அவனைத் திட்டுவதில்லை. உறைக்காதவனைத் திட்டித் தான் என்ன பிரயோசனம்?

விவகாரம், ஜெனரல் மானேஜர் வரைக்கும் போனது. ஒரு காலத்தில் சுறுசுறுப்பாக விளங்கிய அந்த இளைஞன், வெட்டப்போகிற கிடாமாதிரி, பரக்கப் பரக்க விழித்துக் கொண்டு பித்துப் பிடித்தவனாய் மாறியிருந்ததால் அவன் மீது நடவடிக்கை எடுக்க ஜி.எம்.முக்கு விருப்பமில்லைதான். ஆனால் ''போங்க ஸார், ரெண்டுபேரு செய்யுற வேலையை நான் எப்படி செய்யுறதாம்'' என்று மோகினி தன்னிடம் பரிதாபமாக கெஞ்சுவதையும் அவரால் மிஞ்ச முடியவில்லை. ''சங்கர் நடிக்கிறான் ஸார்! சாப்பிடத் தெரியுது. டிரஸ் பண்ணத் தெரியுது. வேல மட்டும் பார்க்க தெரியாதாக்கும். யாருக்கு பிராப்ளம் இல்லை? ஒங்களுக்கில்லையா? எனக் கில்லையா?'' என்று அவள் சொன்னபோது அவர் யோசித் தார். ''இந்த போட்டோ பிளாக் சரியில்லே,'' என்று

அவர் சொல்லும்போது, ''ஓங்களுக்கு என்னைத்தான் விரட்டத் தெரியும். ஆனால் இந்த சங்கரை மட்டும் நீங்க கண்டுக்கமாட்டீங்க. பயம். பேரு மட்டும் ஜெனரல் மானேஜர்! போங்க...'' என்று சொல்லி அவர் தலையை அவள் கோதிவிட்டதும், ஜி.எம். மால் மேற்கொண்டு கண்டுக் காமல் இருக்க முடியவில்லை. தான் ஜி எம். என்பதைக் காட்டத் துடித்தார். வார்னிங் மெமோவை அவள் கண் முன்னாலே டிக்டேட் செய்து அவள் கண் முன்னாலே கை யெழுத்துப் போட்டுவிட்டார்.

அதற்குள் எதிர்பாராத ஒன்று நடந்துவிட்டது.

ஜி. எம். மின் 'மெமோவைக்' கொடுக்கப்போன பியூன், சந்தேகம் ஏற்பட்டு சங்கரின் அறைக்கதவைப் பலவந்தமாக திறந்து பார்த்தான்.

சங்கர் செத்துக் கிடந்தான்—தற்கொலை!

விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்ட பப்ளிஸிட்டி மானேஜர் சுந்தரம், மோகினியிடம் சொல்லாமலே அவன் அறைக்கு ஓடினார். ஆசாமி தற்கொலைக்கான காரணத்தை எழுதி, அதில் தன் பெயர் இருந்தால் என்ன செய்வது என்று பதறிய வராய், அப்படி ஏதாவது காகிதம் இருந்தால் அதை அகற்ற வேண்டும் என்பதற்காக ஓடினார். சிலர் அவர் படபடப்பை அன்பின் அடையாளமாக, பாசத்தின் சின்னமாக பாவித்துக் கொண்டார்கள்.

மோகினி பேசவில்லை. அவளுக்குக் கொஞ்சம் உறுத்தல் தான். அவள் காதுபட ஊழியர்கள் 'பச்சையாகப்' பேசிக் கொண்டு போவது அவளுக்கே கேட்டது. ''தூக்குப் போட்டு சாகவேண்டியவளே சாகாம இருக்கையில இவர் ஏன் செத்தார்?'' என்று சிலர் கூறுவது கேட்டது. சிறிது சத்த மாகப் பேசிய கிளார்க் குமாரை மட்டும் அவள் மனதுக்குள் குறித்துக்கொண்டாள்.

டெலிபோன் அடித்தது.

நடுங்கிய கைகளோடு அவள் டெலிபோனை எடுத்த போது, ''அஸிஸ்டண்ட் பப்ளிஸிட்டி மானேஜர் வேலை இனி உனக்குக் கிடைச்சிடும் போலிருக்கே!'' என்று ஏகாம்பரம் சந்தோஷமாகக் கத்தினார்.

9

காலம் இருபதாண்டுகளைக் கழித்தது. அந்த இடை வெளி பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு இருபது யுகங்களாகவும், பாதிப்பு கொடுத்தவளுக்கு இருபது நிமிடங்களாகவும் கழிந்தது. காலவீச்சும், மோகினி வீச்சும் கூட்டாக சேர்ந்து, பப்ளிஸிட்டி மானேஜர் சுந்தரத்தையும், பழைய ஜெனரல் மானேஜரையும் குப்பைகளைத் தள்ளுவது மாதிரி தள்ளி விட்டது.

இன்றைய பப்ளிஸிட்டி மானேஜர் மோகினி, ஏர் கன்டிஷன் அறைக்குள் என்ன செய்யலாம் என்று யோசித் துக்கொண்டிருந்தாள்.

எதிரிகளே இல்லாததால் அவளுக்கு கடந்த ஓராண்டு காலமாக போரடித்துக் கொண்டிருந்தது. எதிர்ப்பாளர்கள் எதிரிகளாக முடியாது. வலுவான நிலையில் இருந்த அவளை யாரும் பகைத்துக்கொள்ளவில்லை. அதோடு, அவள் தயவில் வேலைக்குச் சேர்ந்த ஜால்ராக்களை ஒற்றர்களாக வைத்து, எதிர்ப்புச் சக்திகளை வேவு பார்த்து வருகிறாள். அவர்கள் 'எதிரிகளே இல்லை' என்று சொன்னபோது, இவள் கண்ணாடியில் முகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பியூன் கொடுத்துவிட்டுப் போன காகிதத்தைப் பார்த் தாள். வனிதா பார்க்க வந்திருக்கிறாளாம். 'ஏண்டி, என்னைப் பார்த்ததும், விருவிருட்டுன்னு ஹேண்ட்பாக்கை

ஆட்டிக்கிட்டு, திமிரா நடப்பியே? இப்ப என்னடி ஆச்சு? ஒன்ன மாதிரி எத்தனபேர எத்தன தடவ பார்த்திருப் பேன். முளைச்சு மூணு இல விடல. ஒன் திமிரை என் கிட்டேயே காட்டினேல்ல. பாரு... பாரு...'

மோகினி உடனடியாக அவளைக் கூப்பிடவில்லை. அரைமணி நேரம் காக்க வைத்தாள். இன்னும் காக்க வைத்திருப்பாள். ஆனால் வெளியே வேலை இருந்தது. காலிங் பெல்லை அழுத்தினாள்.

ஒடுங்கிப்போய் மூலையோடு மூலையாக நின்று கொண்டு மேற்கொண்டு நடக்கலாமா கூடாதா என்று வனிதா தயங்கியபோது, ''வா... வனிதா! உட்கார்'' என்றாள் மோகினி.

''பரவாயில்ல! நிக்கிறேன் மேடம்!''

மோகினி அவளைக் கட்டாயப்படுத்தவில்லை.

'என்ன விஷயம்? எப்டி இருக்கிற? அப்பா சௌக்கியமா? கல்யாணம் எப்போ? வில்லியம்ஸின் மகன் ராஜனை நீ கல்யாணம் பண்ணிக்கப்போறியாமே? ராஜன் நல்ல பையன். புளியமரம்தான் பிடிச்சிருக்கே, கங்ராசுலேஷன்.''

''அது புளியமரம்தான் மேடம். அதுலதான் நான் தூக்குப் போட்டுச் சாகணும்.''

வனிதாவால் கண்ணீரை அடக்க முடியவில்லை. தோள் மறைய மூடியிருந்த புடவை முனையை எடுத்துத் துடைத்துக் கொண்டாள். அந்த இருபது வயதிலும் ஒரு கிழவிக்குரிய விரக்தியுடன் நின்றுகொண்டிருந்தாள். கம்பியிலிருந்து எடுத்துப் போடப்பட்ட முல்லைக்கொடி போல, துவண்டு போய் நின்றாள். மோகினியை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். மீண்டும் கண்ணீர் விட்டாள்.

மோகினி துடித்துப் போனாள்.

"அய்யய்யோ, ஏம்மா அழுவுற! நானிருக்கேன். அழாதேம்மா. என்ன விஷயம்? விஷயத்த சொல்லு. நானிருக்கேன். அழாதே."

வனிதா அமைதியாகப் பேசினாள். ஆனால் அழாமல் இருக்க முடியவில்லை. மோகினியும் அவசரப்படுத்தினாள்.

"அழாதம்மா, விஷயத்த சொல்லு. எனக்கும் கொஞ்சம் வெளில வேல இருக்கு."

வார்த்தைகளுக்கு இடையே வரும் கால் புள்ளிகள் போல் அவள் பேசியபோது, அழவேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் பல வந்தன.

"நீங்கதான் என்னைக் கரையேத்தணும். ராஜனோட அப்பா வில்லியம்ஸ் ஒங்களுக்கும் தெரிஞ்சவர்தானே, அவரு முதல்ல எங்க கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிச்சாரு. வெளியூருக்கு 'கேம்ப்' போயிட்டு வரும்போதெல்லாம் எது வாங்கிக் கொண்டு வந்தாலும், ரெண்டு வாங்கிக் கொண்டு வருவார். ஒண்ணு அவரோட மகளுக்கு, இன்னொன்று எனக்கு. 'நீ எனக்கு மகள்'னு சொல்லுவார். அப்படிச் சொன்னதன் அர்த்தம் இப்பதான் புரியுது. ராஜன் என்னைக் கட்டிக்கக்கூடாதாம். அவங்க ஜாதியில எந்தப் பொண்ண வேணுமுன்னாலும் அவர் கட்டிக்கலாமாம். ஆனால் என்னை...என்னை..."

வனிதாவால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. விம்மல்கள் வெடிகளாக வந்தன. கீழே விழாமல் இருப்பதற்காக, நாற்காலி ஒன்றைப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

மோகினியும், துடித்துப்போனாள்.

"அழாதேம்மா. அழாதேம்மா. எதுக்காக ராஜன் அப்பா இப்படி மனம் மாறிட்டார்? நம்ப முடியலியே?"

"என் கேரக்டர்ல அவருக்கு சந்தேகமாம். அதோட வேற ஜாதியாம். எந்தக் குடிகெடுப்பாளோ, அவர்கிட்ட இல்லாததும் பொல்லாததுமா சொல்லிட்டாள். நான்

ஓங்களத்தான் மலைபோல் நம்புறேன். உங்களுக்கு என்னைப்பத்தி தெரியும். நான் அப்டிப்பட்டவளா? என்னை வேண்டாமுன்னு சொன்னாகூட பரவாயில்ல. என் கேரக்டர பத்தி சொன்னா... என்ன மாதிரி அர்த்தம்? ஒங்களுக்கும் ஒரு பொண்ணு இருக்கு.''

''ராஜன் என்ன சொல்றான்? நல்ல பையனாச்சே! நம்பிக்கை துரோகம் பண்ணமாட்டானே!''

''அவரு ரிஜிஸ்டர் மேரேஜ் பண்ணிக்கலாம்னு சொல்றார். நான்தான் பொறுக்கும்படி சொல்லியிருக்கேன். அவங்க மாமி மனசு மாறும் வரைக்கும் காத்திருக்கலாமுன்னு சொல்லியிருக்கேன்! நான் ஒங்களத்தான் மாமி நம்பி யிருக்கேன்!''

''டோண்ட் ஒர்ரி, நீ என்னை நெக்ஸ்ட் வீக்ல வந்து பாரு.''

வனிதா போய்விட்டாள். மோகினி போனை எடுத்தாள்.

''ஹலோ... மிஸ்டர் வில்லியம்ஸ்? குட் மார்னிங். என்ன? குரல் கரகரப்பா இருக்கா? ஆமாம். இப்ப ஒங்களுக்கு அப்டித்தான் தெரியும். நோ, நோ. சும்மா ஜோக்குக்குச் சொன்னேன். அதிருக்கட்டும். நம்ம ராஜன் வனிதாவை ரிஜிஸ்டர் கல்யாணம் பண்ணிக்கப்போறானாமே ஹா... ஹா, ஹோ ஹோ ஹோ! நீங்க ஒங்க பையன் தலையில் தட்டி வைங்க. அந்தப் பெண் ரொம்ப மோசம். ராஜன் அவளுக்கு நாலாவது கை. ஆமாம். அதான், அதான். அப்புறம் ஒரு விஷயம். எங்க கலா எம். ஏ படிக்க மாட்டேங் கறா... அது என்னவோ தெரியல. நீங்க சொல்லிப் பாருங்க. நான் சொல்லிப் பார்த்துட்டேன். ஏதாவது பதில் பேசினாத் தானே? என் முகத்தப் பார்த்தே பேசமாட்டேங்கறா. எனக்கே புரியமாட்டேங்குது. நான், அவள்மேல உயிரயே வைச்சிருக்கேன். ஒங்களுக்கே தெரியும். அவளைப் புரிஞ் சிக்கவே முடியல! வச்சிடட்டுமா? அந்த வனிதா விஷயம்... அதை வளர விடாதீங்க...''

மோகினி புன்னகை செய்துகொண்டாள். தன் எதிரிகளை எப்படியெல்லாம் ஒழித்திருக்கிறோம் என்பதை எண்ணி அவளுக்கே பெருமையாக இருந்தது.

அஸிஸ்டெண்ட் பப்ளிஸிட்டி மானேஜர் பதவி காலியானபோது கம்பெனி ஒரு போர்டை அமைத்து, இன்டர்வியூ மூலம் திறமையான ஒருவரை நியமிக்கத் தீர்மானித்தது! அந்த விஷயம் சுந்தரம் மூலம் மோகினிக்குத் தெரிந்தது. அந்தச் சமயம் பார்த்து, மானேஜிங் டைரெக்டர் கிர்தா சிங், சென்னைக்கு 'டூர்' வந்தார். அவர் வரப்போகிறார் என்று மோகினியின் எதிரிகளுக்கும் தெரிந்தது. அவர்கள் வாயில்லாப் பூச்சிகள்தானே தவிர, கையில்லாப் பூச்சிகள் அல்ல. அவர் டில்லியிலிருந்து புறப்படுவதற்கு முன்பாக மொட்டைப் பெட்டிஷன்கள் பறந்தன. மோகினி தன் கவர்ச்சியை மூலதனமாக வைத்துப் பலரைக் கைக்குள் போட்டிருக்கிறாள் என்று ஆதாரங்களோடும், ஆதாரப் படுத்த முடியாத கையெழுத்துக்களுடனும், குவிந்த மொட்டை மனுக்களைப் பார்த்த கிர்தாசிங் தன் மோவாயைத் தடவிவிட்டுக் கொண்டார். சபார்டினேட் பெண்களையெல்லாம் காதலிகளாக நினைக்கிற டைப் அவர். சிரித்துக் கொண்டே வந்தார். அவர் வந்ததும் 'குட்மார்னிங்' போட்ட மோகினி, 'குட் நைட்' போடாமல் அவருடனேயே ஓரிரவைக் கழித்ததாகக் கேள்வி.

பப்ளிஸிட்டி சுந்தரத்திடம் மதுரையில் தன் பெரியம்மா மகள் இறந்துவிட்டதாகச் சொல்லி மோகினி ஒரு வாரம் லீவு போட்டுப் போயிருந்தாள். அலுவலக விஷயமாக டில்லி போன சுந்தரம், கிர்தாசிங்கின் அறைக்குள் நுழைந்தபோது மோகினி அவர் எதிரே சிரித்துக்கொண்டே இருப்பதைக் கண்ணாரக் கண்டு, வயிறார எரிந்தார். கிர்தாசிங் ''மிஸ்டர் சுந்தரம், கொஞ்சம் வெளில இருங்க'' என்று சொன்னார். திரும்பிப் பார்த்த மோகினி திடுக்கிட்டாளே தவிர சுந்தரத்திற்கு வணக்கம் சொல்லவில்லை—அவர் வணக்கம் சொல்லியும்.

மறுநாள் மோகினி அஸிஸ்டெண்ட் பப்ளிஸிட்டி ஆபீசராகவும் ஆனாள். சுந்தரத்திற்கு எதிரியாகவும் மாறினாள். புதிய பொறுப்பில் சேர்ந்த ஆறு மாதத்தில், ஒரு பியூனை எதற்கோ விரட்டினாள். அவன் மதுரைக்கு டிரான்ஸ்பர் கேட்டுக் கிடைக்காமல் போன சமயம். சண்டை போட்டால்தான் டிரான்ஸ்பர் வரும் என்பதை உணர்ந் திருந்த அவன், "என்னம்மா குதிக்கிற, ஒன் வண்ட வாளத்தை தண்டவாளத்துல விடணுமா?" என்றான். உடனே மோகினி கத்த, பியூன் திருப்பிக் கத்த, சத்தங் கேட்டு உள்ளேயிருந்த சுந்தரம் வெளியே வரும்போது, காரியத்துக்காகச் சண்டைபோட நினைத்த பியூன் இப்போது சண்டையை மட்டுமே ஒரு காரியமாக நினைத்துக்கொண்டு, கிட்டத்தட்ட அவளை அடிக்கப் போய்விட்டான். அவன் அஞ்சாதவன். யூனியன் லீடர். ஆண்களை அடித்துப் பழகி யவன். என்னதான் தனக்கு வேண்டாதவளாக இருந்தா லும், ஒரு ஆபீஸர் அதுவும் பெண் ஆபீஸர், பியூனிடம் அடி படக்கூடாது என்று நினைத்த சுந்தரம், "அவனுக்கு சரிசமமா நீ பேசலாமா?" என்று சொல்லிவிட்டு, பழைய சகவாசதோஷத்தில் அவள் கையைப் பிடித்து, கொஞ்சம்—கொஞ்சம்தான் தள்ளினார். மோகினிக்கு ஏற்கெனவே ஒரு சந்தேகம்—அவர் சொல்லித்தான் பியூன் சண்டைக்கு வருகிறான் என்று ஆகையால் கத்தினாள். பயங்கரமாகக் கத்தினாள்.

"அய்யய்யோ! இந்த அநியாயத்தைக் கேட்க ஆளில்லையா? இவர் எப்படி என்னைத் தொடலாம்? பொண்ணுன்னா ஒங்களுக்கு இளக்காரமா? நான் என்ன ஒங்க பொண்டாட்டியா? ஒரு பொண்ணு வயித்துப் பொழப் பிற்காக வேலைக்கு வந்தால் அவளை என்ன வேணு மின்னாலும் பண்ணிடலாமுன்னு நினைச்சிட்டீங்களே. எதுக்குய்யா என்னைத் தொட்டே? அப்பாகூட என்னைத் தொடமாட்டார். நீ எப்டிய்யா தொடலாம்? கேக்க ஆளில்லங்கற தைரியந்தானே. யாருமே இல்லாத அனாதைங்

கறதுக்காக கையைப் பிடிச்சி இழுக்கிறதா, ஒன்கிட்ட எப்டிய்யா நான் தனியா வேலை பார்க்க முடியும்? இதக் கேக்க யாருமே இல்லியா?"

"ஏனில்லை?" என்று சொல்லிக் கொண்டே ஜி. எம். வந்து சேர்ந்தார்.

பப்ளிஸிட்டி சுந்தரத்திற்குக் கைகால் மட்டுமல்ல, வாயும் ஓடவில்லை. போதாக்குறைக்குக் கூட்டம் வேறு. எல்லோருக்கும் அவர்கள் முன்னாள் உறவுகள் தெரியும். ஆனால் யாரும் வாய் திறக்கவில்லை. பியூன்கூட ரெண்டு பேரில் யார் ஒழிந்தாலும் சரிதான் என்று நினைத்து வாளா விருந்தான்.

மோகினி, தன்னை பியூனின் உதவியோடு சுந்தரம் பலவந்தமாகக் கெடுக்கப் பார்த்தார் என்று புகார் கொடுத்தாள். 'அவள் எனக்கே சொந்தம்' என்று நினைத்த ஜி. எம். அவள் புகாரை 'பார்வர்ட்' செய்தார். பப்ளிஸிட்டி சுந்தரத்தின் உத்தியோகப் பல்லைப் பிடுங்க வேண்டும் என்றும், இல்லையானால் அவர் தன்னோடு வேலை பார்க்கும் மோகினியை எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் என்ன செய்வார் என்று சொல்ல முடியாது என்றும், ஒரு கடிதத்தைப் புகாரோடு இணைத்தார்.

மோகினி தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைச் சொல்லிச் சொல்லி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

அவள் மட்டுமா?

பப்ளிஸிட்டு சுந்தரமும் அழுதார். சஸ்பென்ஷனை எண்ணி அழுதார். ஒரு ராட்சசியை உருவாக்கி, தானும் ஒரு ராட்சசனாக மாறிவிட்டதற்காக அழுதார். பிறகு ஒரு புழுவாய்ப் போனதற்காக அழுதார். சங்கருக்கும் சேர்த்து அழுதார். பின்னர் அஸிஸ்டெண்ட் மானேஜராக 'ரிவர்ட்' செய்யப்பட்டு பம்பாய்க்குப் போனதற்காக அழுதார்.

அவர் அழட்டும். ஜெனரல் மானேஜராவது அழாமல் இருந்திருக்கலாம். அதுதான் இல்லை.

சுந்தரம் போனதும் மோகினியை ஏகபோக உரிமை யோடு நினைத்த அவர், மோகினிக்குப் பல சலுகைகள் வழங்கினார். அவளுக்குத் துணி துவைத்துப் போட்ட பெண் களும், லாண்டிரித் துணியை வாங்கிக்கொண்டு வருபவர் களும் முறையே பியூன்களாகவும் கிளார்க்குகளாகவும் மாறி னார்கள். அவளுடைய 'உயிர்' நண்பர்கள், அந்தக் கம்பெனி கடனுக்குக் கொடுத்த யந்திரங்களால், தொழிலதிபர்களாகக் கூட மாறினார்கள்.

ஒரு நாள்—

வேர்க்க விறுவிறுக்க ஜி. எம். மின் அறைக்குள் நுழைந்த மோகினி, ''அப்பாப்பா...என்ன வெயில்! பஸ்ஸைப் பிடிச்சு வருமுன்ன போதும் போதுமுன்னு ஆயிட்டுது,'' என்றாள் ஜாக்கெட் துணிக்குள் ஊதிக்கொண்டே.

ஜி. எம். மனசு இளகிய மனசு.

''டாக்சில வர்ரதுதானே.''

''எப்படி ஸார் முடியும். நீங்க வந்தா கம்பனி பணம் கொடுக்கும். நான் வந்தால் நானுல்ல கொடுக்கணும்.''

''நான் சொந்தக் கார்லயே வந்துடுறேன். ஆபீஸ் கார் ரிப்பேர். ஒரு மாதம் வரைக்கும் டாக்சில வா. நான் வந்ததா வவுச்சர் போட்டுக்கலாம். எதுக்காக நீ பாவம் இப்படி கஷ்டப்படணும்.''

மோகினி கஷ்டப்படவில்லை. தினம் டாக்சியில் வந்து வவுச்சர் கொடுத்தாள். மானேஜர் தான் வந்ததாகக் கை யெழுத்துப் போட்டார். ஸ்கூட்டர் நம்பரையும், போலிஸ் வேன் நம்பரையும் டாக்ஸி நம்பர்களாக வவுச்சரில் காட்டி விட்டு, அந்த நம்பர்களையும் தேதிகளையும் தன் டயரியில் குறித்துக்கொண்டு, அப்படிக் குறித்துக்கொள்ளும்போது, ஒரு கிராமியப் பாடலைப் பாடிக்கொள்வாள் மோகினி.

''துள்ளாதே துள்ளாதே ஆட்டுக்குட்டி—
என்கிட்ட இருக்குது சூரிக்கத்தி.''

ஜி.எம்.முக்கு அவள்மீது கொஞ்சம் அலுப்புத் தட்டியது. பல பெரிய இடத்து நண்பர்கள் அவளை அவர் பப்ளிக்காக கீப் பண்ணுவதைக் கண்டித்தார்கள். கல்யாணமான மகள்கள் ஏறக்குறைய அடிக்கிற அளவுக்குப் போய்விட்டார்கள். மனைவிக்காரி ஒருநாள் அலுவலகத்தில் வந்து அவரும் மோகினியும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, குறுக்கிட்டுத் திட்டினாள். ஆகையால் ஜி.எம். 'ஜாக்கிரதையாக' காதல் செய்ய நினைத்தார். அதற்காக, பிறர் அவரை யோக்கியன் என்று சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக, சில சமயம் கடுமையாகப் பேசிவிட்டு, மோகினியைப் பார்த்து, தனிமையில் சிரித்துக்கொள்வார். 'முட்டாள்கள்! நான் ஒன்னைத் திட்டுறதா நிஜமாவே நினைக்கிறாங்க' என்று அவர் சிரிக்கும்போது, மோகினியும் அந்த முட்டாளை நினைத்துச் சிரித்துக்கொள்வாள்.

என்றாலும், அவளுக்குப் பல இடங்களிலிருந்து டெலிபோன் கால்கள் வருவதும், அவரே 'ஆபரேட்டராக' செயல்பட வேண்டியிருப்பதும் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. மோகினியிடம் கொஞ்சம் வாலாட்டினார். அப்போது கம்பெனியின் யந்திரம் ஒன்றைக் கடனுக்கு வாங்கி, சக்கைபோடு போட்ட மோகினியின் தோழர் ஒருவர், தவணைக் கடனை அடைக்காமல் 'போக்கு'க் காட்டிக்கொண்டிருந்தார். ஆத்திரப்பட்ட ஜி.எம். மோகினி சொல்லியும் கேளாமல் கோர்ட் மூலம் சம்பந்தப்பட்ட யந்திரத்தை 'அட்டாச்' செய்தார். ''நீங்க கடனடைக்க வேண்டாம். நான் ரைட் ஆப் வாங்கித் தறேன், என்று அவர்களுக்கு வாக்குக் கொடுத்திருந்த மோகினி, தான் சொல்லிக் கேளாத ஜி.எம்மை கிர்தா சிங்கைக் கொண்டு கேட்க வைத்தாள்.

ஆம். 'டாக்ஸி' நம்பர்கள், மொட்டைப் பெட்டிஷன்களாக கிர்தாசிங்கிற்கு ஓடின. விவகாரம் பெரிதாகியது.

ஜெனரல் மானேஜர், பப்ளிஸிட்டி மானேஜராக 'ரிவர்ட்' செய்யப்பட்டு, கல்கத்தாவிற்கு மாற்றப்பட்டார். இதற்கு மேல் விவகாரம் பெரிதாகாமல் போனதற்குக் காரணம், மோகினி அதற்குமேல் அதைப் பெரிதாக்க விரும்பவில்லை. ஒருவேளை அவளும் மாட்டிக்கொண்டால்!

அப்புறம், ராமசாமி என்ற பெயர் கொண்ட ஒருவர் ஜெனரல் மானேஜராக வந்தார். ஆசாமி நேர்மையானவர். ஒழுக்கசீலர். ஆனால் சமூக பிரக்ஞை இல்லாமல் குடும்ப பிரக்ஞையை மட்டுமே குறியாகக் கொண்டவர். இதனால் பயந்தாங்கொள்ளியானவர். அவரின் நேர்மையில் மகிழ்ந்து போன ஊழியர்கள், ''மோகினி மோசமானவள். பலருக்கு உலை வைத்தவள்'' என்று வரலாற்று ஆதாரங்களோடு சொன்னபோது, அவர்கள் நினைத்ததுபோலவே அவரும் 'சிவ சிவ' என்று சொல்லி முகத்தைச் சுழித்தார். அவர்கள் அவரை 'உஷாராக' இருக்கச் சொன்னார்கள். இருந்தார்.

மோகினி அவர் அறைக்குள் வந்தவுடனேயே, அந்த மேலதிகாரி எழுந்து நிற்பார். அவள் நீட்டிய இடத்திலெல்லாம் கையெழுத்துப் போட்டார். ஒரு சமயம் மட்டும் மறுத்துவிட்டார். அதற்காக, அவரை கிர்தாசிங்கிடம் சொல்லிக் கிளப்பலாமா என்று மோகினி யோசித்துக்கொண்டிருந்தபோது, அவளுடைய பாலிடிக்ஸ் பிடிக்காமல் ராமசாமி டில்லிக்கே உத்தியோகத்தை மாற்றிக்கொண்டு ஓடிவிட்டார்.

இப்போது வந்திருக்கும் ஜெனரல் மானேஜர் ஆதிமூலம் சாது. பிறர் மனம் நோகப் பேசி அறியாதவர். 'நீங்க செய்தது தப்பு' என்பதற்குப் பதிலாக, 'நீங்க செய்தது கம்ப்ளீட்டா சரின்னு எனக்குத் தோணல' என்று தோன்றுவதை நாகரீகமாகச் சொல்வார் அவர். ஆனால் நோயாளி. பிறர் தவறு செய்தால், தன்னை வருத்திக்கொள்ளும் தியாகி.

ஆனால், அவர் நல்ல பையன் என்று கருதுகிற அஸிஸ்டண்ட் பப்ளிஸிட்டி மானேஜர் ரகுமணிக்கு, மெமோவுக்குமேல் மெமோவாக அவன் கொடுப்பது மட்டும் பிடிக்கவில்லை. ஒருநாள் அவள் ஒரு ஃபைலோடு வந்து, எதையோ காரணங்காட்டி, ரகுமணியை 'சஸ்பெண்ட்' செய்ய வேண்டும் என்றாள். முகத்தைப் பிராண்டும் ஈயைக்கூட மெதுவாகத் துரத்தும் ஆதிமூலம் ''ஐஸே ஐஸே'' என்று வாயில் மட்டும் அடித்துக்கொண்டால் பரவாயில்லை. அந்த ஃபைலை எடுத்து, கீழேயும் எறிந்துவிட்டு, தன் தலையிலும் அடித்துக்கொண்டார்.

அவ்வளவுதான்.

ஆதிமூலத்திற்குப் பைத்தியம் என்றும், அதனால்தான் தலையில் அடிக்கடி அடித்துக்கொள்கிறார் என்றும் மோகினி தன் வேவுப்படை மூலம் ஒரு செய்தியைப் பரப்பிவிட்டாள். நண்பர்கள் அவரை 'டிரான்குலைசர்' சாப்பிடுங்கோ என்றார்கள். ஒருவர் சைக்கியாட்ரிஸ்ட் ஒருவரை அவர் வீட்டுக்கே கூட்டிவந்தார். இப்போது ஆதிமூலம் தான் பைத்தியமில்லை என்பதை எப்படி நிரூபிக்கலாம் என்பதற்காகச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து, பைத்தியம் பிடிக்கும் நிலையிலேயே இருக்கிறார்.

இப்படி எத்தனை வெற்றிகள் மோகினிக்கு!

ஆனால் அவளால் முழுமையாகத் திருப்திப்பட்டுக்கொள்ள முடியவில்லை. மகள், இந்த பதினெட்டு வயதில், வயதுக்கேற்ற வளர்ச்சியுடனும், வளர்ச்சிக்கேற்ற பருவ மினுமினுப்புடனும், திரட்சியுடனும், அழகு மொத்தமாக உருவெடுத்ததுபோல் இருப்பதில் அவளுக்குப் பெருமை தான். ஆனால், அவள் அம்மாவை மதிப்பதாகத் தெரியவில்லை. விவரம் தெரியும் வயதுவரை, 'மம்மி மம்மி' என்று பூனைக்குட்டிமாதிரி தன்னையே சுற்றி வந்தவள், விவரம் தெரியத் துவங்கிய வயதிலிருந்து விலகிப்போனதை நினைக்கையில், பெற்ற மனம் வெறுமையான பிரசவ வேதனையால் துடித்தது.

இந்தக் கலாவுக்குப் பத்து வயதிருக்கும்போது, மோகினிக்கு அமெரிக்காவில் ஒரு வேலைக்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. பெற்ற மகளைப் பிரிந்திருக்க முடியாது என்பதற்காக ஆயிரக்கணக்கில் சம்பாதிக்கக்கூடிய அந்த வேலையை மறுத்துவிட்டாள். கலாவுக்கு, பன்னிரண்டு வயதானபோது 'மம்மி நானும் பிரபா மாதிரி கார்ல போகணும்' என்று ஒரே ஒரு தடவை சொன்னதுக்காக, மோகினி பலதடவை ஜி.பி.எப். போட்டும் பலரிடம் கடன் வாங்கியும், இருக்கிற நகை நட்டுகளை விற்றும், அம்பாஸிடர் கார் ஒன்றை வாங்கினாள். பின்னால் மகள் நகை நட்டுகளுடன், கணவனைவிட ஒரு 'பிடி' அதிகமாக விளங்க வேண்டும் என்பதற்காக குருவி சேர்ப்பதுபோல் சேர்த்தும் சில கம்பெனிகளுடன் அண்டர்ஹேண்ட் டீலிங்ஸ் வைத்துக்கொண்டும் கிட்டத்தட்ட அறுபது சவரன் நகைகளைச் செய்து வைத்திருக்கிறாள். மகளை எப்படியும் ஒரு ஐ.ஏ.எஸ். மாப்பிள்ளைக்குக் கட்டிவிட வேண்டும் என்பது மோகினியின் நெடுநாள் கனவு. 'ஒன் அந்தஸ்துக்கு ஐ ஏ.எஸ். பையன்தான் மாப்பிள்ளையாய் வரணும்' என்று ஏகாம்பரம் எதேச்சையாக சொன்னதை சீரியஸாக எடுத்துக் கொண்டு, அந்த லட்சியத்திற்காகவே பலரிடமும் ரகசியமான 'தலைக்குனிவுகளுக்கு' ஆளானவள். அதோடு பப்ளிஸிட்டி சுந்தரம் ஜெனரல் மானேஜர் போன்ற பலரைத் தீர்த்துக் கட்டியதற்கு அடிப்படைக் காரணம் மகள் நன்றாயிருக்க வேண்டும் என்ற அவளது தாய்மை உணர்வே.

ஆனால் கலா—

அம்மாவிடம் பேசுவதே இல்லை. உண்டு—இல்லை என்ற பதில்தான். அதுவும் தலையாட்டுமூலம். முன்பாவது பாட்டிமூலம் தூதனுப்புவாள். இப்போது பாட்டி செத்ததுடன், அந்த 'தூதும்' செத்துவிட்டது. மகள் கெட்டுப் போய்விடக்கூடாது என்பதற்காக, மோகினி அவளிடம் நேரடியாகவே 'ஒனக்கு ஐ.ஏ.எஸ். மாப்பிள்ளை பார்த்

திருக்கிறேன். ஒண்ணு கிடக்க ஒண்ணு பண்ணிடப்படாது' என்று சொன்னபோது, மகள்காரி 'நான் கெட்ட கேட்டுக்கு ஐ.ஏ.எஸ். ஹஸ்பெண்ட் வேண்டியதுதான், என்று முகத்திலடித்தது போல் கூறினாள். 'ஒண்ணு கிடக்க ஒண்ணு பண்ணிட்டியாடி?' என்று அம்மாக்காரி கேட்டபோது, 'ஒன்னைமாதிரி என்ன நினைச்சியா' என்று பட்டென்று திருப்பிக் கேட்டாள். அதிலிருந்து, மோகினி பேச்சைக் குறைத்துக்கொண்டாள். பாசத்தைக் குறைக்க முடியவில்லை.

இன்னொரு கூத்து.

ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு, அப்பாவைப் பெற்ற தாத்தாவின் படத்தை, எங்கேயோ கிடந்த ஒரு தகர டப்பாவுக்குள் இருந்து எடுத்த கலா, அந்தப் படத்தை 'என்லார்ஜ்' செய்து கோல்டன் கலர் பிரேம் போட்டு தன் அறையில் மாட்ட வேண்டும் என்று அடம் பிடித்தாள். மோகினி முதலில் மறுத்தாள். மகள்காரி சாப்பிட மறுத்தாள். கடைசியில் மோகினியே அந்த 'கர்மத்தை' என்லார்ஜ் செய்து, மகளின் அறையில் மாட்டினாள்.

பிறரை வளைத்துப் பிடிக்கும் தான், மகளுக்கு வளைந்து போவதை மோகினி சில சமயம் தான் அடிப்படையில் நல்லவள் என்பதற்கு அத்தாட்சியாகவும் எடுத்துக் கொண்டாள். இருந்தாலும், எம். ஏ. வில் சேரச் சொன்னால் 'நான் கெட்ட கேட்டுக்கு...' என்கிறாள். 'நடந்து போகாதே! காரை எடுத்துக்கொண்டு போ' என்றாலும் 'நான் கெட்ட கேட்டுக்கு...' என்கிறாள். 'நகைகளை போட்டுக்க' என்றாலும் 'நான் கெட்ட கேட்டுக்கு.' இவள் என்ன கெட்டாள்? இவளுக்காகக் கெட்டது நான்தானே! இவள் போனவருஷம் மூன்றுநாள் கல்லூரி சார்பில் பிக்னிக் போனபோது, துடித்துப்போனது நான்தானே! பெத்த மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லுதான்.

மோகினி குழம்பிப் போனாள். போதாக்குறைக்கு, உடம்பெல்லாம் நமைச்சல். சொறிகிற இடத்தில் செதில் செதிலான கறுப்புப் படைகள். டாக்டரிடம் காட்ட வேண்டும். எங்கே காட்ட முடிகிறது. மகளைப்பற்றிய கவலையிலேயே உடம்பைப் பற்றின கவலை மறந்து விடுகிறதே!

மோகினியின் சிந்தனையோட்டத்தை, மேற்கொண்டு தடுக்கும்வகையில் டெலிபோன் மணி அடித்தது. டில்லியில் இருந்து ஒருவர்—பெரிய ஆபீஸர்—எஸ். டி. டியில் பேசினார். அவள் மகள். கலாவுக்கு அவள் கார்ப்பரேஷனிலேயே பப்ளிஸிட்டி எக்ஸிகியூட்டிவாக வேலை கிடைத்திருக்கிற தாம். மோகினி எப்பொழுதோ சொல்லி வைத்திருந்தது இப்போது நடந்துள்ளது. ஆர்டர் வரப்போகிறதாம். அப்ளிகேஷனை ஆர்டர் வந்தவுடனேயே முன் தேதி போட்டு அனுப்பிடணுமாம்.

மோகினிக்கு கொஞ்சம் தெம்பு பிறந்தது. வேலையில் சேர்ந்துவிட்டால் மகள் மனதில் மாறுதல் ஏற்படும். அதோடு மகளோடு பழகுவதற்கு நிறைய சந்தர்ப்பம் வரும். புரிந்துகொள்வாள். எல்லாம் புதிய டைரக்டரின் அருள்.

எப்படியும், அஸிஸ்டெண்ட் பப்ளிஸிட்டி ஆபீஸராக இருக்கும் இந்த ரகுமணியை 'காலி' செய்துவிட வேண்டும். இவனும் இவன் கிருதாவும்! இவன் இடத்தில் கலாவை வைக்க வேண்டும். அப்புறம் நாமே ராஜினாமா செய்து விட்டு அந்த 'பிளேஸில்' மகளை அமர்த்த வேண்டும். முடியுமா? ஏன் முடியாது?

10

கலா வேலையில் சேர்ந்த ஒரு வாரத்திலேயே 'புத்தி' யைக் காட்டிவிட்டாள். மகள் வேலையில் சீக்கிரம் தேர்ச்சி பெறவேண்டும் என்ற ஆசையில், 'கலா! டெலக்ஸ் மெஸேஜ்

களை எடிட் பண்ணிட்டியா? சீக்கிரம் கொண்டு வா... என்று உள்ளே ஏர்கண்டிஷன் அறையில் இருந்து குரல் கொடுத்தாள். அப்படிக் குரல் கொடுத்ததற்கு. மகள் இந்த 'சல்ட்ரி சம்மரில்' வேர்த்துக் கொட்டிக் கொண்டிருக்காமல், தனது 'குளுகுளு' அறைக்குள் வந்து இருக்க வேண்டும் என்பதும் ஒரு காரணம். மோகினி எதிர்பார்த்ததுபோல் நடக்கவில்லை. கலா வெளியே இருந்துகொண்டே குரல் கொடுத்தாள்.

'ஏஎம் டேபிள்ல வச்சிருக்கேன். மிஸ்டர் ரகுமணி ஆபீஸ் விஷயமா வெளிய போயிருக்கார். அவர் செக்பண்ணி அனுப்புவார்.'

'எனக்குத் தெரியும். நான் சொல்றேன். எடுத்துக்கிட்டு வா...''

'ஐ அம் ஸாரி மேடம்! எதுவுமே பிராப்பர் சேனல்ல வரணும்!'

மோகினி துடித்துப்போனாள். மகள் வராமல் போனதற்காக அல்ல. மேடமாமே! ஆபீஸர் என்கிற அந்தஸ்துக்காக அப்படிக் கூப்பிடுறாளா அல்லது அந்தஸ்தில்லாத அம்மா என்கிறதுக்காக அப்படிக் கூப்பிடுகிறாளா?

சிறிது பொருமிய மோகினி, பெற்ற மகள் வெயிலின் பிடிமானத்திலும் தான் மட்டும் ஏர்கண்டிஷன் அறையிலும் இருக்க மனமில்லாமல், ஏதோ ஒரு சாக்கில் டெலிபிரிண்டர் பக்கம் வந்து நின்றுகொண்டாள்.

இன்னொரு நாள்.

கலா கொஞ்சம் தாமதமாக வந்தாள். அம்மாவின் காரில் அவள் வருவதில்லை. ஒருமுறை தாய்க்காரி காரில் ஏறும்படி சொன்னதுக்கு, 'நீ எங்கெல்லாமோ சுத்திட்டு வருவே. நம்மளால முடியாது' என்று முகத்தில் அடிக்காமல் அடித்தாள்.

ஆகையால், பஸ்ஸில் இடிபாடுகளுக்கிடையே தாமதமாக அலுவலகம் வந்தாள் கலா. உள்ளே அம்மாவின் அறைக்குள் ரகுமணி மன்றாடுவதையும், 'மேடம்' எகிறுவதையும் சத்தத்தால் உணர்ந்து, நிஜமாகவே ஒற்றுக் கேட்டாள். ரகுமணி பிச்சைக்காரன்போல் கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தான்.

'மேடம்... நான்... ரொம்ப... ரொம்பக் கஷ்டப்பட்ட குடும்பத்துல இருந்து வந்தவன்... பலருடைய தயவுல... டிரக் வண்டில உட்கார்ந்து... தெருவிளக்குல படிச்சு... முன்னுக்கு வந்தவன்... யார் செய்த புண்ணியத்துலயோ யூ.பி. எஸ்ஸில் செலக்ஷனாகி இந்த வேலைக்கு வந்திருக்கேன். இன்னும் புரபேஷன்கூட 'டெர்மினேட்' ஆகல! நீங்க இது வரைக்கும் பத்தொன்பது மெமோ கொடுத்திட்டிங்க! எனக்கு வேலை போயிட்டா என் குடும்பமே தெருவுல நிக்கும். தங்கைக்கு இப்பதான் கல்யாணம் ஆகப்போவுது. தயவுசெய்து கையால் வேணுமுன்னாலும் அடிச்சிடுங்க! ஆனால் மெமோவால மட்டும் அடிச்சிடாதிங்க... பிளீஸ் ஹேவ் மெர்ஸி!'

'டோண்ட் டாக் நான்சென்ஸ். பத்துமணிக்கு ஆபீஸ். பத்தேகாலுக்கு வந்தா என்ன மீனிங்? நீ எக்ஸ்பிளனேஷன் எழுதிக் கொடுத்துத்தான் ஆகணும்.

'இருபதாவது தடவையா மெமோ வாங்குனா இருபத்தொண்ணாவது தடவை டிஸ்மிஸ்தான் வரும். மேடம்... தயவுசெய்து இரக்கங் காட்டுங்க... ஈவினிங்ல... அதிக நேரம் வேலை பாத்திருக்கறது... ஓங்களுக்கே தெரியும்.

'பிளீஸ் கம் வித் எக்ஸ்பிளனேஷன். டோர்ண்ட் வேஸ்ட் மை டைம்.'

இறுதியாகச் சொன்னவள்போல் மோகினி, தலையைக் குனிந்து ஒரு ஃபைலை எடுத்தபோது 'எக்ஸ்கியூஸ் மீ மேடம்...' என்ற குரலைக் கேட்டுத் தலைநிமிர்ந்தாள்.

கலா, ரகுமணியின் அருகே நின்றுகொண்டு, 'நானும் லேட்டா வந்தேன். ஏஎம் வந்த பிறகுதான் வந்தேன். எனக்கும் மெமோ கொடுங்க' என்றாள்.

மோகினிக்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியவில்லை. 'ஒனக்காகத் தானடி அவருக்கு மெமோ கொடுக்கிறேன்' என்று சொல்ல முடியவில்லை. 'ஐ ஸே...யூ போத் கெட் அவுட்!' என்று கத்தினாள். இருவரும் ஜோடியாக வெளியேறியதைப் பார்த்து, அவள் வயிறு எரிந்தது. மேற்கொண்டும் ஏதாவது கத்தியிருப்பாள். அதற்குள் வாயில் நமைச்சல். கீழுதட்டில் கன்னங் கரேர் என்றிருந்த படையில் வலி.

மாலையில் அலுவலகத்தை விட்டு மோகினி வெளியே வந்தபோது, ரகுமணியும் கலாவும் பஸ் நிலையத்தில் நின்றிருந்தார்கள். காரை அங்கே நிறுத்தி, மனங் கேட்காமல் 'ஏறிக்கோ' என்று சொன்னபோது, கலா 'நோ, தேங்ஸ்... கொஞ்சம் வேல இருக்கு' என்றாள். என்ன வேலை... அதுவும் ஒரு ஸோஷியல் ஸ்டேட்டஸ் இல்லாத இந்த ரகுமணிப் பயலோட...?

மாலையில் கறுவிக்கொண்டே போன மோகினி மறுநாள் செருமிக்கொண்டே தன் அறைக்குள் போனாள். வில்லியம்ஸின் மகன் ராஜனைக் காதலிக்கும் வனிதா எதையோ பேசுகிறாள்... ரகுமணியும் கலாவும் அவளுக்கு அனுதாபத்தோடு காதுகளை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வனிதா சுதாரித்துக்கொண்டு மோகினி கூப்பிடு முன்னாலே அவள் அறைக்குள் போனாள். 'மேடம்...' என்று அவள் பேசுவதற்கு முன்னதாகவே, 'ஐ அம் ஸாரி வனிதா! மிஸ்டர் வில்லியம்ஸ் முடியாதுன்னுட்டார். ராஜனுக்கு வேற இடத்துல பெண் பார்த்தாச்சாம். ஐ அம்... ஸாரி... நீயும் அவன் ஐ.ஏ.எஸ். என்பதற்காக நச்சரிக்கப்படாது. விரலுக்குத்தக்க வீக்கம் வேணும். ஓகே. ஐ அம் பிஸி...'' என்றாள்.

வனிதா மோகினியைச் சிறிது நேரம் வெறித்துப் பார்த்தாள். அந்த கண்களின் உஷ்ணம், 'மேட' த்தைச் சுட்டெரித்திருக்க வேண்டும். தலைகுனிந்து கொண்டாள். வனிதா வெளியேறிவிட்டாள் என்பதைக் காலடிச் சத்தத்தால் உணர்ந்துகொண்ட மோகினி, போலீஸ் அதிகாரியான வில்லியம்ஸுக்கு டெலிபோன் செய்து, வனிதாவைப்பற்றி மீண்டும் இல்லாததும், பொல்லாததுமாக வத்தி வைத்த போது கலா உள்ளே வந்தாள். அவள் டெலிபோன் உரையாடலைக் கூர்ந்து கேட்டாள். மோகினி பரிபாஷையில் பேசி டெலிபோனை வைத்தபோது, ''யாருக்கும்மா... டெலிபோன் பண்ணினே... அங்கிள் வில்லியம்ஸிற்கா?'' என்றாள்.

மோகினி புளகாங்கிதம் அடைந்தாள். இடையில், அம்மா என்று சொல்லிவிட்டாளே மகள்! இன்னொரு தடவை அப்படி அழைக்கவேண்டும் போலிருந்தது! கலாவும் குழைந்து பேசினாள்.

'அங்கிள் மகன் ராஜா... நேத்து பார்த்தேன். சப்-கலெக்டராக இருக்கானாம்! நல்ல அழகா இருக்கான்...'

'அதுமட்டுமில்லடி. நீன்னா அவனுக்கு உயிரு...

'அப்படியா... குட் நியூஸ்! அம்மா, நான் அங்கிள் வில்லியம்ஸிற்கு போன் பண்ணட்டுமா?'

'நீ திருந்திடுவேன்னு எனக்குத் தெரியும்.'

மோகினி டெலிபோனைச் சுழற்றப் போனாள். அதற்குள் இரண்டு புறங்கைகளிலும் நமைச்சல்.

கலா அம்மாவைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக்கொண்டே டயலைச் சுழற்றினாள்.

'அங்கிளா... நான் கலா பேசுறேன்... யூ ஆர் கரெக்ட்! காரணத்தோடுதான் டெலிபோன் செய்கிறேன்... மம்மீ வனிதாவைப்பற்றி சொன்னது சுத்தப் பேத்தல்! வனிதா

டீஸன்ட் கேர்ல். மம்மிக்கு என்னை ஒங்க பிள்ளைக்கு கொடுக்கணுமுன்னு ஆசை. அதனாலதான் அப்படி பேசிட்டுது. அது ஒருக்காலும் நடக்காது, வனிதாவை கட்டிக்க ராஜனுக்குக் கொடுத்து வச்சிருக்கணும்!'

கலா டெலிபோனை வைத்துவிட்டு, அம்மாவைப் பார்த்தாள். அவள் முகம் பேயறைந்ததுபோல் கிடந்தது.

மோகினி கத்தினாள்.

'ஒனக்காக வாழ்றவளை ஏண்டி கொல்லாம கொல்லுற! ஒன்னால உபகாரந்தான் இல்லே, உபத்திரமாவது இல்லாம இருக்கக்கூடாதா!'

'உபகாரம் இல்லேன்னு சொல்ல முடியாதம்மா... நீ மட்டும் என் அம்மாவா இல்லாம இருந்திருந்தா வனிதா இந்நேரம் ஒன் கழுத்த நெறிச்சி கொன்னுருப்பாள். என் முகத்துக்காக உன் முகத்த விட்டுட்டாள்!'

'ஏண்டி, தெரியாமத்தான் கேக்குறேன். நான் பெற்ற பொண்ணு ஒரு ஐ ஏ.எஸ். மாப்பிள்ளைக்கு வாழ்க்கைப் படணுமுன்னு நினைச்சுதான் நான் வனிதாவை 'கட்' பண்ணேன்... இது புரிஞ்சும் நீ என்னை ஓட ஓட விரட்டுனா என்னடி அர்த்தம்!'

'எனக்குக் கல்யாணம் பண்ணிக்கத் தெரியும்!'

'எனக்கும் தெரியுண்டி... உப்புக்குப் போறாத ரகுமணிப் பயல நினைச்சிக்கிட்டு இருக்கிறே. இவ்வளவு நாளும் நீ நல்லா இருக்கறதுக்காக அவனைக் கெடுக்கப் போனேன்! இனிமேல் நீ கெட்டுப்போகக் கூடாதுங்கறதுக்காகவே அவனைத் தீர்த்துக் கட்டப்போறேன்!'

'அதையும் பார்த்துடலாம்! நீ எனக்கு நன்மை செய்யுறதா இருந்தா அவருக்குத் தீமை செய்யாதே! அப்புறம் ஒன் இஷ்டம்.'

'கல்யாணம் ஆயிரங்காலத்துப் பயிருடி!'

'அதை ஒன் வாயால சொல்லாதம்மா...'

'ஏண்டி! நீ பேசுறது உனக்கே நல்லா இருக்கா?'

'நீ ஆயிரம் சொல்லு. நான் ராஜனைப் பண்ணிக்க முடியாது. அவரு ஒருவேளை எனக்கு அண்ணன் முறையா இருக்கலாம்.'

'நான்... உன் தாய்டி!'

'அதை ஏன் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்றே! நீ சுமக்கும் போது மட்டும் கஷ்டப்பட்டிருப்பே. நானோ நீ சுமந்த தாலேயே இப்பவும் கஷ்டப்படுறேன்!'

'பச்சையாவே சொல்லேண்டி! நான் தாசிதான். மகளை வாழ வைக்கிறதுக்காக உடலை வித்தவள்தான். அதனாலதாண்டி சொல்றேன். ஒரு தாசிக்குதாண்டி கற்போட மகிமை தெரியும். நீ ரகுமணியோட சுத்துறதை நிறுத்தித் தொலை... பெத்த வயிறு எரிய விடாதடி! நான் வாழ்றதே உனக்காகத்தான். நீ நல்லா வாழ்றத பார்க்கிறதுக்காகத்தாண்டி... இது சத்தியமான வார்த்தை. நம்பு.'

அம்மா சொல்வதை நம்புவதுபோல் கலா அவளை அனுதாபத்தோடு பார்த்தாள். பிறகு, தன் அழுகையை அடக்கிக்கொள்வதற்காக வெளியேறினாள். அதை உதாசீன மாகக் கருதிய மோகினி திடீரென்று 'மேடம்' மோகினியா னாள். எல்லாம் இந்த ரகுமணிப் பயலாலே. நான் பெற்ற பொண்ணின் மனசிலே கலகத்தை பரப்பிட்டான். என் மகள் வாழணுமுன்னா... அவனை அழிச்சாத்தான் முடியும்.

மோகினி ஆவேசம் வந்தவள்போல் டில்லிக்கு 'கால்' போட்டாள். எதிர்முனையில் கிடைத்த பதிலால் திருப்தி யடைந்தாள். பேசிய வேகத்திலேயே ஸ்டெனோவைக்

கூப்பிட்டு, ஒரு 'கான்பிடன்ஷியல்' கடிதத்தை 'டிக்டேட் செய்தாள். பிறகு ஸ்டெனோவிடம் டில்லிக்கு ஒரு பிளேன் டிக்கட் ரிசர்வ் செய்யச் சொன்னாள்.

பத்து பதினைந்து நாட்கள் ஓடின.

ரகுமணி ஒரு கற்றை பேப்பர்களையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு, கன்னத்தில் கை வைத்தவாறு இருந்தான். மோகினி டில்லிக்குப் போயிருப்பதால் இந்த மாதிரி விவரத்தை அவன் எதிர்பார்த்ததுதான். இருந்தாலும் அவன்மீது 'சார்ஜ் ஷீட்' வந்ததும் அவன் கலங்கிப் போனான்.

'ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிங்க' என்று கேட்டுக்கொண்டே கலா வந்தாள். அவன் கையில் இருந்த கடிதக் கற்றைகளைப் பிடுங்கிப் படித்தாள்.

'அட கடவுளே. என்குயரி நடக்கப் போவுதா?''

'என்னை, டிஸ்மிஸ் பண்ணணுமுன்னு முன்னால தீர்மானிச்சு, பின்னால என்குயரி போட்டிருக்கிறாங்க. உங்கம்மா லேசுப்பட்டவங்களா...

'டோண்ட் ஒர்ரி ரகு...எங்கம்மாவுக்குப் பட்டாத்தான் தெரியும். அந்த லெவலுக்குப் போகவேண்டாமுன்னு நினைச்சேன். முடியாது போலிருக்கு...'

'எந்த லெவலுக்கு?'

'அது இப்போ உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டியதில்ல. உங்க உத்தியோகம் போகாது. அதுக்கு நானிருக்கேன்!''

'ஐ ம் ஸாரி கலா. அம்மாவா நானா என்கிற நிலைமை ஒனக்கு வந்திருக்க வேண்டாம்.

'நோ நோ. அம்மாவா நீங்களா என்கிற நிலைமையா இருந்தால் நான் அம்மா கட்சிதான். பெத்தவள விட நீங்க பெரிசில்ல. ஆனால் இது அப்படி அல்ல. அதர்மமா தர்மமா என்ற நிலைமை. நான் தர்மத்தின் கட்சி. ஆல் ரைட். கடவுள் விட்ட வழி.''

ரகுமணி அவனை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தான். அந்த முகத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க அவனுக்கு ஆறுதலாக இருந்தாலும், 'டிஸ்மிஸ்' பயத்தை அடியோடு டிஸ்மிஸ் செய்ய முடியவில்லை.

டில்லியில் இருந்து மோகினி திரும்பிவிட்டாள். இன்னும் ஒரு மாதத்திற்குள் என்குயரி. கண் துடைப்புக்கள் முடிந்துவிடும். ரகுமணி டிஸ்மிஸ் ஆவான். கலாவும், அவனை மறந்துவிடுவாள். அல்லது மறக்க வைக்க வேண்டும்.

வீட்டில் மகளை நேருக்கு நேர் பார்க்கக் கூச்சப்பட்ட மோகினி, அவளைப் பார்க்காமலே அலுவலகம் வந்தாள். தான் இல்லாத இந்த எட்டு நாளில், மகளுக்கும் ரகுமணிக்கும் ஏதாவது 'ஏடாகூடமாய்' நடந்திருக்குமோ என்று கூடப் பதறினாள். வாதத்தில் படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்த ஏகாம்பரத்திடம் ஜாடையாகப் பேசிப் பார்த்தாள் ரகுமணி வந்தானா என்று. அவர் இல்லை என்று தலையாட்டியதும், நிம்மதி, பரம நிம்மதி.

11

மோகினி சரியாகப் பத்து மணிக்கு அலுவலகம் வந்தாள். ரகுமணியைக் காணவில்லை. உடனே ஸ்டெனோவிடம் ஒரு மெமோ அடிக்கச் சொல்லிவிட்டு, ஸ்டெனோக்காரி ஏதோ பேச வந்ததைப் பொருட்படுத்தாமல் தன் அறைக்குள் போனாள்.

அங்கே ஆஜானுபாகுவான ஒரு மீசைக்காரர் உட்கார்ந்திருப்பது, அதுவும் தன்னைப் பார்த்த பிறகும் எழுந்திருக்காமல் இருப்பது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

''மிஸ்டர், நீங்க வெளிலேயே உட்கார்ந்திருக்கலாம்.'

வந்தவர் அசரவில்லை.

''என்ன பண்றது. உள்ள இருக்கறவங்கள வெளில நிறுத்துறதுக்காக நான் சமயத்துக்குத் தக்கபடி எங்க உட்காரணுமோ அங்க உட்காரணும். அது என்னோட கடமை. அதுக்காக சம்பளம் வேற கொடுக்கிறாங்க. நீங்க தானே மிஸ் மோகினி? ஒங்களுக்கு கலான்னு ஒரு பொண் இருக்குல்ல...''

மோகினி அவரை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். அவர் அவளை உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு மடமடவென்று பேசினார்.

''மிஸ் மோகினி. நான் சிபிஐ இன்ஸ்பெக்டர். ஒங்க கார்ப்பரேஷன் நடத்துற 'நியாயம்' பத்திரிகை பிரிண்டர் கிட்ட நீங்க செகரட்டரியா இருக்கிற சபாவுக்கு பிளாக்குங்க செய்திருக்கீங்க. சாவனீர் அச்சடித்திருக்கீங்க, சபாகிட்ட இருந்து பணம் வாங்கியிருக்கீங்க, ஆனால் பிரிண்டர்கிட்ட கொடுக்கல. அதோட பிரிண்டர் கணக்குல சாவனீரை பிரிண்ட் செய்றதாவோ பிளாக் செய்ததாவோ பேக்டரீல விவரம் இல்ல. இது பத்து வருஷமா நடக்குது. பிரிண்டருக்கும் பத்து வருஷமா காண்ட்ராக்ட் கிடச்சிக்கிட்டு வருது. இரண்டாவது, குரோம்பேட்டையில அப்பா பேருக்கு ஒரு வீடு கட்டியிருக்கீங்க. அண்ணாநகர்ல அம்மா பேருக்கு ஒரு வீடு. ஒங்க மகள் கலாவுக்கு அறுபதாயிரம் ரூபாய்வரைக்கும் நகை போட்டிருக்கிங்க. இது டிஸ்பிரபோர்ஷனேட் இன்கம். மூணுலட்சம் ரூபாய் முதலீடு செய்து நீங்க ஒரு சினிமாப் படம் வாங்கி எடுக்கிறதாயும் கேள்வி. ஒங்க கார்ப்பரேஷன் யந்திரங்கள நீங்களே இன்னொருவர் மூலம் வாங்கி அதிக லாபத்துக்கு விற்கிறதா ரிப்போர்ட் வந்திருக்கு. பிரிண்டர் வீட்டைச் சோதனை போட்டோம். நீங்க பிளாக் செய்ற துக்கு எழுதின லட்டருங்க கிடச்சுது. 'நியாயம்' பத்திரிகைக் காக கோட்டாவுல கிடச்ச நியூஸ்பிரிண்டை ஒங்க சாவனீ

ருக்குப் பயன்படுத்தினதுக்கு பிரிண்டர் வீட்ல வச்சிருந்த கணக்கு விவரம் கிடைச்சிருக்கு. நாளைக்கு சாஸ்திரிபவனுக்கு வாங்க. மேற்கொண்டு விசாரணை நடத்தணும்.''

மோகினி வெலவெலத்துப் போனாள். உடனே சமாளித்துக்கொண்டு குழைந்தாள். நாற்பத்தைந்து வயதில், இருபத்தைந்து வயது பெண்போல் அவள் குழைந்தது இன்ஸ்பெக்டருக்கு எரிச்சலைக் கொடுத்தது.

''ஒங்க பெயர் என்ன இன்ஸ்பெக்டர்?'' என்று குழைந்தாள் மோகினி.

''எங்களுக்குப் பெயர் முக்கியமல்ல. பெயர் பண்றவங்கள பிடிக்கிறதுதான் முக்கியம்.'

''ஆல் ரைட். ஒங்க எஸ். பி. யாரு? ஐவில் ஸ்பீக் டு ஹிம்.''

''இந்தா பாரும்மா. இன்ஸ்பெக்டர்கிட்ட எஸ்.பியப் பற்றியும், எஸ்.பி.கிட்ட டி.ஜி.யைப் பற்றியும் பேசுறது பழைய டிரிக். ஒங்கள பல வருஷமா 'வாச்' பண்ணி இப்போதான் எவிடென்ஸ் கிடைச்சிருக்கு. குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டால் டிபார்ட்மெண்ட்டுக்கு ரிப்போர்ட் பண்ணுவோம்! அவங்க லைட்டா தண்டனை கொடுப்பாங்க. வீணா இன்ஃப்ளுயன்ஸ் பண்ணப் பார்த்தால் ஒங்கள சஸ்பெண்ட் பண்ணச் சொல்லி எழுதுவோம். கோர்ட்ல வழக்குப் போடுவோம்! அப்புறம் ஒங்க இஷ்டம். ஆல்ரைட். நாளைக்கி நீங்க காலையில பத்து மணிக்கு சாஸ்திரி பவனுக்கு ஆஜராகணும்.''

சி.பி.ஐ. இன்ஸ்பெக்டர் போய்விட்டார்.

கலா உள்ளே வந்தாள். அம்மாவைப் பார்த்து நேரிடையாகவே கேட்டாள்.

'கெடுவார் கேடு நினைப்பார்னு சொல்றதன் அர்த்தத்தைப் புரிஞ்சிகிட்டியாம்மா? இப்ப எப்டி இருக்கு? இப்படித்தானே பிறத்தியாருக்கு இருந்திருக்கும். நினைச்சிப் பார்த்தியா? நல்லவேளை. என்னால ரகுமணி தப்பினாரு.

'உன் வேலையாடி...'

'ஒன்னை ஒன் மகளைத் தவிர வேறு யாரால ஜெயிக்க முடியும்மா? அதுக்காக நீ பெருமைப்பட்டுக்கலாம். மானேஜர் சுந்தரம், லீலா, அப்பா, வனிதா எல்லாரும் இப்படித்தான் புழுங்கியிருப்பாங்க. இப்பவாவது புரியுதா?'

'இந்தச் சமயத்துல ஊர்க்கதையாடி பேசறே...'

'என்னை மன்னிச்சுடும்மா. ஒரு பொண்ணோட கதை குடும்பக் கதையாத்தான் இருக்கணும். இப்ப நான் சொல்றது உன் கதைதான். அது ஊர்க்கதையா போனதுக்கு நீதான் காரணம்! ஒருத்திக்குக் குடும்ப ஸ்டேட்டஸ்தான் முக்கியமே தவிர, ஸோஷியல் ஸ்டேட்டஸ் முக்கியமல்ல. ஒன்னோட சோஷியல் ஸ்டேட்டஸ்ல என்னோட குடும்ப ஸ்டேட்டஸ் நாசமா போயிட்டுதம்மா...'

'நான் ஒன்னை சுமந்து பெத்தவடி...'

'நீ என்னை சுமந்து பெத்த பாவத்தை நான் இப்ப சுமந்துகிட்டு இருக்கேனே. சொல்லி வேறு காட்டணுமா? கல்யாண வீடுகளில் என்னோடு ஆசையா பேச வர பெண்ணுங்க நான் இன்னார் மகள்னு தெரிஞ்சதும், கிண்டலா பேசறத என்னால தாங்க முடியலம்மா...'

'ஆயிரம் நடக்கட்டும். அவ்வளவும் ஒனக்காகத்தான் நான் செய்தேன். இதை மறந்துடாதடி.'

'அத புரிஞ்சிக்கிட்டதாலதான் ஒன்கூட நான் இருக்கேன்!'

மோகினி முதல் தடவையாக உண்மையிலேயே அழுதாள். மகளின் கரத்தை, 'விட்டுவிடாதே' என்பது மாதிரியும், 'விடமாட்டேன்' என்பது மாதிரியும் பிடித்துக் கொண்டாள்.

பயந்தாங்கொள்ளியும் நீதி தவறாதவருமான ஜெனரல் மானேஜர் ஆதிமூலம், ஸி.பி.ஐ கேஸ் என்றதும் பயந்துவிட்டார். ஆழமான நீருக்குள் விழுந்த நீச்சல் தெரி

யாதவன், மீட்க வருபவனைப் பயத்தில் பலமாகக் கட்டிக் கொள்வதுபோல், இவரும் தனக்கேற்பட்ட பயத்தில் எல்லோரையும் இறுக்கிப் பிடித்தார். எல்லா ரிக்கார்ட்களையும் இன்ஸ்பெக்டரிடம் கொடுத்துவிட்டார். மற்றவர்களானால் டிபார்ட்மெண்ட்டுக்குக் கெட்ட பெயர் வரக்கூடாது என்பதற்காக மழுப்பிப் பார்ப்பார்கள். இவரோ தனக்குக் கெட்ட பெயர் வரக்கூடாது என்பதற்காகவும், அதிகப்படியான பயத்தாலும், தினமும் ஸி பி ஐ இன்ஸ்பெக்டரின் நடவடிக்கைகளுக்கு நேர்முக வர்ணனை கொடுத்து, மேலதிகாரிகளுக்குக் கடிதம் எழுதினார். இவருடைய நமைச்சல் தாங்கமுடியாமல், மோகினியை மானேஜிங் டைரெக்டர் 'சஸ்பெண்ட்' செய்தார்.

உத்தியோகத்தில் 'சஸ்பெண்டும்' உடல்நிலையில் சஸ்பென்ஸுமாகத் தவித்த மோகினியைப் பார்க்க, அன்று அவளுடைய தோழி காமாட்சி வந்திருந்தாள். காமாட்சி பெர்ஸனல் மானேஜராக, அதே கார்ப்பரேஷனில் இருப்பவள். மோகினியால் ஆரம்பகாலத்தில் 'டிரெயினிங்' கொடுக்கப்பட்டு, அதனால் இப்போது இந்த நாற்பத்தைந்து வயதிலும் கணவனிடம் 'சந்தேக உதைகளை' வாங்கிக் கொள்பவள்.

தோழியின் உடல்நிலையைப் பார்த்த காமாட்சி, அவளை ஒரு லேடி டாக்டரிடம் கூட்டிக்கொண்டு போனாள். சென்னை நகரிலேயே பேர் பெற்ற ஸ்கின் ஸ்பெஷலிஸ்ட் அவள்.

மோகினியின் முகத்தை அழுத்தமாகப் பார்த்த லேடி டாக்டர் உஷா, சிறிது நேர மௌனத்திற்குப் பிறகு, "நான் அபார்ஷன் கேஸ் பார்க்கிறதில்லையே" என்றாள்.

காமாட்சி திகைத்தாள்.

"என்ன டாக்டர், என்ன சொல்றீங்க? நான் நமச்சலில் தவிக்கிறதா சொன்னேனே அது இவங்கதான். ஆபீஸர்..."

உஷா அவளிடம் பேசவில்லை. மோகினியை உற்று நோக்கினாள். மோகினியும் தன் கணவனின் தங்கையை அடையாளம் கண்டுகொண்டு முகத்தைத் திருப்பிக்கொண் டாள். ஆனால் உஷா விடவில்லை. மாஜி அண்ணியைப் பார்த்ததில் ஏகப்பட்ட ஆத்திரம்.

"என்ன மிஸ். மோகினி, அடையார் வீடு எப்படி இருக்கு? என் சின்ன வயசில் பரீட்சை சமயத்துல டிஸ்டர் பன்ஸ் இல்லாம இருக்கறதுக்காக...நான் ஆசையோடு அங்கே தான் போய்ப் படிப்பேன். வீடு இப்ப எப்படி இருக்கு?"

மோகினியின் உதடுகள் துடித்தன. ஏதோ பேசப் போனாள். அவளால் கையை ஆட்டாமல் பேச முடியாது. ஆனால் பேசப்போன சமயத்தில், நமைச்சல் ஏற்பட்டதால், கையையும் ஆட்டமுடியவில்லை. பேசவும் முடியவில்லை.

"என்ன மிஸ் மோகினி! செளக்கியமான்னு ஒரு வார்த்தை கேட்க மாட்டேங்கிறீங்களே. நீங்க கேட்கா விட்டாலும் நான் சொல்றேன். சபாபதி இப்போ ஐ.பி.எஸ் ஆபீஸர். கமலாக்கா புருஷன் ஐ.ஏ.எஸ். ஓங்க கார்ப்ப ரேஷன்ல மானேஜிங் டைரெக்டரா வரப்போறாரு. இன் னொரு அண்ணன் சீனிவாசன்... நீங்க கேட்காதபோது நான் எதுக்கு சொல்லணும், உடம்புக்கு என்னபண்ணுது?"

காமாட்சிக்கு விஷயம் லேசாகப் புரிந்தது. மோகினிமீது கொஞ்சம் வெறுப்பும் ஏற்பட்டது.

உஷா மௌனமாக மோகினியின் கன்னத்தில் இருந்த கறுப்புத் திட்டுக்களைப் பார்த்தாள். பிறகு, 'ஐ ஆம் ஸாரி. நான் டாக்டர் என்கிறத மறந்து சீனிவாசனின் சிஸ்டரா நடந்துக்கிட்டேன். பயப்படாதீங்க மிஸ் மோகினி. என் உணர்ச்சிய டிரீட்மெண்ட்ல காட்டமாட்டேன். சொல்லப் போனா சீனி காணாமப்போனதற்காக, உணர்ச்சிகளைக் கொட்டிக் கொட்டி, கடைசில உணர்ச்சியே இல்லாம போயிட்டேன். அந்த ரூமுக்குள்ள போறீங்களா, என்னன்னு பார்க்கலாம்! ப்ளீஸ்..." என்றாள்.

"இன்னொரு நாளைக்கு வரேம்மா. நேரமாயிட்டுது. அப்பாவ போயி கவனிக்கணும். நிச்சயமா உன்கிட்ட டிரீட் மெண்ட் எடுத்துக்கிறேன்..."

வாசல் வரைக்கும் போய்விட்ட மோகினியையும், அவளைப் பின்தொடர்ந்த காமாட்சியையும், 'ஒன் மினிட்' என்று சொல்லி அவர்களைத் திரும்பிப் பார்க்க வைத்து விட்டு, உஷா இருக்கையிலிருந்து எழுந்திருக்காமலே பேசினாள்:

"மிஸ் மோகினி. ஒங்களுக்கு வந்திருக்கிறது ஸீரியஸ் டிஸீஸ்மாதிரி தோணுது. டாக்டருங்களுக்கே தெரியாம ஆயிரம் நோய் இருக்கு. அதனால ஒரு யோசனை சொல்றேன். ஊத்துக்கோட்டைக்கு மேற்கே புத்தூர் பக்கத்துல, நாராயண வனமுன்னு ஒண்ணு இருக்கு. அதுக்கு ரெண்டு மைலுக்குக் கிழக்கே கோனைன்னு ஒரு சின்ன நீர் வீழ்ச்சி. அங்க ஒரு யோகி இருக்கார். யோகாசனத்தால் சுகமாக்குறார் அதோடு மூலிகை மருந்தும் கொடுக்கிறார். தியானம் செய்து திருநீறும் கொடுக்கிறார். அவர் கை பட்டா ஒங்க நோயில்லாம் பறந்துடும். சில டாக்டர்களேகூடத் தங்க நோய்களத் தீர்க்க அங்க போயிருக்காங்க. ஒங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தா அங்க போயிட்டு இங்கு வாங்க... இல்லாட்டாலும் வாங்க... ஓகே."

காமாட்சி உஷாவிற்குக் கையாட்டி விடை கொடுக்க, மோகினி முதுகைச் சொறிந்துகொள்ள இருவரும் வெளியே வந்தார்கள். நீண்ட மௌனம். காரில் ஏறியதும், "நீயும் அந்த யோகியைப் பார்க்க வாயேன்" என்றாள் மோகினி.

"ஒன்னோட இவ்வளவு வந்ததுக்கே என் ஹஸ்பண்ட் உதைச்சாலும் உதைப்பாரு. அங்க வந்தால் அவ்வளவு தான... மோகினி, நாளைக்கே நீ போ! என் டிரைவரை அனுப்புறேன்! நாளைக்கே போ..."

"நான் இன்னும் தீர்மானம் பண்ணலே."

வீட்டிற்கு வந்த மோகினி, மகள் இன்னும் ஆபீசிலிருந்து வரவில்லையா என்பதுமாதிரி வீட்டை நோட்டம் விட்டாள். காணவில்லை. அலுவலகத்திற்கு டெலிபோன் செய்தாள். தூக்கிவாரிப் போட்டது.

அலுவலகத்திற்கு ரகுமணியும் கலாவும் அன்று வர வில்லையாம். பதறிப்போனாள். மகளை இனிமேல் பார்க்க முடியாதோ என்று நினைத்தபோது, அவள் தலை சுழன்றது.

போலீஸ் சூப்ரின்டெண்ட் வில்லியம்ஸிற்குப் போன் செய்தாள். அவர், 'கண்ட்ரோல்' ரூம் வழியாக விசாரித்து, திருப்பதி பக்கம், ஒரு கார் போன வேகம் சந்தேகத்தை உண்டுபண்ணுவதாய்த் தகவல் வந்ததென்று கூறினார். பின்னர், அவர் சொன்ன ஆறுதல் வார்த்தைகள் அவளுக்குக் கேட்கவில்லை.

கடவுளே, என் மகளை என்னிடம் கொடுத்துவிடு. ரகு மணியோடு கொடு. நானே முன்னால் நின்று வனிதாவுக்கு ராஜனைக் கட்டி வைக்கிறேன். கடவுளே, முருகா! ஈசுவரா! என் பெண்ணை என்கிட்ட கொடு. என்கிட்ட கொடு! என் ராசாத்தியை நான் பார்ப்பனா? என் கண் ணுக்குக் கண்ணை என்னால் பார்க்க முடியுமா?

திடீரென்று டெலிபோன் மணி அடித்தது.

மறுமுனையில் இருந்து டாக்டர் உஷா பேசினாள்.

"கவலைப்படாதீங்க மோகினி. ஒங்க மகள், நான் சொன்னேனே கோனைக்கு, அங்கதான் போயிருக்காள். அதுவும் உங்களுக்காக. உங்க நன்மைக்காக! சாமியாரைப் பார்க்கப் போயிருக்காள். என்கிட்ட உங்ககிட்ட சொல்லச் சொன்னாள்..."

மோகினியின் கண்களில், இன்ப நீரும், துன்ப நீரும் சேர்ந்து பொங்கின! மகளே அவளை நல்வழிப்படுத்த, தகப்பன்சாமியாக மாறி... அன்பிற்குள் தண்டனையை

வைத்து, தண்டனைக்குள் அன்பை வைத்து... பெற்று வளர்த்துப் பேரிட்ட மகளை அப்போதே பார்க்கத் துடித்தாள். ஒருவேளை உஷா சொல்வதுமாதிரி இல்லாமல் உஷாவிடமே பொய் சொல்லிவிட்டுக்கலா எங்கேயாவது கண்ணுக்கெட்டாத இடத்திற்குப் போயிருப்பாளோ என்றும் நினைத்துப் பதறினாள்.

பொழுது புலரும் முன்னாலேயே, காமாட்சியின் டிரைவரோடு அவள் புறப்பட்டாள்.

சென்னை—திருப்பதி சாலையில் புத்தூருக்கு அருகே சாலையிலிருந்து இரண்டு கிலோ மீட்டருக்கு தெற்கே, ஒரு பள்ளத்தாக்கு. சாலையை ஒட்டிவரும் ஆற்றைக் கடந்து ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக ஒரு கிலோ மீட்டர் நடந்தால், கோனையின் ஞான வாசனையை நுகரலாம். அங்குமிங்கும் மரங்கள் பந்தலிட அவற்றினின்று உதிர்ந்த பூக்கள் கம்பளிப் பூச்சிபோல் கண்ணைப் பறிக்கும். அவற்றில் கால் படக்கூடாது என்று நம்மை ஜாக்கிரதையாக நடக்க வைக்கும் ஒருவித மோனம்...

நிசப்தமான அந்தச் சோலைவெளி பரவெளிபோல், ஆன்மாவை அடையாளங் காட்டும் அடைக்கல வெளிபோல் அங்கே இறைவன், ஏகனாவும், அநேகனாவும் இருக்கிறார் என்பதைக் காட்டும் ஞானவெளிபோல், 'நம்பினார் கெடுவதில்லை' என்பதைக் காட்டும் 'ஆட்கொள்ளும் வெளிபோல்' இறைவனின் அபிலாஷைகள் இங்கேதான் சிருஷ்டிக்கப்படுகின்றன என்பதுபோல விளங்கும் 'சிருஷ்டி வெளிபோல்' 'இங்கே... வந்தால் எல்லா வினையும் போகும்' என்பதைக் காட்டும் உபதேச வெளிபோல், கல்லாமலே ஞானம் கற்கலாம் என்று இயம்பும் ஆன்ம வெளிபோல், புராணத்தில் சொல்லப்படும் கைலாய வெளிபோல் காட்சியளித்தது.

அந்தச் சோலைவெளி முடியும் மலையடிவாரத்தில், எப்போதும் வற்றாத நீர்வீழ்ச்சி. அதற்கு மேற்குப்பகுதியில்

உள்ள சிறு குகையில், விபூதி குங்குமத்திற்கு பிரகாசம் கொடுப்பதுபோல் விளங்கும் லிங்கம். அருவியின் சத்தம் பக்தர்களுக்கு 'ஓம்' என்று சொல்வதுபோல் ஒலிக்கும்.

லிங்கக் குகைக்கு எதிர்த்தாற்போல் இருந்த மலைத் திட்டில் ஒரு சிறிய ஆசிரமம். ஆசிரமத்திற்கு முன்னால் பெரிய வெளி. சாமியாரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, காட்டிலாகாவினரே அந்தக் கரடுமுரடான மலைப்பகுதியைச் சமப்படுத்தி இருந்தார்கள். அந்த வெளி முழுவதும் சாணத்தால் மெழுகப்பட்டிருந்தது. மற்றபடி எந்தவித ஆர்ப்பாட்டமோ ஆரவாரமோ இல்லாத ஆசிரமம் அது. வெளி திண்ணையில், மூலிகை மருந்துகளை அரைப்பதற்காக கல்லாலான 'கலுவம்' இருந்தது.

அன்று கிருத்திகை.

ஆசிரமத்தில் பல பக்தர்கள் மொய்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பக்கத்தில் ஹார்மோனியம் வாசித்துக்கொண்டு, வெள்ளாடை கட்டிய பெண்; இருவருக்கும் நாற்பத்தைந்து வயதிருக்கும். சாமியாருடைய உடம்பு அடங்கியும், அடக்கப்பட்டும், ஒடுங்கியும், விளங்கியும், உடும்புபோல் இறுகியும் இருந்தது. புருவமத்தியில் திரிசூலம் போன்று ஒன்றோடொன்று சங்கமமாகும் மூன்று கோடுகள்; தாடி, நீளமாக இல்லை. வெள்ளை வேட்டிதான். காவியல்ல. சாமியார் 'சித்தாசனத்தில்' அமர்ந்திருந்தார்.

கோனைக்குக் காரிலேயே வருவதற்கு மலைப்பாதை ஒன்று உண்டு. தெய்வ பக்தரான வள்ளியப்பன் என்பவர், சித்தூர் கலெக்டராக இருக்கும்போது பொதுமக்களின் வேண்டுகோளின் பேரில் போடப்பட்ட சாலையாம். மோகினி அந்தப் பாதை வழியாகக் காரில் வந்தாள். டிரைவர் மேடான பகுதியில் காரை நிறுத்தினார். மோகினி இறங்கி வந்தாள்.

குறுக்கு வழியில் முன்னுக்கு வந்த அவள், இப்போதும் தனக்கு வந்த நோயைக் குறுக்கு வழியில் தீர்க்கலாம்

என்றும், சஸ்பென்ஷனை ரத்து செய்யச் சாமியாரிடம் தாயத்து வாங்கலாம் என்றும் வந்திருந்தாள். அவள் நடந்து கொண்டிருந்தபோது, வடலூர் வள்ளலாரின் பாடலைச் சாமியார் சுதிநயத்துடன் பாடினார். அவர் மனைவி, சுதியில் அவர் குரலை அடக்காமல் அடக்கி வாசித்தாள்.

'காச மேகங் கடும்பிணி சூலைமோ காதிய யாற்றந்து
கண்கலங்கஞ் செய்யும் மோசமே நிசமென்று...'

மோகினி ஆசிரமப் படிக்கட்டுகளில் ஏறியபோது, சாமியாரைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டாள், சந்தேகமில்லை. அவளுக்குப் பரிச்சயமான ஒவ்வொரு அங்கங்களையும் சாமியாராக—சீனிவாசனாகப் பார்த்தாள். பக்கத்தில் யார்? லீலாவா! ஆம். இவளால் ஓட்டப்பட்ட லீலா தான். இன்று பலருக்குத் துன்பத்தையோட்டும் துணையாக இருக்கிறாள். சீனிவாசனுக்கும் துணை...

அவர்களுக்கருகே அமர்ந்திருந்த கலாவையும், ருக்மணியையும் பார்த்ததும் அவள் கண்களில் ஆனந்த நீர் சுரந்தது.

சாமியாரின் குரல் கணீரென்று ஒலித்தது பிராணாயாமம் செய்த அவர் குரலொலி பிசிறில்லாமல், அருவியின் ஒலிபோல், பிரபஞ்சத்தைத் தட்டுவதுபோல், பஞ்சபூதங்களை ஒரு பூதமாக்குவதுபோல், முதியவனின் முதிர்ச்சியுடன், குழந்தையின் நளினத்துடன் ஒலித்தது. அவர் பேசப் பேச, மோகினி தன் காதுகளில் படர்ந்துள்ள கறுப்புப் படைகளை பிடித்துவிட்டுக் கொண்டாள்.

''பாவத்திற்குப் பயப்படலாம். ஆனால் பாவிகளுக்குப் பயப்படலாகாது. குடும்பம் என்ற சுயநல வட்டத்தைப் பெரிதாக நினைத்து, பாவிகளின் தீவினைகளை மீண்டும் கண்டிக்காமல் இருப்பவர்களும், பாவத்தின் பங்குதாரர்களே! பாவிகளை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும். இதனால் பாவிகளை, பின்னாளில் வரும் ரோகங்களிலிருந்து நாம் மீட்டவர்களாகிறோம்.பாவத்திற்கு எதிரான போராட்டமே புண்ணியம். பாவிகளை எதிர்க்கும் செயலே பக்தியாகும்.

பாவிகள் ஜெயிக்கலாம். ஆனால் பாவம் ஜெயித்த தில்லை. ஜெயித்ததுபோல் தோன்றும் பாவிகளுக்கு, இறுதி நாள் பயங்கரமாக இருக்கும். அவர்களை நாம் மீட்க வேண் டாமா? ஆகையால் அன்பர்களே, குடும்ப வட்டத்தை உதிர்த்து, சமூக வட்டத்தைப் பெரிதாக வரையுங்கள். பாவி களிடமிருந்து அப்பாவிகளைக் காப்பதே ஈசுவரனுக்கு செய்யும் யாகமாகும். பாவிகள் செயலை சகித்து, அகர்ம வினையின் கணக்கைப் பெரிதாக்க வேண்டாம். பிறர் வயிற்றில் அடிப்பவர்களைத் தடுப்பதே, ஈசுவரனுக்குச் செய்யும் நைவேத்யம். அக்கிரமத்திற்கு எதிரான போரே ஆண்டவன் விரும்பும் அர்ச்சனை. பாவிகளின் துவக்க கால வெற்றி, இறுதிகால தோல்வி. பாவ எதிர்ப்பாளர்களின் துவக்க கால தோல்வி, இறுதி கால வெற்றி. பாவிகளால், இந்தப் போராட்டத்தில் பழிவாங்கப்பட்டால், அதுவே மிக மிகப் பெரிய வெற்றி.

தர்மம் என்பது, ஏதோ நீ செய்யக்கூடிய பெரிய தியாக மல்ல. அது, நீ ரோகத்தில் விழாமல் இருக்க உனக்கு நீயே செய்துகொள்ளும் ஒரு தற்காப்பு யக்ஞம். நீ போராடி னாலும் போராடாவிட்டாலும் ஆண்டவன், சதா கவனிக் கிறார். கர்மவினைகளைக் கணக்கெடுத்து விடையேறு பாகன் விடை தருகிறான்.

பாவிகள் கர்மவினைகளை அனுபவிக்காமல், போக மாட்டார்கள். இந்தக் கலியுகத்தில் நாம் செய்த தீவினை களை இந்த ஜென்மத்திலேயே நாம் அனுபவித்தாக வேண்டும். ஆங்காங்கே செய்த புண்ணியங்களினால், கர்ம வினைப் பயனை கழிக்க முடியாது. ஈடுகட்ட முடியாது.''

மோகினி, மகளைக் கட்டிப் பிடித்து அணைக்கத் துடித்த கரங்களை ஒன்றோடொன்று சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு, பேசாமல் ஆசிரமத்தின் நுழைவாயிலிலேயே நின்றாள். லீலா அவளை அடையாளம் கண்டுகொண்டது போலத் தோன்றியது. 'தெய்வம்போல் இருந்த என்னவரை நீ பிண

மாக்கினாய். நானோ பிணம்போல் இருந்த உன்னவரைத் தெய்வமாக்கியிருப்பதைப் பார்த்தாயா?' என்று அவள் சொல்லாமல் சொல்வதுபோலவும் தோன்றியது. அதே சமயம், 'ஒன்னயும் கடவுள் உலகத்துல உலாவவிட்டிருக் காருன்னா அதுலயும் ஒரு சூட்சுமம் இருக்குடி... ஒன்மூலம் எத்தனை பொம்பளைப் பொறுக்கிப் பேர்வழிகள் பொறுப் பான உத்தியோகத்துல இருக்காங்கன்னு காட்டத்தான் உன்னை வச்சிருக்காரு' என்று ஒரு காலத்தில் லீலா இயலா மையில் சொன்ன வார்த்தைகள், முளைக்காமல் போகும் என்று அலட்சியமாக முடக்கிப் போடப்பட்ட வார்த்தை வித்துக்கள், இப்போது கருவேல மரங்கள்போல, அவற்றின் முட்கள்போல, மோகினியைக் குத்தின.

'இவ்வளவும் செய்துட்டு நமக்கு அங்கே போக என்ன யோக்கியதை இருக்கு' என்று நினைத்தவள்போல், மோகினி நின்ற இடத்திலேயே நின்றபோது, தற்செயலாக எழுந்த லீலா அவளை அடையாளம் கண்டுகொண்டாள். குழந்தை மாதிரி ஓடிவந்து, மோகினியைக் கட்டிப்பிடித்து அணைத்த வாறே அவளை ஆசிரமத்திற்குள் அழைத்துக்கொண்டு போனாள்.

பேசிக்கொண்டிருந்த சாமியார், பேச்சைச் சிறிது நிறுத்திவிட்டு, அபயகரம்போல் கையைக் காட்டிவிட்டு, மீண்டும் பேசினார்.

'ஆண்டவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்க ஒவ்வொரு ஜீவ னுக்கும் யோக்கியதை உண்டு. சொல்லப்போனால், ஒருவன் பாவியாவதில், அவனை அல்லது அவளைப் பாவி யாக உருவாக்குவதில் சமுதாயத்திற்கும் பங்குண்டு.

''இருபதுபேரை ஏற்றிச் செல்லும் படகு, இருபத் தொன்றாவது ஆளை ஏற்றிச் செல்லும்போது கவிழ்கிறது என்றால், அதற்கு அந்த இருபத்தோராவது ஆள் மட்டும் காரணமல்ல. ஏற்கனவே இருந்த இருபது பேரின் பளுவும் காரணம். இதுபோலத்தான் பாவமும் பாவிகளும். சிலர்

பாதிப் பாவிகளைச் சந்திப்பதற்காக முழுப் பாவிகளாகிறார்கள். ஒரு சிலர், முழுப் பாவிகளால் முழு ஞானிகளாகிறார்கள். பாவமும், புண்ணியமும் சமுதாய கன பரிமாணத்தின் எடைக் கற்கள், தனி மனிதனின் காரண—காரியங்கள் அல்ல.''

சாமியார் பேச்சை முடித்துவிட்டு மோகினியைப் பார்த்து லேசாகச் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பில், கணவன் என்கிற பூர்வாசிரம சீனிவாசனின் துயர ரேகையும், மகானாக மாறிய இப்போதைய சீனிவாச சாமியாரின் ஞானத் தெளிவும் ஒருங்கே தோன்றின.

சாமியார் கொடுத்த திருநீறை லீலா பயபக்தியுடன் வாங்கி மோகினியின் உடம்பு முழுவதும் தேய்த்தாள். அந்த அன்புப் பெருக்கில் விம்மிய மோகினி, சாமியாரை நோக்கிக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள். செதில் செதிலாக இருந்த அவள் கன்னங்களில், திருநீறு வெண்மையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

ரகுமணியுடன் அமர்ந்திருந்த கலா, அவனையும் அழைத்துக்கொண்டு அம்மாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தாள். அம்மாவின் கன்னங்களில் வழிந்த நீரைத் தன் புடவைத் தலைப்பால் துடைத்துவிட்டு, தன்னை அணைத்த அம்மாவைத் தானும் அணைத்துக்கொண்டாள்.

எல்லாம் தெரிந்தும், ஒன்றும் தெரியாததுபோல் விளங்கும் பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றான வாயு, 'கோனை' மரங்களில் மெல்லிய பூங்காற்றாய்ப் படர்ந்தெழுந்து, அனைவரையும் சுகமாகத் தடவிக் கொடுத்தது.

கங்கை

Wrapper Printed at Sri Murugan Offset Printers, Madras-5.